

WÉBER ANIKÓ

AZ
OSZTÁLY
VESZTESE

@ Orchard Literary Agency

WÉBER ANIKÓ

AZ
OSZTÁLY
VESZTESE

@ Orchard Literary Agency

1.

AZ OSZTÁLY VESZTESE

Mintha lenyelte volna egy hatalmas szörny, és most a gyomrában ébredne fel. Mindenütt sötét-ség és ijesztő csend honolt. Még sosem látta így a második emeletet. A folyosó sarkán, a lépcsőfel-járónál állt, és próbálta felmérni, hány métert kell megtennie fény nélkül az osztályterméig. A torna-csarnok neonvilágítása és visszhangzó zenéje után még félelmetesebben borult rá az ismeretlen. Minden idegennek és barátságtalannak tűnt. Hiányoztak a diákok, a tanárok, a szokásos ordibálás, a csengő és a nevetés. Próbálta felidézni, hogy körben a falakon őszi falevelek és tablók lógnak, amelyekről régi diákok néznek le rá nevetséges frizurákkal és hülye vigyorral... de nem sikerült. Maradt a bizonytalanság, az ablakokon túli fekete ég, az ajtók mögötti titok. Neki pedig előbb-utóbb

el kellett indulnia ebbe az idegenbe, mert a padjában hagyta a telefonját.

Csak a próba végén vette észre, hogy nincs meg. Át sem öltözött. Nem akart erre időt pazarolni. Belegyömösölte az iskolatáskájába a ruháit, elköszönt az osztálytársaitól, és felrohant. A gyakorlás elhúzódott, fél hét volt, és korábban még sosem maradt ilyen sokáig az iskolában. Attól félt, hogy rázárják a kaput. Fogalma sem volt, meddig szokott nyitva lenni a sulis.

Az első emeleten félhomály fogadta. A másodikra tartva azonban minden egyes lépcsőfok után nőtt a sötétség. Senkinek sem vallott volna be ilyen ciki dolgot, de: félt. Nagyon. Annyira, hogy csak állt mozdulatlanul a frissen felmosott padlóhoz szögezve, és úgy érezte, ilyen lehet az, amikor valaki tényleg gyökeret ereszt.

Hunyorogva nézte a homályt. Nem tudott szabadulni az érzéstől, hogy figyelik. Már majdnem megfordult, elhatározva, hogy otthon azt mondja, elfelejtkezett a telójáról. Ekkor azonban hangokat hallott a földszintről. A takarítónők beszélgettek, az egyik magyarázott, a másik hangosan nevetett, és ez megnyugtatta. A világ visszazökkent a megszokott keretei közé. Még sincs egyedül, ez csak

a sulis, és nem lehet semmi baja. Határozottan felszegte a fejét, és elindult a terme felé.

Tett két magabiztos lépést, aztán mégis begyorsított, hogy minél előbb túl legyen rajta, és csak az ajtónál fékezett. Kicsapta, és a kezével már a villanykapcsolót kereste. Amint meglett, fellélegzett. A fény egy másodpercig elvakította, aztán minden ismerőssé vált és a helyére került. A barna szekrények, a sárga függönyök és az összekarcolt pad, amelyben ott várt rá a telefon. Sietve zsebre vágta a mobilt. Úgy érezte, legyőzte a sötétséget. De az öröme elhamarkodott volt. A villany ugyanis, talán éppen azért, hogy próbára tegye, ugyanebben a pillanatban elaludt.

– Te félsz! – röhögött egy ismerős hang a háta mögött. Megpördült a tengelye körül. A sötétben egy osztálytársa állt vele szemben. Szeretett volna visszaszólni, de mielőtt még válaszolhatott volna, meglökték. Nekiesett a táblának. Megszédült, de így is próbált visszaütni. Az ellenfele azonban sokkal felkészültebb és erősebb volt nála, és nem várta meg, amíg felegyenesedik, hanem hasba vágta. Most már a feje és a gyomra is fáj. Pár pillanatig levegő után kapkodott, aztán arra eszmélt, hogy megragadják és hátrarántják a karját.

Megkötözték. Pont, mint a filmekben. Csak itt nem kötéllal, hanem egyszerű cipőfűzővel.

– Miattad kaptam ma beírást, hülyegyerek! Azt hitted, hazamehetsz így?

Már kezdett hozzászokni a szeme a homályhoz. Láta, hogy az ellenfele sem öltözött át a próba után. Az ablak halvány fényénél állt, és a zsebéből ráncigált ki valamit. Egy minionmaszkot, amelyiken elől két lyuk volt vágva a szemnek. Most azzal közelített felé. Lehajolt hozzá, hátrahúzta a haját, és megfordítva a fejébe nyomta a maszkot.

Megint eltűnt minden fény. Nem látott semmit a zsákszerű jelmez alatt, de a sötétség helyett sokkal megfoghatóbb ellenséggel kellett megküzdenie, aki röhögött, és felkapcsolta a villanyt.

Hallotta, hogy valami kattant, talán lefényképezték? Távrolról, aztán egészen közlelről. A fülebe pedig belesúgta a másik:

– Vesztés! Az ilyenek miatt szar a világ, amilyen te vagy. Bárcsak leszakadna rád a tábla! Vagy ütne el az autó hazafele! Vagy a busz! Vagy bármi!

Nem értette, miért nem válaszol semmit. A maszktól nem látott, de beszélni tudott volna. Elkezdhetett volna kiabálni, hívhatott volna segítséget. Annyi mindent mondhatott volna! Hogy

ő sokkal különb! Hogy holnap úgyis beárulja! Vagy majd visszafizet neki mindent! MINDENT!

Talán az ellenfele is erre gondolhatott, mert hirtelen lekapta róla a maszkot, és most szemtől szembe néztek egymásra. Egy vigyorgó fej és egy tágra nyílt szempár. Aztán a vigyorgó beleköpött az arcába.

– Úgyse fogsz beárulni senkinek! – mondta nevetve. Felemelte a telefonját, és fotózott. Őt és még valamit mögötte. Ahogy megfordult, látta, hogy a feje fölött a falon nagy betűkkel díszelleg:

AZ OSZTÁLY VESZTESE!

– Ha beköpnél, vagy bosszút akarnál állni, felteszem ezt a fotót az arccoddal meg a felirattal a netre. Biztosan népszerű leszel a Facebookon! Vajon hány lájkot fogok kapni érte? Na, kellemes sétát hazafelé, *vesztés!*

Lekapcsolta a villanyt, és elment. Legalább is hallotta, ahogy elrohan a folyosón. Ő pedig megint sötétbe került. De ez a sötétség most teljesen más volt, mint a korábbi. Jólesett benne eltűnni. Mintha ráborult volna egy hatalmas, meleg takaró.

A sötétben nem lehetett látni a vesztes feliratot. Nem látszott, hogy vörös a feje, és hátrakötötték a kezét. Nem röhöggetett rajta senki. Talán még az sem zavarta volna, ha véletlenül bezárják a suliba.

Már nem sietett. Lassan elkezdte forgatni a csuklóját egészen addig, amíg a cipőfűző meglazult. Pont így látta a filmekben is. Ahogy levette a kezéről, automatikusan kidobta a kukába, aztán fogta a hátizsákját, és kiráncigálta belőle a nadrágját és a pólóját. Átöltözött. A jelmezt elrakta. Maga sem tudta miért, de minden nyomot eltüntetett, amit lehetett. Csak a feliratot nem. Azzal nem akart szembenézni. Villanyt se kapcsolt. Úgy hagyta el a termet, sötétben. Majd elindult a visszhangzó folyosón.

Ha a falakon lógó tablóképek éltek és láttak volna, azt gondolták volna, hogy valami jó történt. Negyedórával ezelőtt érkezett egy diák, aki rettegve álldogált, és ijedten futott a sötétben a teremig, most pedig ugyanez a diák lassú, egyenletes léptekkel, leszegett fejjel távozott, mintha már nem is félne. Bárki azt hihette volna, hogy bátrabb lett. Pedig valójában épp az ellenkezője történt.

A földszinten kerülte a takarítókat és a portás bácsit. Úgy lopakodott ki az épületből, mintha

rosszat tett volna. Az utcán pedig örömmel fogadta a sötétet mint jó ismerőst. Ahogy hazafele sétált, arra gondolt, hogy otthon mit fog mondani. Majd azt hazudja, hogy még maradt a parkban egy kicsit. Ez gyakran előfordult. Csak öt utcára lakott, így járhatott egyedül is. Bár néha jöttek érte, ma nem ért rá senki. Különben talán minden másképp történt volna...

Vagy ugyanígy, csak a végén felfedezték volna az esetet. Akkor most nem hazudhatna, és mindenki rajta röhögne. Azt mondanák: gyáva.

Ahogy sétált utcasaroktól utcasarokig, újra és újra lejátszotta magában a jelenetet, és még mindig nem értette, miért nem mondott semmit. Elvörösödött a gondolatra, hogy megverhették, leköphették, lefotózhatták, és ő nem védekezett.

Most már azt is értette, miért dobta ki a cipőfűzőt. Mert erről nem akar mesélni soha-soha senkinek. Tőle nem fogják megtudni, és talán titokban marad mindenki előtt. Csak egyet kell aludni, és új nap lesz. Új esély. Csak legyen szerencséje – könyörgött magában, és észre sem vette, hogy automatikusan kikerüli az utcai lámpákat. Úgy járt a sötétben, mint aki soha többé nem akar kilépni a fényre.

2.

A SÁRKÁNY, AKI NEM TUDOTT REPÜLNI

Dudáltak az autók, egy fejkendő nő kiabálva árulta a virágait, a villamos bűgva elindult a megállóból, két gyerek veszekedett, aztán egyszer csak minden zajt elnyelt egy sokkal hangosabb zúgás. Sárkány felnézett az égre, és figyelte a repülőt, amely egészen közel, éppen felettük haladt el, elnyelve a földi zsidongást.

Milyen hatalmas! – gondolta, és elmosolyodott. Jó kedve volt ma reggel. Bár tegnap délután óta nem evett, tudta, hogy ma lekváros zsömlé lesz reggelire. Kivételesen mindent bepakolt a táskájába, este még meg is varrta a már leszakadni készülő fülét. Bár korábban anya megígérte, hogy megcsinálja, mégsem lett belőle semmi. Soha nem ért rá, vagy azt mondta, hogy fáj a feje, egyszer

pedig még le is torkolta, amiért nem vigyázott rá jobban. Arról ne is álmodjon, hogy új hátizsákot kap! Rá mindig csak költeni kell! A húga sokkal jobb, a bátyja pedig megvédi magát. Ő viszont mindig bajba keveredik.

De ma nem fogok! – határozta el, és még vidámabban szedte a lábát az iskola felé. Figyelte a távolodó repülőt, és arra gondolt, hogy majd egyszer ő is repülni fog. Pilóta akart lenni. Átszelni az eget, vigyázni sok száz emberre odafenn, kerülgetve a felhőket.

Sárkány igazi neve Kristóf volt, de képzeletben jobban szerette magát Sárkánynak hívni, mert így erősebb és bátrabb lehetett. Most is határozott léptekkel haladt át a kapun, az udvaron, a folyosón és a termen.

Az első óra matematika volt. Lehuppant a második sorban a helyére, és elővette a füzetét. Nem a matekosat, hanem a rajzosat. Kinyitotta, és elégedetten nézett végig a gyűjteményén. Sárkányok. Zöld sárkány, aki legyőzi az ellenséget, kék sárkány, aki tűzgömböt fúj, és felgyújtja a városokat, vörös, óriás sárkány, aki félénk, de olyan nagy, hogy mindenki azt gondolja róla, gonosz...

– Kristóf! Itt van Emi néni! – súgta felé a padtársa, és csakugyan: annyira belefeledkezett a kitalált történetbe, hogy észre sem vette: a matekóra elkezdődött. Gyorsan előkotorta a kockás füzetét, de a korábbi elégedettsége hamar elszállt. Emi néni ugyanis ezt írta a táblára:

Házi feladat: 21/14, 15

Neki pedig csak most jutott eszébe, hogy nem is csinált házi feladatot. De miért is? Igen, tegnap nagyon összeveszett a napköziben a padtársával, aztán sokáig tartott a próba, később pedig már végképp elment a kedve.

– Tegye fel a kezét, aki nem írta meg a házi feladatát! – hallotta Emi néni hangját, és érezte, ahogy egy kis gombóc elindul a torkából, lecsúszik a gyomrába és megkeményedik. De ő Sárkány. Erős, bátor, és nem foglalkozik ilyen hülyeségekkel! – gondolta határozottan, és makacs arccal jelentkezett.

– Kristóf, neked összegyűlt a négy mínuszod. Ez egyes. Várj meg engem óra után! – mondta Emi néni, és a szeme... A szeme olyan volt, mint a zöld nyílfarkú sárkányé a mesékben. Ijesztő!

Az óra pedig csigalassúsággal telt, úgy, mintha soha-soha nem akarna véget érni. Aztán amikor

mégis, akkor bent kellett maradni. Előremen-ni a hatalmas, kísérletekre szánt asztalhoz, és megállni Emi néni előtt. Már csak ketten voltak a teremben, de Sárkánynak hirtelen olyan érzése támadt, hogy az egész világon ők vannak egyedül. Emi néni dallamos hangja visszhangzott a csempézett, fehér falak között, Sárkány pedig hallgatta. Arra gondolt, hogy eltelik az egész szünet, és már nem lesz ideje kimenni az udvarra. Vajon hány perc van még belőle? Nyolc? Vagy már csak öt? Most már biztosan csak négy. Mégis meddig beszél még Emi néni?

– Figyelsz te rám, Kristóf?! Én neked akarok segíteni. Még csak október van, és ez már a második egyesed. Ötödikben. Mi lesz így később? Nagyon gyorsan össze kell szedned magad, ha nem akarsz már a legelején lemaradni!

– Rendben. Igyekezni fogok – válaszolta Sárkány leszegett fejjel, alig hallhatóan, hátha akkor végre elmehet.

De már késő volt. Csengettek, és ő rohant a technikaterembe.

– Mit mondott Emi néni? Kaptál valamit? – kérdezték a többiek éhes tekintettel.

– Semmit – vont vállat Sárkány.

– Miért nem kapott semmit? Én múltkor beírást is kaptam! – jegyezte meg Balázs a padtársának.

– Nem mindegy? Ha nem kapott semmit, akkor is meg fog bukni. Úgyse tanul. Még lesz egy csomó egyese – válaszolta Ági.

Sárkány úgy tett, mintha meg sem hallotta volna. Dacosan nézett maga elé. Akkor is, és később is, amikor véget ért a technikaóra. Aztán irodalom következett. Mónika néni úgy viharzott be, hogy azt bármelyik sárkány megirigyelhette volna. Tombolt!

– Ki volt az? – kiabálta. Nem is köszönt. – Most hallottam a tanárban. A fél iskola ettől hangos! Tudom, hogy tisztában vagytok velem, miről beszélek! Jelentkezzen, aki tud róla valamit! – utasította az osztályt.

Csönd lett. Sárkány ijedten fészkelődött. Aztán mindenki egyszerre kezdett el beszélni. Lili azt állította, hogy ő tegnap este vette észre a Facebookon. Detti nevetett, és megjegyezte, hogy biztosan megérdemelte, aki kapta. Niki azt magyarázta, hogy a maszk miatt nem lehet kivenni, ki van a képen, de biztosan tegnap, a próba után történt. Peti megjegyezte, hogy ő azt hitte, az egész csak egy vicc. Nem az?

– Nem! Ez egyáltalán nem vicces! – válaszolta Mónika néni, és a sarokra mutatott.

Ott éktelenkedett a felirat:

AZ OSZTÁLY VESZTESE!

Sárkány sokáig nézte, mintha nem tudná levenni róla a szemét. A hasában megint olyan gombócot érzett, mint matekórán. A távolból hallotta Mónika néni litániáját...

– Osztályfőnökként még nem értem meg ilyet! Bárki is volt az, várom a tanárban a szünetben, hogy jelentkezzen. Az is jöhet, aki látott vagy hallott valamit. Az áldozatról nem is beszélve. Megértem, ha nem akar itt, mindenki előtt beszélni. De engem nyugodtan felkereshet. Nagyon szomorú, hogy ilyesmi történt. Nem hittem volna ezt az osztályról! Ráadásul az irodalom házi feladatot használta fel rá!

– Kukorica Jancsi Facebook-oldalát – röhögött Isti.

– Látom, titeket nem zaklatott fel az eset – morogta Mónika néni.

Erre megint mindenki egyszerre kezdett sugdolózni. Sárkány látta, hogy igenis mindenkit

felzaklatott az eset. Magában vagy halkán, vagy épp hangosan az egész osztály azt taglalta, ki lehetett az elkövető és az áldozat. Az ő neve is előkerült. Isti azt állította, Kristófról simán el tudja hinni, hogy ilyet tenne. Balázs azonban elfintorodott, és megjegyezte, hogy inkább áldozatként tudná őt elképzelni, mint tettesként. Sárkány elvörösödött. Már épp védekezni akart, de akkor mások nevét is felemlegették. Fanniét, Antiét, Feriét, és ő megnyugodhatott.

Mónika néni felemelte a kezét annak jeléül, hogy csendet akar.

– Nem tűröm, hogy alaptalanul egymást vádoljátok! Éppen ezért mindenképp ki fogjuk deríteni, ki tette. Ha az illető most békésen ül a helyén, és azt hiszi, megúszhatja, téved. Ilyesmit nem lehet büntetlenül elkövetni. Beszélni fogok óra után az igazgatósággal. Kitaláljuk a folytatást és a büntetést is. Az már biztos – és ez az egész osztályt érinti –, hogy jövő héten elmarad a kirándulás. Nem viszek jutalomként moziba olyan osztályt, ahol ilyen ellentétek vannak! Helyette az iskolában maradunk, és István bácsi beszél a fejtekekkel!

Sárkány már a felénél elvesztette a fonalat. Csak arra kapta fel a fejét, hogy nem lesz kirándulás.

Pedig ez lett volna az első! Alsóban sosem vittek magukkal, mert az anyja nem fizette be az osztálypénzt. Most viszont a mozi ajándék volt a legtöbb papírt összegyűjtő osztálynak!

Elment a kedve mindentől. De leginkább az irodalomtól. Csak fél szemmel és füllel figyelte Mónika néni magyarázatait. Aztán történelem jött, amit szeretett, de most ez sem volt az igazi. Végül a testnevelés következett, amelyre... elfelejtett tesiccuccot hozni. Ezek szerint mégsem sikerült mindent bepakolnia. Már készült is a harcra. Most majd olyan lesz, mint a kék sárkány... tűzgömböt fúj, és legyőzi a tanárt! De Kriszti néni nem is törődött vele. Csak beírt egy mínuszt, és hagyta, hogy ücsörödjön. Sárkány pedig kiválasztott a tornaterem sarkában egy kispadot, leült, és hallgatta a labda ütemes pattogását, néha a távolból egy-egy kiáltást, és arra gondolt, hogy ez az utolsó órája, aztán már ebéd, és utána kint futhat az udvaron...

Álmodozásából a csengő térítette magához. Sára néni kint várt rájuk a folyosón ugyanúgy, mint mindig. Kezében a zöld napközis naplóval, vállán a táskájával és a kabátjával. A holmijukat ugyanúgy fel kellett vinni a terembe, az ebédhez

ugyanolyan hosszú sort kellett kivárni, de aztán már semmi sem választhatta el a szabadságtól.

– Ha felveszitek a kabátotokat, akár indulhatunk is az udvarra – mondta Sára néni, de Sárkány gondolatban már máshol járt. A kijárat előtti pultot figyelte, ahova egy bácsi, mintha csak a piacon volna, mesekönyveket, füzeteket, atlaszokat tett ki. Odafutott, hogy megnézzze, és megakadt a szeme egy sárkányos albumon. Kék keretben legalább nyolcféle sárkány, a háttérben egy várrom, a cím pedig: *Minden, amit a sárkányokról tudni szeretnél.*

Sárkány nem tudta levenni a tekintetét a könyvről. Nagyon különös érzés fogta el, ami először jó volt, aztán hirtelen rosszra fordult. Mintha fájt volna valamije. Talán a hasa? Leginkább az éhséghez lehetett hasonlítani. Annyira vágyott a könyvre, hogy úgy érezte, a reggeli lekváros zsömléjét is odaadná érte. Sőt! Az ebédjét is. Nem is egyet, hanem tízet! Vagy húszat. Talán még ötvenet is! Csak lehetne az övé az a könyv...

– Tetszik? – kérdezte Sára néni, akiről Sárkány észre sem vette, hogy mellette áll. Sőt, a többiek is ott voltak. Balázs, Isti, Domi.

– Igen. De úgyse lehet az enyém. Nekem nincs zsebpénzem, és anya sem adna ilyesmire – felelte Sárkány.

– Miért szeretnéd?

– Mert sokat akarok tudni a sárkányokról – felelte gondolkodás nélkül, aztán hozzátette: – Szívesen lennék sárkánykutató! De olyan talán nem is létezik. Ezért inkább pilóta leszek. Utasszállító repülőket fogok vezetni.

– Az úgyse lehetsz. Csak okos emberből lesz pilóta. Apukám barátja is az, és ő nagyon sokat tanult. Te meg folyton egyeseket kapsz! – szólt közbe Isti.

– Sárkányrepülő még lehet belőle – nevetett Domi.

Sárkány sértődötten állt. Csak távolról hallotta, hogy Sára néni mond valamit Dominak, majd őt is hívja, jöjjön velük az udvarra.

– Nem megyek! – válaszolta Sárkány dühösen.

– Tudod, hogy nem hagyhatlak itt egyedül – mondta kétségbeesetten Sára néni.

– Nem érdekel! – ordította, de aztán mégis elindult velük. Először lassan, lemaradva, aztán gyorsabban, leelőzve mindenkit. Futott. Rohant!

Érezte a huzatot, egyre erősebben és erősebben. Száguldott az ajtó felé, bevágott egy alsós gyerek elé, egy másikat félrelökött a lépcsőn, és már kint is volt. Fák, bokrok, mászóakák között. Várak, barlangok, sárkányok gyűűjében: a birodalmában.

Itt minden az övé volt, és bármit megtehetett... Egészen addig, amíg három óra nem lett, és meg nem hallotta Sára néni hangját. Akkor bekullogott a többiekkel leckét írni, és amíg Sára néni írta a táblára az egyre csak gyűűló házi feladatot, a többiek pedig sóhajtozva és morogva vették elő a könyveiket, Sárkány ismét a rajzfűzete fölé hajolt.

– Nagyon szépen rajzolsz! – jegyezte meg Peti, aki a napköziben mindig mellette ült.

Ekkor Balázs lépett az asztalukhoz, hogy szemügyre vegye a sárkányokat.

– Tényleg jók! – mondta elismerően, aztán továbbvándorolt a tekintete Sárkány pólójára. – Tegnap is ez a póló volt rajtad – állapította meg tárgyilagosan. – Sőt emlékszem, hogy tegnapelőtt és azelőtt is. Nincs több pólód, vagy csak nem mos az anyád?

– Több ugyanolyan pólóm is van – felelte félvállról Sárkány, de a tekintete megkeményedett.

– Mi történik itt? – lépett hozzájuk Sára néni.

– Semmi, csak Kristóf anyja nem mos – röhögött Balázs.

– A tiéd meg egy kurva! – kiabálta Sárkány.

– Nem az! A tiéd viszont biztosan az, te koszos cigány! – felelte hidegen, még mindig tárgyilagos szenvtelenséggel Balázs. Aztán kisebb hatásszünet után sziszegve hozzátette: – Vesztés!

Minden olyan hirtelen történt. Egy másodperc töredéke alatt. Sárkány felpattant. Hallotta, ahogy a felborult széke nagyot csattan a padlón, és hogy Sára néni beszél hozzájuk, de nem értette, hogy mit. Nem is érdekelte most. Csak Balázst látta! Farkasszemet néztek egymással, aztán megragadta Balázst a karjánál, és teljes erejéből ütötte, ahol érte. Sára néni közbeavatkozott, Sárkány pedig a terem végébe rohant, kilökte az ajtót, a folyosón feldöntötte a kispadot, és elrohant egy ijedt szűűlő mellett.

Száguldott a birodalma felé. A szabadba. Az udvaron már senki nem volt. Csak üres várak, sötét barlangok. Sárkány befutott az egyikbe, és hagyta, hogy elnyelje a sötétség. Mintha ráborult volna egy hatalmas, meleg takaró. Sokáig, hosszú, napoknak tűnő percekig nem gondolt semmire, aztán eszébe jutott, hogy verekedett, hogy megint

elfutott a napköziből, és megint engedély nélkül jött ki az udvarra. Sára néni és a többiek már biztosan keresik, és talán már az anyját is felhívták. Ha megtalálják, megint leszidják, az igazgató elé viszik, beírást kap, otthon ordítanak, és nem nézhet tévét. Ugyanúgy lesz minden, mint múlt héten. De miért? Mit rontott el megint? – töprengett, de nem tudta megmagyarázni. Csak azt érezte, hogy fáj.

Bárcsak igazi sárkánnyá válhatnék! Akkor elröpülnék innen messzire! – kívánta, és mintegy varázsütésre ismerős hangot hallott a feje felett. A zúgást, amelyik elnyom minden más zajt. Automatikusan felnézett, de nem látott semmit. Ahhoz túlságosan elbújt, hogy tekintetével bármit is észrevehessen az égen. Pedig felette, messze a kék végtelenben egy repülő száguldott, rajta sok-sok emberrel. Nőkkel, férfiakkal, kisebb-nagyobb gyerekekkel, akik nem is sejtették, hogy alattuk, az iskola udvarán egy fiú kuporog a bokorban, és legőbb vágja, hogy soha senki ne találjon rá többé.

3.

A KAKAÓS CSIGÁK ŐRZŐJE

Szálltak a falevelek, mindenütt sárga, bordó és barna puha halmok cikcakkozták az udvart, és ez mind az ő művük volt! Először csak dobálták őket, és fogócskáztak benne, de aztán jött István bácsi, és kiabált, hogy tilos ilyet játszani. Sára néni mérgesen nézett István bácsira, mégsem szegült vele szembe, hanem kompromisszumot kötött.

Sára néni amúgy is mindig a kompromisszumokról prédikált, és nagyon idegesítő tudott lenni. Valami Salamont emlegetett, meg azt, hogy ő bizony nem olyan, mint Salamon király. Nem mintha bármelyikük is azt hitte volna Sára néni-ről, hogy Salamon...

Állítólag ez a Salamon majdnem kettévágott egy gyereket. Ezt akkor mesélte Sára néni, amikor Domonkos azt akarta, hogy övé legyen a megtalált radír, amiről Andi azt állította, hogy elvesztette.

Azért egy radírról dönteni nem ugyanaz, mint egy gyerekről, szóval Sára néni igazságot tehetett volna. De nem tett, és most sem állt teljesen a pártjukra. Csak azt mondta, ha nem lehet dobálni a faleveleket, ehelyett összegyűjthetik, hogy segítsék Béla bácsi munkáját. Ez mindenkinek tetszett, és kiderült, hogy legalább olyan jó, mint dobálni. Elhozták az iskolai konténerek mellől a gereblyéket és a kukákat, és nekiálltak a fák alatt a feladatnak.

Most mindenki őket nézte az udvaron, a kicsik ugrándoztak, hogy segíthessenek, és Domonkos büszkén magyarázta nekik, hogyan kell kupacokat készíteni a levelekből. A tanárok sem szóltak többé rájuk, és nemrég Sára néni ragyogó arccal bejelentette, hogy megmondja az osztályfőnöknek, adjon dicséretet a munkájukért.

Domonkos vigyorogva dolgozott. Ez lesz az első dicsérete életében! Elképzelte, hogy otthon, amikor megkérdezik – Mi volt ma az iskolában? –, ő nagy büszkén bejelenti: – Dicséretet kaptam!

Álmodozásából hangos sikongatás térítette magához. Oldalra pislantott, és akkor látta, hogy a nagy, zöld kukában Isti ugrál. Lejjebb nyomja a leveleket, hogy még több férjen bele. Az ötlet

persze másoknak is megtetszett, és máris kisebb tömeg gyűlt köré: Én is! Én is!

– Először én jövök, én láttam meg! – mondta Ági.

– Jó, de akkor Ági után én következem – felelte Balázs.

– Balázs után én! – stoppolta le a harmadik helyet Domonkos, odalépve a többiekhez. Ők kárörvendően néztek rá.

– Azt nem lehet! – mondta Balázs. – Te bele sem férnél a kukába!

– Ja – nevetett Isti. – Beszakadna alattad!

– Nem szakadna – válaszolta Domonkos, és a nyomatékosság kedvéért még vigyorogva hozzátette: – Dik more színesfém!

A többiek röhögtek.

– Vidd már arrébb a hájas tested, nem férek el! – szólalt meg türelmetlenül Detti, aki már be akart ugrani a kukába. Domonkosban pedig ismét kész volt a válasz: – Dik more színesfém.

Másodjára azonban elmaradt a várt hatás. Mindenki azon veszekedett, hányadiknak léphet a kukába. Őt észre sem vették. Domonkos egy pillanatra lehajtotta a fejét, mintha meg akarná számolni, hány levélből áll a lába előtt heverő kupac, aztán

hirtelen azon kapta magát, hogy teljes erejéből megrúgja az éppen előtte álló osztálytársát... aki véletlenül éppen Áron volt.

A levegő megfagyott. Domonkos úgy érezte, most még a levelek sem mernek leesni a fáról. Ő sem mert levegőt venni. Ha az lett volna a célja, hogy ismét magára vonja a figyelmet, elégedett lehetett volna. A poénja helyett a rúgás tökéletesen bevált. De csak azért, mert éppen Áront találta el.

Ezt nem kellett volna – kapcsolt, de már túl későn. Valahogy mindig előbb ütött, rúgott, mint gondolkozott. Ezt magyarázta állandóan otthon is a beírásokkal tarkított ellenőrző felett, de sosem hittek neki.

– Mit képzelsz, kis köcsög? – szakította meg a csendet Áron.

Domi legszívesebben elrohant volna. De ennyire azért nem lehetett gyáva.

– Verekedni akarsz? – fenyegetőzött Áron.

– Véletlen volt... A levélkupacba akartam bele-rúgni – magyarázkodott halkán Domi, és magában átkozta, hogy éppen Áronba kellett botlania. Bárki mással szemben megvédhette volna magát. De Áron más volt.

– Jó szöveg. Fél méterre van tőlem a levélkupac! Ennyire nem tudsz célozni?

– Verekszik, aztán lapít! Biztosan ő volt a mi-nionos tettes is! Akkor bátor, amikor rúg, aztán meg gyáva felvállalni – mondta gúnyosan Ági.

Domonkost ismét elfutotta a méreg. Szeretett volna visszavágni, de Áron még mindig fenyegető arccal bámulta, ráadásul a távolban Sára néni is úgy figyelte őket, mint egy lecsapni készülő sas. Nem akart salamoni közbeavatkozást, ezért inkább hátat fordított a többieknek, és visszament a maga levélkupacához, amelybe szintén bele-rúgott. Csak úgy szálltak szanaszét a levelek.

Nagyon mérges volt. Ágira. Mert tényleg félt mindenki elé kiállni, és elmondani, mi történt tegnap. Délelőtt, amikor Mónika néni számonkérte rajtuk *Az osztály vesztese!* feliratot, csak lapított. Egyszer már majdnem jelentkezett, de aztán ismét megjiejt.

Nehezére esett az osztályfőnöki dicséretre gondolni. Figyelte, hogyan szel egyforma csíkokat a földbe a gereblye, és úgy érezte, már nincs is kedve folytatni ezt az egészet. Focizni jobb volna... De minden fiú levelet gyűjt, akivel ki lehetne menni a pályára...

– Helló, Domi! – lépett mellé mosolyogva Feri. – A helyedben één ezt neem hagynáám...”

Domonkos visszavigyorgott. Ez is az ő kedvenc mondása volt. Egy hétig az osztályban mindenki mindenre ezt válaszolta: *A helyedben ééén ezt neem hagynáám*. Még a tanároknak is, akiknek lehetett. Például Sára néninek: „Sára néni, én ezt az ön helyében neem hagynáám!” Sára néni pedig csak pislogott. Honnan jönnek ezek? – kérdezte mindig Domonkost, de ő csak a fejét rázta. Pontosan olyan mozdulattal, ahogy valakinél látta a tévében. De kinél is? Nem emlékezett. És ez volt a mondásokkal is: igazából maga sem tudta, honnan vannak, egyszer csak kitalálta őket, és nagy hasznukat vette, mert minden beszélgetésbe jól illettek. Ráadásul a legjobbakat mindig átvették a többiek is, és erre nagyon büszke volt. Mintha híres lett volna! Mindenütt ott lehetett a mondataival.

Feri segíteni akart Domonkosnak, de erre már nem maradt idő, mert Sára néni a távolból intégetni kezdett, hogy gyülekező. Domonkos ledobta a gereblyét, játékosan megragadta Feri nyakát, és a hóna alá csapta. Ferivel mindenki ezt csinálta, de ő a leggyakrabban. Most nagyon jólesett megszorítani. Mintha minden düh kiszállt volna

belőle. Mire Sára néni odanézett, már el is múlt a rossz kedve, és elengedte Ferit.

A napköziben kiharcolta, hogy mellé ülhessen, mert Feri jó tanuló volt, és nem riadt vissza attól sem, amit Sára néni a táblára írt:

matek: tankönyv 45/4. 5. 6. 7.

irodalom: munkafüzet 37/4.

történelem: munkafüzet 11/1. 2. 3.

Ez rengeteg! – gondolta Domonkos, és oldalra sandított. Látta, hogy Feri a matekot húzza elő, így ő is azzal kezdett. Kinyitotta a könyvet, és belebámult. Elolvasta a feladatot egyszer. Aztán még egyszer. Aztán feladta. Fogalma sem volt, mit kell csinálni, de látta, hogy Feri már ír, és a példák végére számok kerülnek.

– Lemásolhatom? – kérdezte suttogva.

Feri vállat vont. Domonkos bólintott, és odahajolt. A matek kész is! Elégedetten csukta be és dobta a táskájába a könyvet. Aztán körbenézett. Peti éppen valami vicces megjegyzést tett Istinek.

– Hogy te milyen humorzsák vagy, Peti – mondta erre Domonkos elváltoztatott hangon. Isti és Feri nevettek. Ez is az egyik kedvenc mondása volt.

– Domi! A házi feladatodra figyelj! – lépett melléjük Sára néni.

– Dik more színesfém! – mondta válaszul, és a többiek megint nevettek. Sára néni azonban figyelmen kívül hagyta a megjegyzést, és már Kristóf asztalánál járt. Kristóf megint balhézott. Egyszer csak ordítani kezdett, és torkon vágta Balázst, majd kirohant. A jelenetet néma csend követte. Balázs, a mindig vigyorgó, mindig magabiztos Balázs most könnyes szemmel ült, és levegő után kapkodott. Domonkos egy pillanatig kárörvendően nézte. Aztán, mint mindenki, ő is Kristófra kezdett haragudni, mert miatta megjelent Mónika néni, és amíg Sára néni elment megkeresni Kristófot, Mónika néni megint a facebookos históriával hozakodott elő. A szeme szikrákat szórt.

A facebookos képről nem lehetett megállapítani, hogy ki az áldozat. Lehetett volna lány is és fiú is. Az alak minionjelmezben volt. Mindenki ezt viselte a próbákon. De Katát és Domonkost azért mindenki ki tudta zárni a képzeletbeli listából. Ők túl kövérek voltak. „Úgy feszül a hasadon a póló, mint Micimackónak” – fogalmazta meg egyik nap Isti, és az egyértelmű volt, hogy a képen lévő alak nem Micimackó.

Az elkövetők listájára azonban Domonkos is azonnal felkerült. Ahogy a lányok fogalmaztak:

„Domi hirtelen haragú és verekedős.”

Domonkos érezte, ahogy Mónika néni tekintetére elvörösödik. Pedig direkt arra koncentrált, hogy ne áruljon el semmilyen jelet. Mégis! Izgatottan forgolódott a helyén, mintha keresne valakit. Aztán amikor találkozott a tekintete az illetővel, gyorsan elkapta a pillantását, és próbált a leckéje fölé hajolni. Ráadásul a tanárnő olyan tekintettel bámulta, mintha belelátna a fejébe, és épp most olvasná végig a gondolatait.

Domonkos döntött. Inkább mindent bevall, csak hagyják békén! Attól se fél, mi jön ezután! Kinyitotta a száját, és elkezdte mozgatni, de nem jött ki rajta hang. A kezét se sikerült jelentkezésre emelnie. Minden erejével arra koncentrált, hogy a karját megmozdítsa. Ekkor azonban Sára néni előkerült Kristóffal, és mindenki figyelme rá szegeződött. Mónika néni utasította, hogy pakoljon össze, és jöjjön vele. Majd megenyhülve megjegyezte a többieknek:

– Hallottam, hogy az udvaron összeszedtétek a leveleket. Ezt szeretem. Így kellene viselkedni mindig. A facebookos históriáért büntetés jár, de a jótettért és közösségi munkáért dicséret. Ha mindenki készen van a házi feladattal, valaki

szedje össze, és hozza le nekem az ellenőrzőket!
Beírom a dicséreteket.

Domonkosnak nagyot dobbant a szíve. Először megijedt, hogy talán valami baja lehet, mert a hasa is olyan furcsa volt, de aztán megnyugodott. Rájött, hogy csak nagyon éhes.

– Lemehetek az uzsonnáért? – kérdezte.

– Előbb fejezd be a házi feladatot!

– Már kész a matek!

– Legyen kész az irodalom is! Aztán lemehetsz – bólintott Sára néni.

Már megint a kompromisszum... – gondolta Domonkos, és ebben a pillanatban nagyon utálta Sára nénit. Visszafordult a könyvei felé, és elkezdte írni az irodalmat. De ahogy kanyarodtak a sorok, csak az uzsonnára tudott gondolni. Igazából neki nem is járt volna. Nem fizették őt be. De ma kakaós csiga lesz, és hiányzik Réka és Zsolt is, és talán valamelyiküket megkaphatja.

– Kész! Lemehetek? – kérdezte Domonkos.

– Jó, menj csak!

– Megkaphatom Zsolt és Réka kakaós csigáját?

– Az egyiküket igen – válaszolta Sára néni.

Domonkos megint kompromisszumszagot érzett a levegőben. De most ez sem érdekelt. Már

egy csiga is szuper! Csak úgy repült a konyha felé, a visszaúton azonban már óvatosabban szedte a lépcsőfokokat, úgy egyensúlyozva a tálcával, mintha a nagymamája porcelánmókusai lennének rajta. Már érezte a szájában a csoki ízt, amikor szembejött vele a vécé felől két hetedikes srác. Domonkos szeretett volna hirtelen köddé válni, de ehhez már késő volt. Meg sajnós nem is értett a köddé váláshoz. A fiúk észrevették, és olyan arcot vágtak, amitől Domonkos a leginkább tartott.

– Kösz, hogy felhoztad az uzsonnánkat! – mondta az egyik vigyorogva, és elvett egy kakaós csigát.

– Te, ez nem az a srác, aki ebédnél azt mondta, hogy a barátai vagyunk? – kérdezte a másik.

– De, tényleg!

Domonkos nem szólt semmit. Csak állt, két kézzel szorította a tálca peremét, és gondolkozott. A kedvenc mondatait kereste, amelyekkel most visszavághatna, vagy viccessé tehetné a helyzetet. De egyiket sem érezte idevágónak... Ahogy felnézett, tekintete találkozott a magasabb, soványabb sráccal, és ettől hirtelen nagyon rossz érzése támadt. Egy emlék, amelyben ugyanígy farkasszemet nézett valakivel...

Ebédnél is találkozott már párszor a két sráccal. Mellette ültek, és viccből beleöntötték a vizüket a főzelékébe, amelybe még bele sem kóstolt. Sára néni persze észrevette, hogy valami nincs rendben, és vészjósló tekintettel közeledett az asztaluk felé. Domonkos tartott az újabb kompromiszsumoktól. Őt egy tanár se védje meg! Az annyira égő volna! Ezért mondta, hogy a fiúk a barátai. Sára nénin látszott, hogy nem hiszi el, de mégsem tett semmit. Talán ha Salamon lett volna... de hát nem volt az.

Domonkost a gondolataiból a másik srác hangja zökkentette ki.

– Ugye, én is vehetek egyet? – kérdezte kajánul, és ő is leemelt egy csigát, aztán Domonkosra kacsintott, és elfordult. Szerencsére elindultak vissza, a termük felé...

– Ez csak 11 darab! – hajolt csodálkozva a tálca felé Sára néni. – Kettő hiányzik!

Domonkos pislogott.

– Csak ennyit adtak – mondta, de aztán rögtön meg is bánta, mert Sára néni azonnal úgy határozott, hogy lemegy szólni a konyhára. Akkor pedig minden kiderülne... De bevallani, hogy nem tudta megvédeni magát, az olyan gáz volna...

– Hazudtam. Már megettem őket felfelé jövet...

Sára néni szeme villámokat szórt. Domonkos durcásan ült a helyén, és közben záporoztak rá a szidalmak és a salamoni bölcsességek. Bár valójában egyiket sem hallotta igazán pontosan, és ez volt benne a legfurcsább. Mert ilyenkor mindig olyan érzése támadt, mintha egy sötét pincébe zárták volna, ahol nincs sem ablak, sem kulcslyuk, sem semmi, amelyen bejönnének a hangok és a fények.

Ekkor Fanni nyekergése hallatszott a távolból:

– Sára néni! Domi nem ette meg a kakaós csigákat. Láttam a vécéről jövet... a hetedikes Norbi és Bence vett el egyet-egyet.

– És ezt miért nem mondtad el, Domi? – kérdezte döbbenetén Sára néni. Domonkos összerezte a pince alján. Ha most Sára néni megint jön Salamonnal, és kitalálja, hogy átmegy István bácsi csoportjához, hogy beárulja Norbit és Bencét, az még ennél is szörnyűbb lesz! De Sára néni nem indult el. Helyette csak nézte őt hosszan, mintha sosem érne véget a pillanat. Talán várta, hogy majd magyarázattal szolgál, de azt ugyan lesheti!

Mérges volt Sára nénire. Biztosan nem szereti és nem is ismeri igazán! Ha szeretné, akkor nem

gondolta volna róla, hogy megette a csigákat, és nem mondott volna neki mindenféle salamoni baromságot! Akkor békén hagyná őt!

A teremben közben mozgolódás támadt. Mindenki az ellenőrzőjét vette elő. A lányok végeztek a házijukkal, és Ági elkezdte összegyűjteni a dicséretre váró füzeteket. Sára néni is segített neki. A teremben ünnepélyes hangulat uralkodott. Mindenki beszélt, és örömmel keresgélt a táskájában. Feri és Isti kicsit kevesebb lelkesedéssel nyújtotta át Sára néninek az ellenőrzőjét, Domonkos szerint biztosan azért, mert már amúgy is volt sok dicséretük.

– Domi, te is add ide! Rengeteget segítettél – fordult most hozzá is Sára néni.

Domonkos tekintete megkeményedett.

– Nem! – mondta határozottan.

– Tudom, hogy most mérges vagy, de ezzel nem engem büntetsz, hanem magadat! – szólt az újabb bölcsesség, amitől Domonkos csak még idegesebb lett.

– Nem érdekel – mondta megmakacsolva magát. Hideg, gonosz tekintettel akart felnézni Sára néniire, de közben azt érezte, hogy valamitől egyre vörösebb a szeme, és nagyon melege van.

Sára néni azonban már továbblépett Balázshoz. Ebből is látszik, hogy nem szeret igazán – gondolta Domonkos, és összerezsent.

Ági után becsapódott az ajtó, az ellenőrzők elindultak a tanári szoba felé annak ígéretével, hogy nemsokára dicsérettel térnek vissza. Rajta kívül egyedül Kristóf, Csaba és Lili nem kap majd dicséretet. De most már mindegy. Kit érdekel egy szaros dicséret? Úgyse jó semmire! – gondolta Domonkos, miközben a befizetett uzsonnázókat követte tekintetével, akik elindultak a kakaós csigájukért. Isti is vágyakozva nézett a többiek felé saját szalámis szendvicse fölül, aztán amikor észrevette Domonkos arcát, megjegyezte:

– Ne törődj vele, legalább fogysz egy kicsit! – vigyorgott.

– Jaj, de nagy humorzsák vagy, Isti! – felelte Domonkos, de nem nevettek. Talán mert mindenkinek a szája tele volt kakaós csigával.

Pontban négy órakor nyílt az ajtó, és bejött Mónika néni. Ragyogó arccal osztotta ki az ellenőrzőket, miközben arról beszélt, hogy máskor is szeretné, ha ilyen örömteli feladattal tölthetné az idejét.

Domonkos nagyot nyelt. Akárhogyan is gondolta korábban, most mégis nagyon fájt neki, hogy

nem adta le az ellenőrzőjét. Kit érdekel Sára néni, ha egyszer dicséretet kaphatott volna! Megint úgy érezte, hogy egy sötét pincében ül. A hangok egyre távolabbiak voltak, a fények egyre gyengébbek. Aztán egyszer csak egy homályos kéz benyúlt elé, és odapottyantotta az ellenőrzőjét az asztalra.

Domonkos döbbsen nézte. Nem akart hinni a szemének. De hát ő le se adta!

– Elnézést, én nem adtam le... – kezdte, Mónika néni pedig visszafordult felé.

– Persze, mert nálam volt. Még reggel behoztad az igazolás miatt. Elfelejtetted?

Domonkos nem válaszolt. Felnyitotta a kis kék füzetet, és sietve hátralapozott benne. Néhány szülői üzenet és két beírás alatt pedig nagy, piros gyöngybetűkkel ez állt:

Tisztelt Szülő!

Osztályfőnöki dicséretben részesítem Szabó

Domonkost közösségi munkájáért.

Kertiné Nagy Mónika

Domonkos hasában valami nagyot bucskázott örömeiben. Talán a nem létező kakaós csiga, amely

ugyanolyan különös módon varázsolódott oda, mint az üzenőbe a dicséret. De az is lehet, hogy nem az uzsonna volt az, hanem a boldogság.

Magabiztos léptekkel indult hazafelé. Elképzelte, milyen lesz otthon azt mondani: „Dicséretet kaptam.” Anya és nagymama büszkén mosolyog majd, apa pedig biztosan rácsap a hátára, és azt mondja: ez már igen, fiam! A nővérenek is mindig ezt mondja, pedig ő nem is fiú.

A szél az arcába fújt egy levelet. Sárga volt és barna. Ahogy körülötte minden. De most nem rugdosta a járda széli halmokat, nem rohangált a fák alatt, hanem büszkén előresietett, és kivételesen alig várta, hogy otthon megkérdezzék: mi volt ma az iskolában?

4.

AZ ÉLETRE KELT TABLÓKÉP

A fotó pillanatok alatt bejárta az internetet. Egy csomó sulis gyerek megosztotta az oldalán. Egy minionnak öltözött alak térdel a földön, hátrakötözött kézzel. Kék melegítőnadrág, sárga póló. A fején megfordított minionmaszk, amelyre valaki piros filccel szemet és mosolygós száját rajzolt. Mintha csak egy félresikerült emotikon lenne. Mögötte a falon ugyanezzel a színnel a felirat:

AZ OSZTÁLY VESZTESE!

Feri csak reggel vette észre. A bátyja mindennap úgy kelt fel, hogy félálomban kinyúlt a takaró alól a telefonjáért. Megnyomta az ébresztő kikapcsolását, aztán a következő mozdulattal már a Facebookon is termett. Reggeli alatt mindig netezett a telóján. Most is egyik kezében a túrós batyuval,

másikban a mobillal ült az ágya szélén, aztán egyszer csak vadul integetni kezdett Ferinek a péksü-tivel, amelyből szanaszét potyogtak a túródarabok a takaróra.

– Gyere, Feri! Ez nem a te osztályod? 5. a, ugye?

A bátyja ugyanabba a suliba járt, csak már hetedikbe. A Facebook-oldalán pedig ott virított a kép, amit egy osztálytársnője osztott meg. Feri bement hozzá a szobába, és remegve állt meg mellette. A fotóra meredt. Bárki lehetett volna az 5. a osztályból. Mindnyájuk ugyanolyan jelmezt viselt a próbán. Az iskola születésnap műsorára készültek egy minionos tánccal. Grut az osztályfőnökük játszotta. Nagyon vicces volt! Tegnap napközi után is ezt gyakorolták a tornacsarnokban.

Bandi gyanakodva oldalra sandított.

– Nem te vagy rajta, ugye?

– Dehogya – mondta Feri, de a tekintete kiismerhetetlen volt. Maga sem értette, miért ilyen ideges. Igyekezett, hogy ne fejezzen ki semmilyen érzelmet. Addigra már anya és apa is bejöttek, és ott álltak mögötte a fotót nézve. Percekig senki sem szólt semmit. Borzasztóan nyomasztó lett a csend. Mintha minden egyes ki nem mondott szó azt üzen-te volna: – Attól tartunk, hogy te vagy a fotón, Feri.

Végül Feri megelégette, és megrázta a fejét.

– Ugye, nem hiszitek, hogy én vagyok az? – kérdezte elcsukló hangon. Utálta magát, amiért nem tud magabiztos és nyugodt lenni, mint a bátyja.

– Múltkor is csak Sára nénitől tudtuk meg, hogy... hogy elkaptak a fiúk, és együtt beledobtak az udvaron a konténerbe – jegyezte meg anya.

– Jaj, az csak játék volt... Még két másik osztálytársammal is megcsinálták. Mindannyian nevetünk...

– Nem, fiam, ez nem játék – mondta ellentmondást nem tűrő hangon apa.

Feri meg akarta nyugtatni a családját, de képtelen volt rá. Maga sem értette, de a száját teljesen más mondatok hagyták el.

– Fogjátok már fel, hogy nem én voltam! Szálljatok le rólam! – kiabálta, majd kifordult a szobából, és bevágta maga mögött az ajtót.

Most az ágyán kuporgott, a tankjait és katonáit figyelte a polcokon, és azon gondolkozott, miért nem tud olyan lenni, mint a bátyja...

Eleinte voltak barátai. Alsóban. Petivel együtt jártak úszni. Balázs mellette ült a padban. Aztán hirtelen minden elromlott. Egy napon azt vette észre, hogy a háta mögött rajta röhögnek. Nem

engedték, hogy elmenjen velük moziba, mert krimit néztek, és ő attól biztosan félne. Nem hívták meg Balázs játszóházas-bowlingos születésnapjára, mert unalmasnak tartották őt. A kirándulásokon sem volt párja. Egyedül ült a buszon, a két-személyes helyen. Már előre görcsbe rándult a gyomra, amikor a tanárok utasítása elhangzott: „Álljatok párba, gyerekek!”

Mindennap figyelte a többieket, és kereste az okokat, hogy mit ront el. Hallgatta a beszélgetéseiket, és úgy érezte, ilyeneket ő is tudna mondani. Mégsem mondott soha semmit. De csak azért, mert minden egyes mondata előtt eszébe jutott: Mi lesz, ha kiröhögnek miatta?

Egyedül a dolgozatos napokat szerette. Olyankor ő volt a sztár. Mindenki mellé akart ülni, hogy leshessen. Aztán irigykedve nézték, amikor ötöst kapott. Pedig ő bárkivel cserélt volna. Hamar rájött ugyanis: okosnak lenni veszélyes. Kicsinek és gyengének lenni szintén. De okosnak és kicsinek is lenni: ez a legrosszabb kombináció, amit a hátán hordott a föld! Ő pedig alacsony volt, kisfiús arcú és jó tanuló. Tehát rettegett.

Gondolataiból a nyikorgó ajtó zökkentette ki. Anya bejött hozzá, és átölelte.

– Segíthetek valamiben, Feri?

– Nem tudsz – vont vállat Feri, és felállt. Felvette a pulcsiját, és várakozásteljesen anyára nézett. Indulhattak a suliba.

Feri rettegve lépett a terembe. A térde remegett. Tekintete körbejárta a falakat, és megállapodott a feliraton: *Az osztály vesztese!* Elindult a sarok felé, ahol Balázs, Isti és Domi nevetett. Ahogy közeledett feléjük, rögtön arra gondolt, hogy talán most is róla beszélnek, mégis összeszedte a bátorságát, és rájuk köszönt.

– Sziasztok!

– Helló! Te is láttad a feliratot? Nem tudod, ki lehetett az? – kérdezte Isti. Feri a fejét rázta. Ezek szerint senki sem sejtí, ki a tettes – gondolta.

– De te is láttad a képet, nem? Vagy most se tudsz semmiről? – faggatta tovább Isti.

– Láttam – nyögte ki Feri.

– Hagyjátok békén! – legyintett Balázs. – Úgyse mondaná el, ha tudna valamit. Lehet, hogy épp ő van a képen.

Mindannyian nevettek.

Feri nagyot nyelt. Fogalma sem volt, mivel védekezhetne. Szerencsére azonban betoppant Emi néni, és ő megkönnyebbülten huppant le

a helyére, Kristóf mellé, aki épp a sárkányos füzetét nézegette olyan elmerülten, hogy észre sem vette a tanár érkezését. Ferinek kellett figyelmeztetnie, aztán a táblára meredt.

A matekot nagyon szerette. A számok világa olyan érthető és logikus volt. Néha arról ábrándozott, milyen jó is volna, ha az emberek betűk helyett számokkal fejeznék ki magukat. A 3-as például jót jelent. Szerencsét, vidámságot. A 8-as játékos, kövér és bohó. Mint egy hóember. A 6-os... az szomorú. Az 1-es pedig magányos. Senki sem szereti, és nincsenek barátai, ahogy neki sem. De kivel is barátkozna?

Feri körbenézett a teremben. Kristóf mellette ült. Éppen most mondta meg neki Emi néni, hogy 1-est kap a hiányzó házi feladatok miatt, mégsem látszott az arcán, hogy megviselné. Bátornak tűnt és erősnek. Nagyon irigyelte őt emiatt. Aztán átpislogott a szomszéd asztalhoz Balázusra, aki mindig tudta, mit kell mondani, és sosem mert neki beszólni senki sem. Istire, aki olyan tökéletesnek látszott. Jó tanuló volt, és mégis kedvelték a többiek. Előttük ült Domi, aki kicsit butácska és kövér ugyan, de humoros, és mindig új poénokat talál ki. Mögöttük meg Bálint, akivel bármikor

helyet cserélt volna. Mert Bálint hasonlított rá. Ő sem verekedett, uralkodott, undokoskodott, mégsem bántotta senki. Sosem keveredett bajba, és mindenkivel kijött. Bárcsak tudná, hogyan csinálja!

Bálint most rámosolygott Lilire, és Feri érezte, hogy összeszorul a gyomra. Csak fél szemmel mert rájuk sandítani. Lili gyönyörű volt, és mindenkihez kedvesen szólt. Feri úgy érezte, a nyomába sem érhet. Pedig milyen szívesen mellé ült volna! Néha elképzelte, hogy hazafele véletlenül összefutnak, vagy Lili anyukája megérkezik Londonból, és éppen az ő házuk mellé költöznek. A Pataki utca 10.-be. A 10-es a tökéletesség jelképe. Lilit biztosan átküldené az anyukája hozzájuk, amikor dolga akadna. A bátyja épp nem volna otthon, ő pedig bekísérné Lilit a szobájába, és megmutatná neki a tankokat, amiket egyedül ragasztott össze. Aztán játszanának, és ő megfogná a kezét...

Ferit álmodozásából a csengő térítette magához. Szeretett volna gyors lenni, hogy a többiekkel együtt mehessen ki, de mire körbenézett, a fiúk már el is rohantak. Egyedül Kristóf maradt bent, hogy Emi nénivel beszéljen. Feri együtt érzően

ránézett, aztán kísértelt a folyosóra. A tablókat nézgetve haladt az udvar felé, néha meg-megállva egyik-másik előtt. A földrajzterem melletti volt a kedvence. Látott rajta egy fiút, aki saját magára emlékeztette. Furcsán fésülte a haját, és bár ballagás előtt készült róla a fotó, tehát 14 évesnek kellett lennie, inkább 11-nek látszott. Feri is 11 volt. A 11 két 1-esből áll. A tökéletlenség jele. A legszerencsétlenebb szám – gondolta, és abban reménykedett, hogy nemsokára annyi idős lesz, mint a bátyja. Akkor talán erősebb lesz.

Mire kiért az udvarra, már indulhatott is be, de éppen ez volt a célja. Járt egy kört a focipálya körül, aztán elindult a technikaterem felé. Utána irodalom jött, és persze Mónika néni, aki tajtékzott a minionos fotó miatt. Ahogy Feri számított rá, kereste az áldozatot és a tetteit, de senki sem jelentkezett. Több név is felmerült, köztük az övé is. Természetesen mint áldozaté. Mónika néni azonban leintette az osztályt, mondván: a vádaskodásnak és az egymásra mutogatásnak semmi értelme. Előbb-utóbb úgyis fény fog derülni mindenre!

Feri érezte, hogy egész óra alatt a torkában dobog a szíve. Figyelte a többieket, és úgy érezte,

egyre többen rá gyanakodnak, és kajánul méregetik. Próbált a János vitézre koncentrálni, de sehogyan sem ment. A szünetben aztán megkönnyebült, és mire elkezdődött a történelem, úgy érezte, hogy borzasztóan elfáradt. Mintha tíz kört futott volna a focipálya körül. István bácsinak pedig annyira dallamos volt a hangja. A görög istenekről beszélt...

Aztán hirtelen véget ért az óra, és csengettek. Olyan váratlanul, hogy Feri nem is tudott visszaemlékezni arra, mivel is telt el az a negyvenöt perc. A többiek persze megint hanyatt-homlok rohantak, ráadásul most okkal. Át kellett öltözni tesire.

Feri komótosan ballagott a hátára vetett cuccával az öltözők felé. A földrajzterem mellett még megállt, és felnézett a tablóra, hogy erőt merítsen a fiúból, aki magára emlékeztette. Csakhogy a srác eltűnt. Feri azt hitte, rosszul lát. Lábujjhegyre állt, az orra szinte már a tablót súrolta, úgy méregette a fotót, de nem tévedett. Üres volt. A többiek vörös függöny előtt pózoltak, a furcsa frizurájú gyerekek azonban csak hűlt helyét találta. A képen nem volt más, csak a függöny.

Feri döbbenetben állt. Az első gondolata az volt, hogy álmodik. A második, hogy valaki gúnyt űz

belőle. A harmadik, hogy valaki áll mögötte, és őt figyel.

– Engem keresel? – hallotta a kérdést nagyon közéről. Annyira megijedt, hogy egy szempillantás alatt megpördült. A fiú volt az a képről! Rajta az egy számmal nagyobb ballagós öltönye, nyakendője, de még ezekben a felnőtt ruhákban is alig tűnt tizenkét évesnek. Feri örömmel fedezte fel, hogy még csak nem is magasabb nála.

– Te... tényleg az a srác vagy a tablóról? – kérdezte hitetlenkedve Feri.

Az idegen bólintott. Nem papírból volt, hanem hús-vér valójában állt előtte, ráadásul még beszélt is.

– Tudom, hogy te ki vagy. Feri. Azt is tudom, miért nézed a képem minden szünetben – mondta szenvtelenül a srác, aztán a füléhez hajolt: – Csakhogy tévedsz. Én is kicsi voltam, engem mégsem csúfolt senki, és nem kapták a hónuk alá a fejemet, mint a tiédet!

– De hogyan érted el ezt? Mit csináltál? – kérdezte mohón Feri.

A fiú felnevetett.

– Te tényleg nem érted? Nem is sejtetted, hogy nem a tetteiddel van a baj?

De akkor mivel? – sürgette a fura fiút Feri, mint-ha sejtené, hogy nincs sok ideje. – Mit tegyek, hogy ne engem bántsanak? Hogy ne én legyek... – a mondat végét elharapta, de a srác befejezte helyette:

– Az osztály vesztese? – megint a füléhez hajolt, úgy mondta: – Én mindent tudok ám. MIN-DENT. Azt is tudom, ki volt a minionos áldozat és a tettes...

Feri tágra nyitotta a szemét. A fiú feje hirtelen olyan más lett! Már nem is hasonlított a fotóra. Sokkal inkább Balázusra! Vagy inkább Áronra! Nem is! Istire!

Feri ijedtében hátralépett, megbotlott a folyosói kispadban, és hanyatt esett. Egy pillanatra becsukta a szemét, és várt. Felkészült a röhögésre. De semmi sem történt, ezért meglepetten belepislogott a világba. A feje fölött Lili, Adri és Áron állt, és egyikük arcán sem ült gúnyos mosoly.

– Nem ütötted meg magad? – kérdezte Lili.

– A legszarabb helyen van ez a pad. Én is folyton belerúgok – morogta Áron.

Feri nem akart hinni a fülének. Hirtelen azt sem tudta, mit válaszoljon.

– Na! Nem kelsz már fel, Bálint? Rád várunk! – mondta Adri is, és rábámult.

Feri döbbenetén ugrott fel. Nem értette, miért szólítják őt Bálintnak. Csalódottságot érzett. Ezek szerint nem neki szóltak a kedves szavak, csak összekeverték őket! A fejét is beütötte – kapta a kezét a tarkójához, és most megint meglepetés érte. A rövid, sima tincsek helyett ugyanis valami ragacosba nyúlt. Mintha Bálint zselézett haja lenne!

– Mindjárt jövök – bökte oda a többieknek, majd meg sem állt a mosdóig. És tényleg! Bálint meglepett arca bámult rá vissza a tükörből. A legfurcsább az egészben mégis az volt, hogy nem érzett félelmet, inkább izgatottságot. Arra gondolt, most végre megtudhatja!

Szinte vidáman lépett ki az ajtón, és odakiáltott Áronnak.

– Várjatok meg, jövök! – maga is meglepődött, milyen magabiztosan cseng a hangja. De hát ez nem is az övé, hanem Bálinté!

Együtt mentek végig a folyosón és az aulán Áronnal, Adrival és Lilivel, míg Lili hátra nem maradt, hogy integessen a hűgának. Feri, azaz Bálint megállt egy pillanatra, és nézte őt. Arra gondolt, hogy most először lenne bátorsága Lilinek megmondani... Meg is várta a sarkon, és amikor

utolérte, odahajolt – egészen közel a szőke hájához.

– Tetszel – suttogta izgatottan.

Maga sem tudta, milyen választ vár. Ezt nem is gondolta át előtte. A nevetés azonban meglepte. Hangos volt és undok. Egyre élesebb és élesebb.

Kinyitotta a szemét. Niki nevetett az arcába. De vele együtt röhögött az egész osztály. A töriórán ült. Minden, ami azóta történt, csak álom volt! Feri szégyenkezve dörzsölte a szemét és a homlokát. Csak annyit suttogott István bácsi számonkérő tekintetére válaszolva, hogy „elnézést!”.

István bácsi bólintott. Hamar túltette magát az eseten. Nem úgy az osztály és Feri. Még soha senki nem aludt el korábban órán! Ráadásul beszélhetett is, és a többiek hallották. Isti Feri felé csücsörítette a száját, és úgy mondta: „Tetszel!”

– Feri szerelmes! – röhögött Balázs, Domi pedig kárörvendően megkérdezte: – Kiről álmodtál? Osztálytárs?

Ez szenzáció volt. Egy rövid időre még a minionos áldozatos fotót is háttérbe szorította. Hiába csöngettek ki, még mindig erről faggatta őt a fél osztály. Feri úgy érezte az ajtón kilépve, hogy az egész iskola őt bámulja, és most valóban el kellett

menni az öltözőbe, átvágva a zsúfolt folyosón, és elhaladni a tabló mellett. Feri felnézett a falra, de csalódnia kellett, mert senki sem hiányzott a vörös függöny elől. A fura frizurájú fiú magabiztosan pózolt a fotón.

Feri lehorgasztott fejfelé lépkedett. Minden csak álom volt! A tesióra szerencsére elröpült, ilyenkor mindenki figyelmét a labda kötötte le, az ebéd azonban már kínszenvedésnek ígérkezett. A fiúk elmesélték az alvós esetet Sára néninek is. Feri olyan dühös lett, hogy fogta a tálcáját, és elült a többiektől egy távoli asztalhoz. Bár semmit sem ért el vele, mert így is csak rajta röhögtek, ráadásul még egyedül is maradt. Farkasszemet nézett a halrudakkal a kockás abroszon. Elment az étvágya. Most Sára néni jelent meg az asztalánál, és a tekintete pont olyan volt, mint reggel anyának és apának. Nem is köntörfalazott.

– Tudják a szüleid, hogy az osztálytársaid piszkálnak? – kérdezte halkán.

Feri elbizonytalanodott. Nem értette, mit akar tőle Sára néni... Már így is elég rossz neki. Most vallja be, hogy igen? Csak bólintott. Sára néninek azonban ez is elegendő volt.

– És ők mit tanácsolnak? – faggatózott tovább.

Feri a villájával piszkálta a kukoricaszemeket.

– Hát... semmit – válaszolta, aztán vállat vont. Oldalra sandított. Attól tartott, hogy a többiek látják, hogy Sára nénivel beszélget, és majd árulónak nevezik, vagy sírós csecsemőnek. Sára néni követte a tekintetét, és talán megértette, mert nem kérdezett többet, csak ennyit mondott:

– Ha segíthetek, szólj! – majd sarkon fordult, és elment. Áron felé vette az irányt, aki épp a villájával bábozott.

Feri megkönnyebbült. Mire kiértek az udvarra, az alvós sztori kezdett lecsengeni. Új izgalmak követték. Feri focizni ment Domival, és még azt sem bánta, hogy az ellenfél: Peti és Áron csalnak. Aztán Balázsék elkezdtek dobálni a lányokat falevelekkel, és őket is hívták. Isti, Domi rohantak. A focihoz túl kevesen maradtak.

Feri csak tengett-lengett az udvaron, aztán egyszer csak észrevette Lilit. Valamiért egyedül ült a legtávolabbi padon, és maga elé bámult. Feri izgatott lett. Arra gondolt, hogy most itt a nagy alkalom. Csak oda kell mennie, és megkérdezni, mi a baj. Akkor beszélgetnének, és felvetné, hogy legyenek barátok... De mit fognak szólni ehhez

a többiek? Biztosan észreveszik majd, és azonnal rájönnek, hogy Lili az, aki tetszik neki. Menjen, vagy ne menjen?

Talán most még nem. Inkább vár öt percet, és ha Lili akkor is egyedül fog ülni, majd odamegy hozzá... – határozta el Feri. De az öt percből tíz lett. Aztán még több. Valami mindig közbejött. Először hívták levelet szedni, aztán Sára néni sietett felé kétségbeesett arccal. Feri azonnal tudta, mi a helyzet. Mindig hozzá fordult a tanárnő, ha nem tudott mit kezdeni Kristóffal. Feri már el is engedte a gereblyét, ami óriási puffanással landolt a levelek között. – Nem tudom, hogy csinálod, de rád mindig hallgat! – mosolygott Sára néni olyan fejjel, mint aki pontosan tudja, miért hallgat Ferire Kristóf, csak nem akarja mondani. Ferit ez roppantul idegesítette, de mégsem ellenkezett, hanem türelmesen hallgatta Sára nénit.

– Tilos fára mászni. Tudja is. Mégsem hajlandó lejönni. Ráadásul egy bot is van nála. Leeshet, vagy eltalálhat valakit, ha elhajtja azt az ágat. De nem akarok vele kiabálni. Veled jól kijön – magyarázta Sára néni, mit is vár Feritől, aztán hátra maradt, és távolról figyelte a fejleményeket.

Feri átvágott a foci pályán, és megállt a fa alatt. A szél feltámadt, és az arcába fújta a leveleket, ahogy felnézett a magasba.

- Helló! Feljöhetek? – kiabálta.
- Mondd a jelszót! – utasította Kristóf.
- Sárkánygyík.
- Jó. Gyere! De ne feledd, kinek a várába lépsz!
- játszotta a lovagot Kristóf.

Feri felkapaszkodott a legalsó ágra. Nem szeretett fára mászni, de tetszett neki az a világ, amiről Kristóf mesélt. Hihetetlen, miket tudott elképzelni! És milyen pontosan, részletesen!

– Az ott a nagy mocsárvidék – mutatott éppen arra a részre Kristóf, ahol az osztálytársaik levelet gyűjtöttek. – Az ellenség birodalma – magyarázta tovább, és Feri szívből bólogatott.

– Az meg ott a varázstó, ami elnyeli a szörnyeket. Oda kéne elcsalni valami csellel az ellenséget, és akkor puff!

Feri arra nézett, amerre Kristóf hadonászott, és akkor meglátta Sára néni szigorú tekintetét, és hirtelen eszébe jutott, miért is jött.

- Kristóf, Sára néni azt kéri, hogy gyere le a fáról! – mondta gyorsan.
- Nem érdekel – vont vállat Kristóf.

Feri taktikát váltott.

– Tudom. De ha meg akarnánk védeni a határainkat, úgyis le kellene mennünk, nem?

– Ez igaz – helyeselt Kristóf, és Feri máris megkönnyebbülten bólintott. Az öröme azonban elhamarkodott volt. A fa alatt ugyanis megjelent Zsóka néni, a másik osztály napközis tanára, és kiabálni kezdett.

– Gyertek le a fáról azonnal! Nem mondta a tanárotok, hogy tilos felmászni? Lefelé! Most rögtön!

Feri Kristófra sandított. Megint megváltozott a tekintete, mint ebéd után a könyvtáros előtt. Mintha nem is ugyanaz a Kristóf lett volna. Mint ha a hatalmas, kék szemében befagyott volna egy olyan varázstó, amilyenről mesélt.

- Azt csinállok, amit akarok! – ordította Kristóf.
- Velem te ne szájalj, gyerek! Hogy hívnak?
- Semmi köze hozzá!

Feri közben lekászálódott a fáról, és látta, hogy Sára néni rohog feléjük dühös tekintettel. Feri úgy érezte, az ő feladata itt véget ért. Felpislogott még Kristófra. Látta, hogy remeg a lába, mégsem jön le. Irigyelte, hogy szembe mer szállni bárkivel. Ő inkább visszatért a gereblyézők közé.

Domi épp Lili szomszédságában dolgozott. Feri odaugrott hozzá. Gondolta, majd téblábol mellette egy kicsit, hátha bekapcsolódik a beszélgetésbe Lili is. A terv azonban nem vált be. Domi ugyanis – mint mindig – most is megragadta Feri fejét, és a hóna alá csapta. Csak egy pár pillanat volt. Nem is fájt nagyon. Igazából meg lehetett volna szokni, de most iszonyúan zavarta Ferit. Vörös fejjel ugrott el Domi mellől, és oldalra sandított, vajon látta-e mindezt Lili. Szerencsére éppen sorakozót intett Sára néni, és senki nem vett észre semmit. Feri megkönnyebbült. Csak az elszalasztott lehetőséget sajnálta, és azt ismételte magában: gyáva, gyáva, gyáva!

A tanulószoba úgy telt, mint máskor. Kristóf verekedett, elszaladt, Sára néni pirosodó arccal rohant utána, Mónika néni morgott, Feri pedig hipp-hopp készen lett a feladataival, aztán engedte, hogy Domi lelesse róla a válaszokat. Az óra végén megkapták a megígért dicséreteket, és mindenki megrohmozta az ajtót. Egyedül Lili ült még a helyén, sóhajtozott, majd követte Sára nénit az ügyeletes terembe. Feri sokáig pakolt, hagyta, hogy mindenki előrerohanjon. Csak amikor a terem már teljesen üres volt, akkor nézett

még egyszer körbe, és tekintete megállapodott *Az osztály vesztese!* feliraton. Sokáig bámulta, mintha a szuggerálástól eltűnhetne, aztán hirtelen megfordult, és észrevette, hogy megcsillan valami a nap fényénél. Az asztalhoz ugrott. Lili holdköve volt az, amit Sára néni kérésére elrakott a padba, és most ott maradt. Azonnal felkapta, és örömmel szaladt ki a folyosóra. Visszaadja, és kap érte egy hálás mosolyt – gondolta.

A küszöböt átlépve azonban megtorpant. Megint megrohmozták a félelmek: mi lesz, ha azt hiszi, én vettem el? Mi lesz, ha a többiek az ügyeletről észreveszik, és cukkolni kezdik? Összeszorult a gyomra. Talán mégis jobb volna visszatenni a padba a követ, és ott hagyni. Csak nem viszi el senki, és holnap Lili úgymint megtalálja...

Már határozott is, ám ahogy visszafordult, tekintete találkozott a tablóképről bámuló fiúéval. Az arc okos volt és biztató. Eddig sosem látta ilyennek. Mindig csak a kisfiús vonásokat olvas-ta le róla. Lehet, hogy tényleg tévedett. Lehet, hogy a vörös függöny előtti ballagó fiú valójában olyan volt, amilyennek tőriórán álmodta. Egy srác, aki szerint a bátorság nem a méreten múlik, és nem a tetteken. De hát akkor kicsodán? Amikor

Bálinttá vált, el merete mondani Lilinek, amit akart. Ha megint Bálint lenne, biztosan bevinné Lilinek a holdkövet.

Feri összeszorította a markát, és elindult az ügyeletes terem felé, mint egy robot, akit beprogramoztak. Talán attól tartott, hogy meggondolja magát. De végül elért az ajtóig, bekopogott, és benézett. Lili a leghátsó padban ült, és most hátrafordult. Feri izgatottan odaszökkent elé, és kinyitotta a tenyerét.

– Ezt a padban felejtetted. Félttem, hogy elviszik... – hadarta.

Lili elmosolyodott. A mosolya sokkal szebb volt, mint amilyennek Feri korábban elképzelte.

– Köszönöm. Nagyon kedves vagy! Tudod, a holdkő az egyik kabalám – magyarázta Lili, és az arca ragyogott. Legalábbis Feri így látta. De a legszebb az egészben mégis az volt, hogy ez a mosoly neki szólt, és nem Bálintnak! El is felejtett elköszönni Sára nénitől.

Arra sem emlékezett, hogyan került az iskola kapujába. Csak azt tudta, hogy most bármilyen piszkálódással szembeszállna. Még attól sem riadna meg, ha valaki egy minionos maszkot húzna a fejére, és megkötözné.

Anya az utcasarkon várt rá, ahol a többiek nem láthatták, hogy jönnek érte. Feri körbenézett, aztán gyors puszit nyomott az arcára. Ahogy elindultak, feltekintett, és magabiztosan megjegyezte:

– Anya, ne aggódj! Legközelebb már nem leszek vesztes.

5. ZÖLDBORSÓK KÖZÖTT IS HERCEGNŐ

Rohant az udvaron, örömeiben hármat pördült maga körül, majd belenézett az ablaküvegbe, és elégedetten látta, hogy csinos. Ezt a ruhát még anyukája választotta a számára, mielőtt kiment Londonba. Azt mondta neki, hogy nagyon szép lány, és ezt nyugodtan hangsúlyozza ki az öltözködésével is. Lilin fekete leggings és sűrke pólóruha volt, felül csipke, középen egy lila masnis öv, hajában ugyanilyen színű virágos hajpánt. Viki már meg is dicsérte korábban. Talán még irigyli is egy kicsit, pedig nem kéne. Szívesen kölcsönadja bármijét a barátainak, főleg Vikinek, Zitának és Adrinak.

Körbenézett, és elindult a betonpályán át a mászókák felé. Kerülgette a focizókat, nagyokat ugrott, röpködtek szőke tincsei az arca körül. Már

hullottak a levelek, de ő még kabát nélkül jött ki, hogy minél többen lássák a ruháját. Az ebéd amúgy is felmelegítette, és egy pillanatra sem fog leülni háromig – érvelt magában, és a szemével a barátait kereste, akik hamarabb kiértek, mint ő.

– Sziasztok! – pördült eléjük. – Mit játszotok?

– Még nem tudjuk. Zita és Adri labdás kidobót szeretne, de ahhoz több ember kéne – válaszolta Viki.

– Akkor hívjuk a fiúkat is! – mondta vidáman Lili, és már át is vette az irányítást. Szervezkedett, kiknek szóljanak: jöhet Isti, Bálint és Balázs, és labdát majd ő kér a tanárnőtől. Csak siessenek, mert olyan kevés ez az egy-két óra a leckeírás előtt!

Már repült is a tanárok beszélgető csoportja felé, de közben kijöttek a kicsik, és a húga meg a barátnői rögtön körbevették.

– Márk meglökött a sorban, és majdnem esetem – panaszkolta azonnal Anna. Lilinek villámlottak a szemei. Az ő hógát senki se bánthatja! Mit képzels Márk?

– Most hol van? – kérdezte fenyegetően.

– Büntetésben van – kotyogta a húga barátnője.

– De már nem fáj semmi? – kérdezte Lili aggodalmasan.

– Nem. Csak akkor fájtt itt, a könyökömnél, de most már az se – motyogta Anna, majd felvidulva újságolta: – A technikaszakkörön fonna fogunk! Eljössz te is segíteni? Ildi néni is hívott! Mondta, hogy üzenjem meg neked.

Lili arca felragyogott. Ildi néni az alsós tanítónője volt, és már többször megkérte, hogy segítsen a kicsiknek. Mindig nagyon jólesett neki, hogy a harmadikosok felnéznek rá. Meg is ígérte a húgának, hogy ma mindenképp menni fog, aztán már röpiült is tovább. Ment a labdáért, majd vissza a többiekhez. Addigra azonban minden megváltozott. Már senki sem akart kidobózni. A fiúk rábeszéltek a lányokat, hogy játsszanak inkább *Felelsz vagy mersz?*-et.

– De Sára néni múltkor azt mondta, hogy azt tilos! – jegyezte meg bizonytalanul Lili.

– Igen, de csak azért, mert olyan feladatokat adtunk, hogy a tanároknak kellett beszólni – magyarázta Balázs. – Mi lenne, ha most tilos volna merni, és mindenkinek felelnie kéne! Akkor nem is derülne ki! És ha mégis, akkor meg kit érdekel? Beszélgetni szabad, azért nem büntethetnek meg!

Ezzel az érveléssel Balázs mindenkit meggyőzött.

Elküldték a másodikosokat a mászóka aljáról, és letelepedtek körbe a lécekre.

– Ki kezd? – kérdezte Lili.

– Kezden Peti! – mondta Balázs parancsolóan. Peti megköszörülte a torkát, és ránézett Lilire.

– Mi volt eddig a legcikkibb élményed?

Lili töprengett. Majdnem elnevette magát.

– Nem volt ilyen – válaszolta nagy büszkén.

– Hülyeség, ezt nem fogadjuk el válasznak! – vezényelt Balázs.

– Jó, hát akkor... egyszer véletlenül rányitottam a szomszéd fiúra a vécén... és nem volt rajta alsónadrág – vágta ki magát Lili.

A többiek nevettek. Lili is. Nem is volt olyan rossz számára ez az emlék, főleg, hogy nem is vele történt, hanem a húgával. De az már majdnem olyan, mintha vele történt volna...

Közben ment tovább a kör, és néhány perc múlva ismét Lilin volt a sor. Most Balázs kérdezte.

– Mi volt eddig a legfájdalmasabb, ami veled történt? Amin el is sírtad magad?

Lili mosolyogva gondolkozott. Fejében versenyre keltek a képek: amikor a húga lábára rálépett egy bajszos ember, kilökve a kezéből a kedvenc fagyiját, vagy amikor a szomszéd fiút megcsípte

egy darázs, és sírva rohant el... de mielőtt ki-mondhatta volna, betolakodott az emlékezetébe még egy kép. Egy nagy, teli tál zöldborsófőzelék. Aztán apa hangja, aki az asztalnál ordított. Lili tudta, hogy enni kéne, de a hasában olyan gombócot érzett, hogy egy falat sem ment volna le a tor-kán. Aztán apa keze elindult, ő sejtette, mi követ-kezik, és már előre jó erősen becsukta a szemét. De a pofon most elmaradt. Helyette megragadták a copfját, a feje egy pillanatig hátralendült, aztán előre, és mire feleszmélt volna, belenyomták az arcát a zöldborsófőzelékbe. Levegő után kapko-dott.

– Ha zöldborsófőzelék az ebéd, akkor fogod a kanalat és megeszed! Értetted?! Azt hiszed, azért dolgozom, hogy kidobjuk az ételt, mert a ki-rálykisasszonynak nincs kedve hozzá? Fanyalog, hogy ő nem szereti! Ne lássak még egyszer ilyet az asztalnál!!!

Lili nem mozdult. Érezte a főzelék szagát az arcán. Azt, ahogy lassan végigfolyik a homlokán, a száján és az állán. Ragadt, és bűdös volt, de meg sem mert mukkanni. Összeszorította a fogát, nem nyitotta ki a szemét, és szerette volna, ha a füle is olyan valami lenne, amit be lehet csukni, hogy ne

hallja, ahogy apa ordít, a háttérben Anna sír, anya kiabál valamit, aztán csattanás, és mindenki elhall-gat. A főzelék pedig csak folyik. Most már a haja is biztosan olyan lett... – de nem merte megnézni.

Csak ült, várt, miközben arra gondolt, hogy a nyaka, a ruhája, mindene apró borsókkal teli. Olyanokkal, amelyeket simán el lehetne taposni. Egy lépés. Ennyi. Volt-nincs borsó.

Lili megrázkódott, és ismét rámosolygott Ba-lázusra, aki vele szemben ült a mászóka legalsó fokán.

– A legfájdalmasabb az volt, amikor megcsípett egy darázs – mondta.

Balázs kétkedve hallgatta. „Nem hiszek neked. Múltkor épp azt mesélted, mennyire vicces volt, amikor a szomszédodat megcsípte egy darázs, és úgy bőgött, mint egy kisgyerek.”

– Velem is ez történt – felelte Lili, de a hangja megremegett.

– Jó, aki hazudik, az nem játszhat. Azt kizárjuk. Ez a szabály! – rendelkezett Balázs.

– Én nem hazudok – kapta fel a vizet Lili. – Nem szoktam hazudni! Ti is tudjátok!

Körbenézett, de mindenki arcán kétkedő vagy egyenesen ellenséges grimaszt látott. Még Zita is csak hallgatott. Adri is.

– Hát... egyszer azt mondtad, hogy neked a világ összes DVD-je megvan – jegyezte meg Viki.

– De az még másodikban volt. Kicsi voltam... – védekezett Lili.

– Azt is mondtad, hogy egy nagy kertes házban éltek, és van egy saját lovad, aztán a húgod elárulta, hogy nincs is. A nagymamádnál laktok egy sima lakásban! – mondta most Adri.

Lili körül forgott a világ. Felugrott, és ordított.

– Jó, akkor... akkor nem játszom! Azt hittem, barátok vagyunk!

– De a barátok nem szoktak hazudni – szólt közbe Balázs.

– Nem is érdekel – felelte Lili. – Ha nem akartok a barátaim lenni, nem kell. Úgyis csak pár hónap, és nyáron anya értünk jön Londonból, és mi is kiköltözünk. Többé már nem is foglak látni titeket.

– És honnan tudjuk, hogy ez nem hazugság? – kérdezte kételkedve Balázs.

– Mert ez igaz! Te vagy a hazug, ha nem hiszed! Anya azért ment ki, hogy ott dolgozzon, és

mindent előkészítsen nyárig, hogy mi is kimehesünk majd Annával – magyarázta Lili.

– Lehet, hogy elhagyott. A nagyszüleiddel élsz! – mondta egyre mérgesebben Balázs.

– Nem! – kiáltotta Lili.

– Akkor miért éltek ott? – kérdezett vissza Balázs.

– Csak mert... apa elköltözött, anya pedig Londonba ment, de tényleg ki fog vinni minket, csak addig lakunk nagyiéknál. Mi vagyunk a legfontosabbak neki. Ezt a ruhát is ő választotta nekem a hajpánttal!

– A hajpántot a nagymamáddal vetted a Tescóban. Nem emlékszel? Találkoztunk is – mondta Viki.

Lili kétségbeesetten nézett a többiekre. Mindenki arca idegenné vált. Mintha felvettek volna egy-egy maszkot. Olyanokat, amelyeneket tavaly láttak a húgával a cirkuszban. Nevető száj, kíváncsi, nagy szemek. Csak Bálint tekintete volt megszokott.

– Kapjon még egy esélyt! Múltkor úgy játszottunk, hogy aki nem felelt, annak meg kellett oldani egy feladatot – magyarázta Bálint.

– De megbeszéltük, hogy most csak felelni lehet, hogy ne szóljanak ránk a tanárok – ellenkezett Adri.

– Jó – mondta Isti. – Akkor kap még egy kérdést. De arra mindenképp felelnie kell. Különben hazug!

Lili makacs tekintettel bólintott. Ő nem csaló!

– Amikor Mónika néni ma az osztály vesztéséről kérdezett, láttam, hogy megijedtél. Felírtál valamit egy cetlire. Tudod, mi történt, igaz? Mit írtál a papírra? – kérdezte Isti.

Lili ledermedt. Megint maszkokat látott maga előtt.

– Azt írtam, hogy... hogy... mi mindent szeretnék a sétálóutcából. Mama megígérte, hogy hazafele elmegyünk...

– Hazug, hazug, hazuug! – ingatta a fejét ritmusra Isti. – Láttam, hogy remegett a kezed. Biztos, hogy összefüggött a minionos esettel. Azt is el tudnám képzelni, hogy te vagy az áldozat, azért titkolózol ennyire.

– Ez nem igaz! Engem nem bántana senki. Sosem bántott még senki! Soha!

– Akkor most miért kiabálsz ennyire? Mitől letél ilyen ideges? – faggatta tovább Isti.

Lili segélykérően nézett a lányokra, de Viki arca most is olyan különös volt. Mintha eszébe jutott volna valami.

– Te tegnap tovább maradtál itt! A parkban vártad a nagymamádékkal, amíg a húgodék visszaérnek a kirándulásról...

– Igen, a parkban voltam, nem az osztályteremben!

– De beszaladhattál valamiért... és akkor történhetett az egész – töprengett tovább Isti. – Szóval, ha nem árulod el, mit írtál a cetlire, biztosan azért titkolod, mert te vagy a minionos fotón! A tettesnek akartál üzenni??

– Nem én vagyok rajta! Értsétek meg! Én nem hazudok – mondta Lili, és reménykedve nézett a többiekre. De senki sem adott igazat neki.

– Akkor nem is vagytok a barátaim, ha nem hisztek nekem! – felelte Lili mérgesen. Szerette volna, ha ez úgy hangzik, mint amikor egy hercegnő hagyja ott az alattvalóit. Szeretett volna könnyedén elsétálni, mint akit tényleg nem érdekel, mit gondolnak. De ehelyett szinte rohant. Olyan picinek érezte magát.

Lehuppant egy padra az iskola mögött, és ahogy felnézett, látta az ablakok üvegében, hogy

piros a szeme. Hirtelen megint maga előtt látta a zöldborsófőzeléket. Apát, meg az asztalterítőt, amit aznap tett fel anya frissen. Lila ibolyák voltak rajta. Meg a kiborult főzelék. Nem emlékezett rá, meddig ült a konyhában csukott szemmel, csak arra, hogy egy idő után anya kézen fogta, bekísérte a fürdőbe, és elkezdte lemosni az arcát. Akkor is piros volt a szeme és az orra, mint most. De nem sírt, csak állt csöndben, hagyta, hogy anya simogassa, törölgesse, és apránként eltűnjön róla minden főzelék. Anyának is vörös volt az arca, mégis mosolygott, és azt mondta: „Nagyon szép vagy, Lili. Még a borsók között is hercegnő.”

Most sem emlékezett rá, meddig ült a padon. Csak arra lett figyelmes, hogy remeg. Fázott, amiért nem hozott ki kabátot. Körbenézett. Látta, hogy a többiek az osztályból leveleket gereblyéznek, a közelében Domi és Feri beszélgettek, aztán egyszer csak Sára néni felemelte a kezét, ami annyit jelentett, hogy véget ért a szabadság. Sorakozó. Nem is nézett a többiekre. Durcásan lehajtotta a fejét, és gépiesen ment befelé. A teremben hátat fordított Adrinak, és Fanni mellé ült le. Fanni néha nagyon idegesítő tudott lenni. De soha nem bántott senkit. Mellette biztonságban

lehetett. Most Lili megmutatta neki a holdkövet, amit a tolltartójában tartott.

– Jógaórán kaptam Kriszti nénitől. Mindenkinek adott, és azt mondta, gyógyító ereje van – magyarázta.

– És te hiszel ebben? – kérdezte Fanni.

– Igen.

– Lili, ez nem teadélután, hanem tanulószoba! Vedd elő a könyvedet, és kezd el a munkát, ahogy a többiek! – szólt rá Sára néni.

Lili kedvetlenül nyitotta ki a könyvét, belebámult, de közben eszébe jutott a Holdtündér – az egyik kedvenc animéje, és azon gondolkozott, vajon a holdkőnek lehet-e köze a varázserőhöz...

– Lili, már öt perce nézed a könyvedet, de még egy példát sem oldottál meg! Nem érted a matekházit? – állt meg az asztala mellett Sára néni.

– De, menni fog – felelte Lili, magában hozzátéve, hogy Sára néni néha nagyon idegesítő tud lenni. Körülbelül a második példánál tarthatott, amikor megint eszébe jutott valami.

– Fanni, te milyen filmeket szeretsz? – fordult oldalra.

– Nem is tudom...

– Na, biztosan eszedbe jut egy kedvenc!

Fanni eltöprengett. Lili látta rajta, mennyire szeretne valami izgalmasat mondani, és már el is szállt a kíváncsisága. Fanninak egyszerűen nem voltak jó ötletei... unalmasnak tűnt. Lili vágyakozva oldalra sandított Adriék felé. Vajon mit csinálnak most, hogy ő nincs velük?

– Liililiii... – hallatszott Sára néni egyre dühösebb hangja. – Nem tudsz öt percig nyugton maradni?

– De igen – sóhajtotta Lili, és ismét a könyvére koncentrált.

Mégsem haladt rendesen. Valami mindig elterelte a figyelmét. Kristóf verekedése, Mónika néni látogatása, vagy éppen csak elbambult, és számológatta a sötétítőfüggöny virágait. Aztán a tekintete Csabára tévedt.

Csaba csak idén jött az osztályba, és olyan volt, mint az animékben a fiú hősök. Éppen olyan! Sovány, csöndes, titokzatos srác, aki egyszer csak betoppan egy osztályközösségbe, és megváltoztat mindent. Lili mohón figyelte Csabát, amint a kakaós csigáját majszolja. Szeretett volna vele beszélgetni, de Csaba mindig csak a fiúkkal volt. Ő pedig hiába ment oda hozzá, olyankor mindig elhallgatott vagy elfordult. Ma is az udvaron egy

felsőbb osztályos lánnyal ücsörgött a fa alatt, őt pedig észre sem vette.

Csaba befejezte az uzsonnázást, és a galacsinná gyúrt szalvétával a kuka felé fordult. Akkor vette észre, hogy Lili figyel. A szalvéta hangtalanul a kuka mellett landolt, Csaba sebesen előrefordult, Lili pedig csalódottan a könyvébe bámult, amelyen megjelent egy keskeny árnyék.

Sára néni vészjóslóan hajolt fölé, és kijelentette, hogy az ügyeleten be kell fejeznie a házi feladatot.

– Majd otthon befejezem. Megígértem Ildi néni-nek és a húgomnak, hogy segítek a szakkörön fogni... – kezdte Lili, de Sára néni hajthatatlan volt.

– Ma én vagyok az ügyeletes. Ha a többiek elmentek, leülünk, és átnézzük a feladatokat.

Lili mérgesen állt fel, figyelte, ahogy az osztálytársai elindulnak a kijárat felé, aztán megvárta Sára nénit, és elindult vele az ügyeletes szobának kijelölt apró terembe. Rajta kívül nem jött senki az osztályból, de a b-ből még csatlakoztak hozzájuk ketten. Lili durcásan ült le a leghátsó padba. A fiúk kártyáztak, Sára néni neki magyarázott, de ő alig hallott belőle valamit. A fejében kedvenc sorozatai, a délutáni veszekedés, furcsa mondatok

és gondolatok cikáztak. Aztán Sára néni előre-ment a folyosóra valami áronos ügy miatt, és már nem ült vissza hozzá, amikor visszatért. Közben kopogtak az ajtón. Feri kukucskált be.

– Ezt a padban felejtetted. Félttem, hogy elviszik... – hadarta.

Lili elmosolyodott. Feri mindig olyan kedves hozzá. Talán tetszik neki – jutott hirtelen eszébe, és ahogy válaszolt a fiúnak, kicsit melege lett. De Feri ezt észre sem vette. Elköszönt, és már ment is. Ahogy eltűnt, Lilinek eszébe jutott, hogy a holnapi jógára talán már el sem jön vele Adri és Zita... Már csak ketten maradtak az ügyeleten Sára nénivel, aki ismét odasétált hozzá.

– Ennyire nehéz? – kérdezte együtt érzően.

– Nem, csak nincs hozzá kedvem – fintorgott Lili.

– Rossz napod volt? – kérdezte Sára néni.

– Igen, nagyon – mondta sírós hangon Lili.

– Nekem is – felelte Sára néni.

Lili meglepődött. Erre nem számított. Hirtelen új ötlete támadt.

– Énekeljek valamit? – kérdezte, mert eszébe jutott, hogy Sára néni már sokszor megdicsérte a hangját.

– Igen, az nagyon jó lenne – felelte Sára néni, és leült. Lili ellenkezőleg. Felugrott, és tett egy gyors kört a teremben, aztán lassított, és elkezdte:

– *A csitári hegyek alatt régen leesett a hó, azt hallottam...* – Aztán folytatta: – *Kolozsváros olyan város, a kapuja kilenczáros...* – és tovább: – *Erdő mellett estvé lettem, subám fejem alá tettem...*

Azt a válogatást énekelte, amit a népdalversenyre tanítottak neki. Egyik jött a másik után, nem kellett figyelni, koncentrálni. Nem olyan volt, mint a házfeladat-írás. Sokkal könnyebb. Sokkal jobb.

Lili továbbsétált a padok között. Hangja betöltötte az egész termet. Ott volt a krétában, a függönyök rojtjaiban, Sára néni arcán, az ablakokon és az ajtó alatti részben. Közben arra gondolt, hogy talán holnapra kibékülnek Adrival, Zitával és Vikivel. Megbocsát nekik, és ők is neki. Végül is ő nem tett semmi rosszat. Néha nagyot mondott, ez igaz. De ha kicsit mondana, sosem teljesülne a nagy. Így pedig megvan rá az esély...

Nem, ő tényleg nem hazug! És tényleg a darázs-csipés a legrosszabb! Sokkal rosszabb, mint egy tál zöldborsófőzelék. A pofonok, anya vörös szemei

pedig talán nem is úgy voltak, ahogy ő emlékszik. Lehet, hogy félreértett valamit, mert gyerekként túl élénk volt a fantáziája. Mindenki ezt mondta róla.

– ...már meguntam a járkálást. A járkálást, a bujdosást, az idegen földön lakást – fejezte be.

Sára néni mosolygott.

– Ez gyönyörű volt. Így már biztosan könnyebben fog menni a leckeírás is.

– Igen – válaszolt jobb kedvvel Lili. – Még gyakorolnom kell az angolt is, mert nyáron anya magával visz minket Londonba.

– Tényleg? – csodálkozott Sára néni.

– Igen – bólintott Lili. – Most kint van, előre ment, hogy mindent előkészítsen, és találjon munkát, de nagyon szeret minket. Ezt a ruhát is ő választotta, és a hajpántot is – magyarázta.

– Nagyon csinosak – felelte Sára néni.

Lili pedig nevetett. Akkor is, és később is, amikor pontban ötkor rohant a kapu felé, ahol a nagyszülei várták. Hármat pördült maga körül, és rámosolygott az ablaküvegre, amelyből a tükörképe nézett rá vissza. Kék szemek, szőke, hosszú haj, csinos ruha és a virágos hajpánt. Elégedetten bólintott. Tényleg szép. Borsók között is hercegnő.

6.

KÜLÖNÖS DALLAMOK

Először még egészen nagy csoport vette körül, aztán az emberek kezdtek eltűnni mellőle. Kriszti néni két csapatkapitányt választott a kidobóshoz, mindegyik felváltva szólíthatott magához tagot. Elsőnek az erős fiúk fogytak el. Aztán a népszerű lányok. Aztán azok, akik nem voltak népszerűek, de nagyon jól sportoltak. Utoljára mindig ugyanaz az öt ember maradt. A cigány Kristóf, a félős Feri, a kövér Kata, a két ballábas Anti és ő: Fanni. A бүдös.

Ma Kristóf nem hozott tesiccuccot, így csak négyen álltak a tekintetek kereszttüzeben. A bordásfal előtti linóleumpadló hirtelen piaccá változott, amelyen ők voltak a kiárusított tárgyak. A leghaszontalanabb, leértékelt termékek. Legalábbis Fanni így érezte. Gyűlölte a tornaórát! Az utolsó tíz percben mindig ugyanaz a forgatókönyv

játszódott le: csapatok alakultak, és ő nem kellett senkinek.

A többiek szerint három rossz tulajdonsága volt:

- bűdös;
- gyakran elsírja magát;
- idegesítő.

Ebből egyértelműen a bűdös volt a legrosszabb. Főleg azért, mert Tilla is mindig elsírta magát, őt mégis mindenki vigasztalta és aranyosnak tartotta. Isti pedig sokkal idegesítőbb volt az állandó piszkálódásaival, mégis barátok vették körül. Például Balázs.

Fanni egy ideig a fekete foltos, piros tornacipőjét bámulta, várva az ítéletre, aztán egy pillanatra lopva felnézett, és észrevette, hogy Isti és Balázs nevetnek valamin. Csak nem rajta?

Iszonyúan szégyellte magát. De nem azért, mert bűdösnek tartották. Inkább mert az osztály legrosszabbjaival kellett együtt állnia. A kövér Kátával... a béna Antival... és a végén még így is ők keltek el hamarabb.

Fanni nevét senki sem mondta ki. Egyértelmű volt, hogy ő maradt, és mint utolsó Áron csapataba kerül, mert ott eggyel kevesebben vannak.

De nem fog kullogni! Még csak az kéne, hogy ki-mutassa, hogy fáj! Inkább felkapta a fejét, és oda-szökdécselt a többiekhez. Mégis volt a rosszban valami öröm. Balázs is a csapatukhoz tartozott. Balázs pedig a beszélések ellenére is nagyon-nagyon helyes volt.

Fanni nem játszott rosszul. Ügyesen ugrott ki az érkező labdák elől, sok osztálytársát eltalálta, az ellenfél pedig egyre fogyott. De tőlük is kiesett Ági, aztán Detti. Végül hárman maradtak: Fanni, Peti és... Balázs.

Fannit elöntötte az öröm és az izgatottság. A keze izzadt, de még így is sikerült újra és újra elkapnia a labdát. Balázs összejátszott vele. Paszszolt neki! Sorra dobálták ki az ellenfeleket.

Nyertek!

A csapatuk ujjongott. Balázs összecepta a tenyerét Petivel. Fannival nem, de Fanni most ezt nem is bánta. Szinte röpiült az öltözőbe. A torna-ruhát dúdolva húzta le magáról, majd a pólójáért nyúlt.

– Pfuj, Fanni, ne ide rázd a pólódat! Fannis szaga van! – mondta Niki.

– Jaj, bocsi! Nem tudtam, hogy nincs ízlésed – felelte félvállról, még mindig dúdolva Fanni.

– Azt hiszed, ez vicces? Kac, kac, kac... – gúnyolódott Tilla.

– Szerintem az! – mondta magabiztosan Fanni.

Detti, Niki és Tilla összenéztek. Detti intett a többieknek, hogy hajoljanak közelebb. Úgy tettek, mintha titokban akarnának egymásnak mondani valamit, de a beszélgetésük jól hallható volt.

– Azért ilyen boldog, mert Balázssal lehetett egy csapatban – mosolygott Detti.

– Halkabban, meghallja! – mondta Niki.

– Olyan nevetséges, ahogy bámulja őt! Folyton mindenről őt kérdezi meg, odaadja neki a háziját lemásolni, meg ropival kínálja. Mindenki tudja, hogy tetszik neki! – suttogta Detti.

– Persze. Balázs is tudja. Múlt héten ketten maradtunk a játszín, és beszélgettünk. Mondta, hogy utálja Fannit – legyintett Tilla.

Detti még halkabbra fogta a hangját, de csak annyira, hogy Fanni még így is ki tudjon venni minden szót:

– Szerintem a minionos fotón is ő van.

– Miből gondolod? – kérdezett vissza Niki.

– Mert csak ILYEN lánnyal tehette valaki – felelte Detti.

Fanni hangosabban dúdolt. Egyre hangosabban. Azt a dallamot, amit hegedűórán vettek. Próbálta minél pontosabban felidézni. De még így is hallotta a lányok minden szavát. Persze ők úgy tettek, mintha suttognának, ő pedig úgy, mintha nem venné észre, miről van szó. De minden mondat ott visszhangzott a fejében, és olyan volt, mintha pofon vágták volna. Melege volt, az arca égett, és hiába koncentrált, nem tudta visszatartani a könnyeket. Szerencsére már felöltözött, ezért nem vették észre, hogy jóval tovább hajol a táskája fölé, mint szükséges volna. Kétszer átnézte az összes könyvét és füzetét, mintha leltározna, hogy mindent bepakolt-e arra a napra. Pedig már tudta, hogy igen, hiszen a tesi volt az utolsó órájuk.

Hagyta, hogy mindenki elinduljon kifelé. Félfüllel még elkapta Niki mondatát:

– Szerintem hallotta, és megsértődött, azért nem jön utánunk...

Aztán az ajtó becsapódott. Fanni felállt az üres öltözőben, és elővette a testpermetet. Eper. Anya választotta neki az Avonból. Illatosított oldal volt, mindketten megszagolták, és ezt kiáltották ki a legjobbnak.

Ő már mindent megpróbált. Tényleg MINDENT. Hogy büdösnek csúfolják... azt sosem mondta el otthon. Szégyellte volna a többiek előtt. Egyszer elcsente anya parfümjét, de csak rosszabb lett. Az osztályból mindenki rajta vihogott.

– Próbálkozik a szerencsétlen, hagyjátok!

– Pfuj, Fanni, még büdösebb vagy, mint voltál!

– Szerintetek melyik szag a jobb, a fannis vagy a rózsás fannis?

Aztán inkább testpermetet kért. Azt mondta otthon, hogy az osztálytársnőinek is van. De már teljesen mindegy volt, mit csinál. Fanni úgy érezte, hogy ha a világ legfinomabb illatával érkezne holnap, akkor is kicsúfolnák valamiért. Mindegy is, miért.

Az öltözőben volt egy hosszúkás, karcolásokkal teli tükör. Most odasétált, hogy megnézzze magát. Szép volt. Sovány, magas, hosszú barna hajú. Úgy nézett ki, mint az a színésznő a tegnapi filmből. Neki is nagy szeme volt. De Balásznak mégsem tetszik. Utálja őt? Lehet, hogy csak Tilla mondta, hogy megbántsa. Igen, biztosan csak kitalálta! Vagy az is lehet, hogy Balázs titkolja, hogy szereti, mert szégyelli? Az igaz, hogy szokta őt piszkálni.

De anya mindig azt mondja, ha valakit túl sokat bántanak, lehet, hogy titokban szerelmesek belé!

Fanni rámosolygott a tükörképére. Most, hogy megtalálta a megoldást, jobb kedvre derült. Sietett ki, hogy időben beállhasson a sorba az ebédlőben. Felkapta a táskáját, de ahogy a hátára lendítette, az oldalsó zsebből kipottyant valami. Egy összegyűrt kis jegyzetlap volt, rajta egy sebtében firkált mondattal:

„Tudom, hogy veled tették. Láttalak tegnap este a játszótérről.”

Fanni elvörösödött. Azonnal bevillant neki az osztálytermi felirat. A korábbi jókedve teljesen odalett. Próbálta felidézni a kedvenc dallamát, de most még ez se ment. Legszívesebben itt maradt volna az üres öltözőben a kopott kispadok között, és soha többé nem lépett volna ki a folyosóra. De már hallotta az ajtó előtti duruzsolást, és tudta, hogy mindjárt megrohamozzák őt a délutáni edzésre készülődők.

Lehajtott fejfel ballagott az ebédlő felé. Körbe se nézett, úgy is tudta, merre van. A sor ma eszméletlenül hosszúnak tűnt, és csigalassúsággal haladt. Halrúd volt kukoricás rizzsel. A konyhás

nénik külön mertek rizst, aztán kukoricát, aztán mindenkinek kiszámoltak négy halrudat... Fanni nem akart beszélni senkivel, és emiatt nem is kellett aggódnia. Többnyire csak akkor beszélgettek vele, ha ő kezdeményezett. Most az egyik oszlopnak dőlt, és nézelődött. Ő volt a legutolsó, egészen addig, amíg hátra nem küldte az ügyeletes tanár Kristófot, aki lökdösődött. Kristóf bosszús arccal közeledett, és látszott, hogy most azonnal ki kell adnia a dühét. Fanni túl későn kapta el a fejét.

– Na, mi van, бүdöske? Mit bámulsz?

– Én magamtól téged sose néznék – szaladt ki Fanni száján, de már meg is bánta. Látszott, hogy még jobban feldühítette vele Kristófot.

A fiú nem is válaszolt. Helyette egy másodperc alatt megragadta Fanni tincseit, és húzni kezdte.

Ez nagyon fájt. Fanni sikítani tudott volna. Az osztály nagy része már az asztaloknál ült. Láta, hogy Sára néni éppen háttal áll nekik, és Ferinek magyaráz valamit. A többiek viszont azonnal észrevették, mi történik a sor végén.

Fanni megint úgy érezte magát, mint a testnevelésóra elején. Mintha megint vásárban lenne, ahol a vevők érdeklődve és kajánul bámulják. Pedig Kristófot sem szeretik, mégis neki drukkolnak.

Balázs és Isti röhögcséltek, Domi és Csaba kíváncsiskodva bámultak, Detti és Niki vigyorogtak. Aztán a képbe befurakodott Áron, aki a teli tálcájával éppen akkor haladt el mellettük, és olyan tekintettel nézett Kristófra, hogy Fanni érezte, a szorítás enged, és a haja megint szabad. De addigra már késő volt. Leült egy üres asztalhoz, és ahogy ette a rizst, érezte, hogy ma különösen sós lett. Pedig nem akart sírni, de valahogy mindig újra és újra előtte lebegtek a vigyorgó fejek. Meg *Az osztály vesztese!* felirat. Azon töprengett, vajon melyikük írhatta neki az üzenetet. Ki lehet az, aki gyanakszik rá, és látta őt? Fenyegetni akarja? Vagy be akarja árulni a tanároknál? Megrázta a fejét. Nem szabad erre gondolnia. A dallamra kell! Dúdolni kezdett magában. Már éjszaka is ez járt a fejében. Ma biztosan gyakorolják majd! Igen, a próbán majd elfelejti a hülye osztálytársait.

Előtte azonban még ki kellett menni az udvarra. Ezt is utálta. Az udvar hatalmas volt, és a nagy fák között az üres pályán még feltűnőbbé vált, hogy magányos. Kifelé menet Adrihoz és Vikihez csapódott, de amint a foci pályáig értek, otthagyták őt, és elrohantak. Fanni elővette a könyvét, és leült olvasni. Úgyis felkészült erre a forgatókönyvre,

ezért mindig nála volt egy regény. A mostani egy lányról szólt, aki mindig is gitározni akart, de nem volt pénze saját hangszerre. Aztán egy napon megörökölte a nagybácsikája gitárját, és minden megváltozott. Éjszaka arra ébredt, hogy gitárszót hall, de senki sem játszott. A gitár a szoba sarkában állt. Aztán ez minden éjjel megisméltődött. Ugyanaz a dallam. Újra és újra. Végül a lány követni kezdte a dallamot, és rátalált egy fiúra, aki az utca végén lakott, és éjszakánként játszott. Persze segített a lánynak zenélni. És persze szerelmesek lettek. De a rejtély még nem ért véget...

Fanni belemerült a regénybe, de pár oldal után kizökkentette Domi ordítása. Felpillantott. A labda odagurult mellé. Vissza kellett volna dobnia, csak nem vette észre időben.

– Dobd már vissza, te bűdös könyvmoly! – kiáltotta Domi. Fanni tanácstalanul elindult, de addigra már érte jött Feri is, így Fanni csak a kezébe nyomta a sáros labdát. Ezt nem kellett volna. Most meg füttyülni kezdtek a focizók.

– Húú, milyen romantikus! Fanni szerelmes Feribe!

Fanni elvörösödött, és elfordult. Tekintetével Balázst kereste, hogy vajon meghallotta-e, de

Balázs szerencsére épp Liliékkel beszélgetett. Biztosan megint Felelsz vagy mersz?-eznek. Őt sosem hívták... Fanni keserűen a könyve fölé hajolt, és megpróbált a szövegre koncentrálni, de a figyelme most már elkalandozott. Elképzelte, hogy a hegedűje segítségével rátalálhatna Balázusra. Mondjuk, az a dallam szólna, amit tanultak! Balázs be lenne zárva egy föld alatti barlangrendszerbe, de ott lenne nála Fanni hegedűje, és csak játszana és játszana. A dallamot pedig természetesen csak Fanni hallaná meg. Elindulna, és amikor megtalálná őt...

– Fanni, nem kell még indulnod a hegedűórásra? – kérdezte Sára néni. Fanni megrázkódott, és szomorúan visszatért a jelenbe.

– Nem. Ma kedd van. Keddenként fél négytől van. Csütörtökönként kezdődik fél háromkor! – felelte, és hirtelen megrémült. Most jutott eszébe a hegedű! Nem emlékezett rá, hol hagyta... A szekrényükbe nem fért, a tornaórára a zárt öltözőbe szokta tenni, és... igen, ma ottfelejtette, amikor kijött!

– Sára néni! Az öltözőben hagytam a hegedűmet!

– Jó, menj be érte nyugodtan! Ha zárva van, a portán el tudod kérni a kulcsot! – felelte Sára néni, de ezt Fanni már alig hallotta, úgy rohant.

Rettegett, hogy esetleg nem lesz ott. Haragudott magára. Olyan szétszórt! Annyiszor került már bajba amiatt, hogy valamit elfelejtett vagy rossz helyen hagyott...

Az öltöző persze zárva volt. Épp edzést tartottak. Be kellett menni a tornaterembe, és elkérni Feri bácsitól a kulcsot, akit alig ismert. De hiába szedte össze a bátorságát, az öltöző teljesen hegedűmentesnek tűnt. Néhány pólón és gatyán kívül semmit sem látott.

Valaki ellopta? – ijedt meg Fanni, és érezte, hogy megint könnyek szöknek a szemébe.

Igyekezett megnyugodni. A tanáriba ment, hogy megkérdezze, nem adták-e le ott. Mónika néni azonban a fejét rázta, és még pár bölcs tanulságot is levont arról, hogy miért kell mindig figyelmesnek lenni.

Fanni elkeseredett. El is felejtette, hogy vissza kellene mennie az udvarra. Csak sétált az üres folyosón, és a legrosszabbra gondolt: soha többé nem lesz meg! Anyáék mérgesek lesznek, és ki kell majd fizetniük, pedig nincs is ennyi pénzük. Aztán hirtelen megszólalt a dallam. Pont az, ami egész nap a fejében járt.

Bárcsak Balázs lenne az! Bárcsak megtalálta volna a hegedűjét, és most őt hívná vele! – gondolta mohón, és körbenézett. A zene az emelet felől jött. Fanni izgatottan szedte a lépcsőfokokat. Mire a másodikra ért, csönd lett. Aztán az 5. b terméből nevetés szűrődött ki. Azonnal benyitott, de csak három idegen fiút talált ott. Kínjában egyik lábáról a másikra állt, és azon gondolkozott, mit is mondhatna. Végül kibökte:

– Nem láttatok valahol egy hegedűt?

– Nem – mondta az egyik. – Miért, elvesztetted?

– Igen.

– Hát az pech! – mondta egy zöld pólós srác.

– Melyik osztályba jársz? – kérdezték.

– Az a-ba – felelte Fanni.

– Ú, akkor nálatok tette fel valaki azt a vesztes feliratú minionos képet a Face-re?

Fanni türelmetlenül bólintott, és koncentrált, nehogy elvörösödjön.

– És kiderült már, ki van rajta? – faggatták tovább.

– Engem nem is érdekel – kapta fel a vizet Fanni.

– Miért? Talán te tudod? – kérdezte az egyik kíváncsian.

Fanni megrázta a pipacspiros fejét. Indulni készült.

– Várj! Én ismerlek téged! Nem te vagy az a lány, akiről az osztálytársaid azt mondták, hogy bűdös? – szólt utána a zöld pólós.

Fanninak nem kellett válaszolnia. Az arca már elárulta, hogy ő az.

– Poloskálánynak becéznek, nem? – faggatta tovább a zöld pólós.

– Nem! – felelte Fanni, és bevágta maga mögött az ajtót.

Hirtelen nagyon magányosnak érezte magát. Úgy, mint aki nemcsak a kihalt folyosón, de az egész iskolában egyedül van. Mint akkor, amikor lement a nap, anya lekapcsolta a villanyt, és ő teljesen egyedül maradt a sötétben éjszaka. Sőt, az egész világon! Csak ő volt ébren...

A dallam most ismét felcsendült, és elterelte Fanni rossz gondolatait. Felkapta a fejét, és koncentrált. Hirtelen a megoldás egészen egyszerűnek tűnt. Megpördült a tengelye körül. Hát persze! Az énekerem! A hegedűóra! Ilyenkor keddenként a hatodik évfolyamnak volt órája előttük. Legjobb lesz, ha bemegy, és elmondja rögtön, hogy nincs meg a hegedűje.

Az ilyesmin jobb túl lenni – határozta el magabiztosan, de az ajtó előtt mégis megtorpant. Megfogta a kilincset, és várta, hogy a szíve a torkából visszacsússzon a helyére. Aztán amikor rájött, hogy hiába vár, benyitott.

Meg akarta mondani, miért jött, de csak állt a küszöbön. A teremben hárman hegedültek. Egy göndör hajú és egy szemüveges lány, meg egy szőke fiú. Fanni most csak őt nézte. Annyira jól hegedült! És sokkal-sokkal helyesebb volt Balázsnál. Aztán hirtelen abbahagyták, és felkapták a fejüket. Kínos csend lett. Mindenki várakozva nézett rá, Fanni pedig nyelt egyet.

– Én... izé... Ilona néni, én elhagytam a hegedűmet! Vagyis lehet, hogy még meglesz, de most sehol se találom – magyarázkodott Fanni.

– Tudom – válaszolta Ilona néni, majd hozzátette: – Itt van a hegedűd! De sokkal jobban kéne rá vigyáznod!

Fanni meglepetten nézett az asztalon fekvő hegedűjére, aztán a helyes fiúra, aki most megszólalt.

– Az osztálytársam találta meg. Mondtam neki, hogy adj a oda, és én majd elhozom hegedűórára. Gondoltam, Ilona néni biztosan tudja majd, hogy kié – magyarázta a fiú, és Fannira mosolygott.

– Láttalak múlt héten a Tücsök zenekarban! – tette hozzá.

– Igen, felvettek! Te is a tagja vagy? – kérdezte felvidulva Fanni.

– Igen – mondta a fiú.

– Fanni, jó, hogy meglett a hegedűd, de nekünk még gyakorolnunk kell... – vágta félbe a beszélgetést Ilona néni.

– Rendben, akkor én most megyek... – mondta Fanni, és a hegedűért nyúlt, de Ilona néni megjegyezte, hogy most már fölösleges kivinnie. Úgyis jön órára. Fanni pedig bólintott, és gépiesen az ajtó felé indult.

– Sziasztok! – köszönt el a többiektől visszafordulva. A fiút figyelte, aki visszanézett rá. Pontosan a szemébe. Ráadásul még beszélt is hozzá!

– Pénteken találkozunk a zenekarban! – intett Fanninak.

Pénteken volt ugyanis a Tücsök zenekar próbája a zeneiskolában. Fannit múlt héten vették fel, és ezek szerint ez a srác is oda jár! Hatodikos. Fanni szédelegve indult a földszintre. Megtalálta a hegedűjét, és a fiú nem nevezte őt bűdösnek. Nem röhögte ki, és emlékezett rá a felvételiiról is, pedig legalább tízen voltak újjak! – sorolta

a pozitívumokat, miközben a háta mögül hallotta, ahogy a kedvenc dallama ismét felcsendül. Örömeben ő is dúdolni kezdte. Először halkan, aztán egyre hangosabban, és ahogy az udvar felé sétált, a folyosó falai közt visszhangzott az öröme.

Kivételesen nem zavarta, hogy még ki kell mennie egy fél órára. Arra gondolt, hogy nem cserélne senkivel! Se Tillával, se Nikivel, se Dettivel. Még akkor sem, ha mindennap van tesióra, és neki holnap megint egyedül kell állnia a tornateremben.

7.

A LÁTHATATLAN OSZTÁLYTÁRS

Belenézett a tükörbe, és megigazította a haját. A bátyja hangja szűrődött be a fürdőbe, hogy annyit tollászkodik, mint egy csaj. Bálint elfintorodott, aztán visszakiáltott, hogy mindjárt készen van. Öt perccel később már hármásban szálltak be a kocsiba. Előre anya és Dénes, hátra Bálint. Útközben Dénes kosárlabda csapatáról folyt a szó. Hétvégén meccs. Két hete nyertek. Most azonban még keményebben kell edzeniük. Aztán Dénes azzal jött, hogy ki nem állhatja a magyartanárát. Matekból viszont megint ötöst kapott. Majd furcsa csavarral ismét a kosárlabdánál lyukadtak ki. Talán mert elhaladtak a sportcsarnok mellett. Végül éppen két utcával a sulis előtt kirobbant a szokásos vita: Bálint miért nem kezd el kosarazni?

Bálint ezt a beszélgetést már legalább százszor lefolytatta. (Ha nem ezerszer.) Előre tudta minden mondatát. Ha álmában azzal keltette volna fel az anyja:

– De hát szükséged volna a rendszeres mozgásra! Az a kis délutáni focizás ezt nem helyettesíti!

Ő csukott szemmel a paplan alól is ezt felelte volna:

– Jaj, anya, hagyjál már! Nem szeretem a kosarat. Nekem elég a délutáni foci. Meg különben is: mindennap van tesi, és nem akarok heti háromszor-négyszer edzésre járni.

Most, a kocsiban is szóról szóra ezt mondta. Közben pedig magában hozzátette: Nem szeretne második lenni. Dénes már 16 éves. Legalább nyolc éve kosarazik. Ő ezt a hátrányt nem tudja behozni. Nincs kedve azt hallgatni, hogy a bátyjának jobban ment, vagy többször nyert a csapata...

– Itt is vagyunk, drágám – szólt hátra anya, és pusztit küldött a levegőbe. Bálint kikászálódott. Anya mosolyogva integetett neki, aztán Dénessel továbbhajtott. Elsőnek mindig őt hozták el. Bálint unottan indult el az iskola felé. Még sok ideje volt. A termükben persze a minionos képről folyt a szó. Bálint is látta tegnap este, amikor netezett Dénes

korábbi, leselejtezett laptopján. A házi feladatát csinálta, és ez mindig jó indok volt, ha anya kockulással vádolta.

Bálint Kukorica Jancsi Facebook-oldalának egyik leglelkesebb látogatója volt. Irtó viccesnek találta ezt a feladatot. Mónika néni két hete találta ki, hogy az osztály közösen készítse el a juhászlegény oldalát. Ez volt az első csoportos feladatuk. Az iskolai könyvtár olvasótermében gyűltek össze, ahol hat ősrégi gép lett bepréselve egymás mellé. Sára néni ment le velük a tanulószoba alatt. Elkészítették Jancsi adatlapját, kerestek a neten illusztrációt a meséből, és választottak profilképet is. Bár Bálint jobban szeretett volna olyat, ahol parasztruhában felemel egy betyárt, a többiek ragaszkodtak a huszáros képhez, ahol a megmentett hercegkisasszonnyal állt.

Mindennap kellett az oldalon dolgozniuk. Mindenki tudta a jelszót, és hol képet, hol idézetet posztoltak, vagy ismerősöket kerestek. A következő órán pedig egyenként be kellett számolniuk arról, hogy mit tettek hozzá a közös munkához.

Kukorica Jancsi tehát élt és virult. Már 168 ismerőst gyűjtött. Többek között diákok, tanárok, költők, könyvtárak, olvasóklubok meg egyéb

unalmas hülyeségek ismerték. Rendszeresen posztolta, milyen kalandokban volt része boszorkányokkal, betyárokkal. Szelfizett az óriásokkal és katonatársaival. Lájkolta kedvenc könyveit és tévéműsorait, és versidézetekkel szemetelte tele ismerősei üzenőfalát.

Bálint rendszeresen megosztott rajta olyasmit, amit a neten talált, és szerinte egyáltalán nem illett ide... Például mákosbejgli-receptet, bikinisnyaralós képet a francia tengerparton, meg egy Bud Spencer és Terence Hill verekedésjelenetet a Bunyó karácsonyig című filmből. Irodalmon aztán imádta nézni Mónika néni arcát, amikor előadta ezeknek a posztoknak a történetét. Persze mindegyiket alaposan alátámasztva. Jancsi biztosan szereti a bejglit. Bejárta a világot, ezt jelképezi a tengerpart, na meg legalább olyan jól bunyózhat, mint Bud Spencer... Páran nevettek, Mónika néni pedig többnyire legyintett. Aztán Bálint egy-két nap múlva azt vette észre, hogy néhány jobb posztja – mint a bikinis – eltűnt. Gyanította, hogy Mónika néni keze lehet a dologban.

Bálint tegnap is kitett egy Star Wars-os képet. Aztán amikor később visszalátogatott az oldalra, hogy megnézzze, hányan lájkolták, látta, hogy

valaki megosztott még egy rajzot a fehér paripás János vitézzől, valaki beírt egy Petőfi-idézetet: Befordultam a konyhára, Rágyújtottam a pipára... A legutolsó poszt pedig a minionjelmezes fotó volt: *Az osztály vesztese!* felirattal...

Ma reggel meg sem lepődött azon, hogy az egész osztály erről beszélt. Bálintot először észre sem vették. Letette a cuccát, aztán odament hozzájuk. Túl nagy üdvözlésre nem számított, de nyílt egy kis rés a körben, ahova bepréselődhetett. Azonnal faggatni kezdték, sejtí-e, ki van a maszk alatt. Aztán amikor kis gondolkodás után azt felelte, hogy fogalma sincs, már el is fordultak, és tovább folytatták a találgatást. Bálindra nem gyanakodtak. Ezt ő is tudta. Nagy levegőt vett. Sejtette, hogy örültség, mégis megjegyezte, hogy lehet, épp itt áll köztük az áldozat, csak nem meri bevallani.

A kijelentésre csönd lett.

Isti vigyorodott el először az ötletre.

– Na, és melyikünkre gyanakszol? – kérdezte.

Bálint megint gondolkozott, kimondja-e a választ. Vagy veszélyes volna? Aztán mégis belekezdett:

– Akár én is lehetnék...

Isti legyintett.

– Ki bántana téged és miért? – kérdezte.

– Soha nem tettél semmi olyat, amiért bántanának – jegyezte meg Niki is.

– Te ahhoz túl kedves vagy, hogy bosszút álljanak rajtad – toldotta meg Ági.

Ahhoz ő túl kedves? Sokkal inkább átlagos! – gondolta keserűen Bálint, és leült a helyére. Amikor belépett Áron, a padtársa, többen is rámeredtek. Egyértelmű volt, hogy sokan Áront tartják az elkövetőnek.

Az osztály és a tanárok véleménye szerint Áron egy verekedős, nagyszájú, a korához képest túl fejlett srác volt. Bálint azonban erősnek és bátornak tartotta. Sokszor elképzelte, hogy egy nap felébred, belenéz a tükörbe, és felfedezi, hogy éppen olyanra változott, mint Áron. Mert Áron idősebbnek látszott a többiekénél. Ő volt a legmagasabb, a legizmosabb, a legügyesebb focista. Tele volt legekkel. Jó, igaz... néha ő volt a legkegyetlenebb is. Például szerette piszkálni és kinevetni Ferit, aki meg a legfélősebb, leglányosabb, legkisebb, legjobb tanuló volt. De legalább neki is sok egyedi tulajdonság jutott. Míg Bálint nem tudott felsorolni olyasmit, amiben kitűnhetett volna. Se pozitív, se negatív irányba.

Ekkor Emi néni lépett be pontosan abban a pillanatban, amikor megszólalt a csengő. A mániája volt, hogy a negyvenöt percet maximálisan kihasználja. Kinyitotta a naplót, és a matekóra már el is kezdődött. A házi feladatot ellenőrizték. Bálint kivételesen jelentkezett. Tegnap a bátyja átnézte a feladatait. Biztosan jók lettek. Emi néni azonban először Ferit szólította fel. Aztán Ágit. Aztán megint Ferit. Aztán rászólt Kristófra, hogy tegye már el a rajzfüzetét. Majd feléjük tekintett, és megjegyezte Áronnak, hogy ha továbbforog hátrafele, elülteti. Bálint keserűen leengedte a kezét.

Már megszokta. Erzsi néni és Mónika néni is ritkán szólították fel. Talán ő rontotta el azzal, hogy csak akkor jelentkezett, ha biztos volt a válaszbán. És ez nem sokszor fordult elő. Nem volt igazán jó tanuló. De azért annyira rossz se. Ha a legjobbakat megjutalmazták, ő kimaradt. Ha a leggyengébbeket korrepetálták, ő hazamehetett.

Nem hordott különös ruhákat, mint Lili, nem voltak viccei, mint Dominak. Nem rajzolt szépen, mint Kristóf, és nem tudta elképzelni, hogy az udvaron sárkányok élnek. Nem volt se kövér, se bűdös, se cigány. Se bátor, se erős, se focista.

Ma pedig még a Kukorica Jancsi-s posztjaival sem tudott kitűnni, mert csak a minionos fotóról folyt a szó irodalomórán.

Mónika néni gyanúsan sokat nézett Kristófra, Domira és Áronra, miközben beszélt. Valószínűleg ő is rájuk gyanakodott. Bálint maga sem értette, miért nem bír magával, de titkon örült volna, ha végre rá terelődne a gyanú. Szerette volna tudni, hogyan reagálna akkor. Vajon el tudná terelni magáról a figyelmet? Találna magyarázatot?

Hirtelen hátba bökték. Csaba ült mögötte, és most találkozott a tekintetük. Bálint összerezzen. Csaba éppen úgy nézett, mint aki sejt valamit. Bálint szíve felszökött a torkába. Élvezte az izgalmat. Csaba intett, hogy hajoljon hátra, mert sügni akar valamit. Bálint óvatosan arrébb csúszott, de az aggodalma fölösleges volt, mert Mónika néni épp az ellenkező irányba pislogott Kristóf felé.

– Érkezett egy üzenetünk – suttogta Csaba, és a földre mutatott.

Bálint követte a mozdulatot, és látta, hogy a földön van egy kis papírgalacsin.

– Az enyém? – kérdezte Bálint.

– Nem tom – vont vállat Csaba. – Lili dobta el. Láttam. Rám is nézett, de nem tudom, melyikünknek szánta. Viszont csak te éred el.

Bálint Mónika néni felé sandított, aztán egy gyors mozdulatot tett, és már a markában szorította a papírt. Boldogan elmosolyodott. Éppen Lili üzent volna neki? Oldalra nézett, Lili padja felé, de a lánytól nem kapott mosolyt. Igazából Lili soha nem vette őt észre. Vagy csak megjátszotta, hogy nem érdeklődik Bálint iránt? Hátha a levél tartalma éppen azt bizonyítja, hogy van egy kis esély...

– Hé! – bökte most ismét hátba Csaba. – Add már ide!

– De hát nem is tudod, hogy neked szól-e! – suttogetta értetlenül Bálint.

– Jó. Elolvasom, és ha nem nekem szánták, visszapasszolom.

– De ennyi erővel én is elolvashatom előbb. Majd utána odaadom – érvelt halkán Bálint.

– Nem! – tátogta Csaba.

Bálint nem értette, miért engedelmeskedik Csabának. Csak azt érezte, hogy ez a NEM parancs. Hogy Csabával most nem lehet szembeszállni. Csak remélte, hogy Lili üzenete nem lesz túl ciki.

Abban egy pillanatig sem kételkedett, hogy neki szól. Mégis odacsúsztotta a pad alatt Csabának, aki elkapta, egy másodperc alatt kibontotta, átfuttotta, aztán zsebre vágta.

– Nekem szólt – bökte oda.

Bálintra hihetetlen csalódottság tört rá. Szeretett volna szembeszállni Csabával, de megint azt érezte, hogy lehetetlen. Csak fürkészte Csaba arcát, aztán amikor Csaba válaszként felhúzta a szemöldökét, akkor elfordult, és a tolltartójára meredt.

Csak magában töprengett azon, mit is tud Csaba, amiért engedelmeskednek neki. Hiszen még csak idén jött a suliba! Senki sem ismerte, mégis hamar összebarátkozott Balázssal, Istivel és Áronnal. Petivel és Domival is jól kijött. Igazából vele is. Most mégis haragudott rá, amiért nem értette a titkát. Mivel éri el, hogy mindig a középpontban van, és ilyen rövid idő alatt beilleszkedett? Miért nem mert vele szembeszállni, és elkérni az üzenetet? Úgysem tehetett volna semmit az óra közepén... Meg ahogy Niki is mondta, őt úgysem bántják soha. Ahhoz ő túl „jó fej”. Talán éppen ez a baj...

Végre kicsöngettek. Bálint kifelé rohant. Szeretne volna utolérni Lilit, hátha ki tudja valahogy

deríteni, mi volt az üzenet. Láta is, ahogy Vikivel és Adrival leszaladnak a lépcsőn, de ő hiába kiáltott, nem hallották meg. Még jobban begyorsított, aztán teljes erejéből nekiütközött Ferinek, aki valami tablót bámult.

Feri elesett.

– Bocsesz! Véletlen volt – mondta Bálint, ahogy a fájó fejét tapogatta.

– Semmi baj – suttogta Feri olyan ijedten, mintha kalóztámadás érte volna a hajóját. Bálintot idegesítette Feri esetlensége.

– Azért nem kell úgy bepánikolni! – mondta mérgesen, de Feri arcát látva már meg is bánta a dühkitörést. Hogy jóvátegye, hívta, hogy jöjjön vele focizni.

– Áron hozta a focilabdáját. Már biztosan kint van – magyarázta Ferinek, de az csak jött mellette kukán.

Mégis hogy lehet, hogy ez a srác annyira okos? – suhant át Bálint agyán, és rátört az irigység, mert úgy tűnt, Feri mindenfajta szenvedés és erőlködés nélkül kapja az ötösöket. Neki meg órákat kell otthon gyakorolni, és így sem ért a bátyja nyomába. És ezt borzasztóan igazságtalannak tartotta. Feri eszével bezzeg biztos le tudná körözni

Dénest – töprengett tovább, amíg ki nem fújta a hideg szél a gondolatokat a fejéből.

A szünet után töri következett – a kedvenc órája. Hallgatta István bácsit, aki az istenekről beszélt, és lelki szemei előtt megjelent az Olümposz, az istenek lakhelye. Láta, ahogy Zeusz mennydörgést és villámokat idéz elő, és dühösen lecsap. Majd mindenféle furcsa lényel: gigászokkal, küklopszokkal legyőzi saját apját. Csakhogy aztán egy prózai ok visszazökkentette a valóságba. Pisilnie kellett. De nagyon.

Az ajtó felett lógó órára pillantott. Azt mutatta, hogy még 25 percet kell kibírnia kicsöngetésig. Az rengeteg. Kizárt, hogy addig tartaná. De István bácsi engedékeny. Erzsi néni biztosan belekötne, hogy miért is nem ment el szünetben. Meg hogy ennyi idősen csak viselkedjen rendesen... De István bácsi meg fogja érteni.

Bálint jelentkezett, csakhogy a hátsó padok felé István bácsi egyszer sem tekintett. Figyelmét lekötötte, hogy Domi Ferit dobálja, aztán Balázs hangoosan felröhög, Ági pedig folyton kérdéseket tesz fel. Bálint egy ideig kitartott, de aztán kezdte elveszíteni a türelmét. Úgy érezte, már nagyon hosszú ideje jelentkezik. És neki tényleg ki kell mennie...

Ha most Zeusz lennék, már régen lecsaptam volna egy hatalmas villámmal – gondolta. Ha meg Áron lennék, hangosan káromkodnék, hogy vegyenek már észre. Igaz, ha Áron lennék, leszarnám, mit gondol István bácsi. Egyszerűen fognám magam, és kihúznék innen. Aztán, amikor utánam szólnának, hogy hova is megyek, akkor csak félvállról odaböfönteném, hogy a mosdóba.

Bálint a padban fészkelődött. Hirtelen arra gondolt, hogy pont ebben különbözik Árontól. Hogy ő ilyet sosem tesz. Pedig megtehetné... Mégis mi tartja vissza attól, hogy felálljon szó nélkül? Neki is van lába, mint Áronnak. Van szája. Meg válla is, amit fel lehet húzni olyan leszarom mit gondolsz és mondasz! módon. Csak nem fél a következményektől? De emiatt nem is kapna semmit! Úgysem büntetnék meg, csak mert pisilnie kell.

Bálint elhatározta, hogy feláll. Mégis a helyén maradt. Ott ült az utolsó padban, és nem értette, miért nem engedelmeskedik neki a lába.

Többször is megpróbálta. Sokkal nehezebb volt azonban felállni az óra közepén, mint gondolta. Pedig közel ült az ajtóhoz, csak pár lépést kellett volna megtennie.

Azért megpróbálta még egyszer a törvényes úton. Azaz jelentkezett. István bácsi azonban most sem szólította fel. Istvit hallgatta, aki egy görög harcos filmről magyarázott.

Bálint érezte, ahogy egyre idegesebb lesz. Ha igazán bátor lenne, most magabiztosan kísétálna. De úgysem mer! Vagy mégis? Nem, biztosan nem. Még ahhoz is gyáva, hogy odaszóljon István bácsinak, hogy figyeljen rá. De ha egyszer mégis merné... Most itt van a lehetőség! Be kell bizonyítania, hogy képes rá!

Akkor most felállok, és kimegyek. Ha nem szól rám István bácsi, addig maradok a vécén, amíg utánam nem jönnek! Amíg nem kezdenek el keresni, mint Kristófot. Ma rám fog figyelni mindenki! Nem Áronra vagy Domira vagy Kristófra – gondolta Bálint, és kivételesen olyan határozott volt, hogy maga is meglepődött.

Automatikusan felállt. A lábai engedelmeskedtek neki. Otthagyta a padját, és az ajtó felé sétált. Nem rohant, de nem is lassított. Kívülről úgy nézhetett ki, mint egy beprogramozott robot. Csak öt-hat lépést kellett tennie, de ő úgy érezte, sosem éri el az ajtót. Aztán amikor mégis, lenyomta

a kilincset, és már kint is volt. Senki sem szólt utána. Igazából nem is tudta, mit gondolhatnak most. Nem nézett senki arcára, amikor kiment. Annyira lefoglalta, hogy mindazt megteszi, amit eddig csak elképzelt, hogy nem tudott arra figyelni, mit reagálnak erre a többiek.

El sem indult rögtön a mosdó felé. Csak fülelt a lélegzetét is visszafojtva, a becsukott ajtóhoz simulva, hall-e valamit a teremből. Pár pillanatig csend volt. Aztán hirtelen röhögés szűrődött ki. Bálint elégedetten hátrább lépett. Hát sikerült. Most biztosan róla van szó! Mindnyájan őt beszélik ki... de nem baj. A vécén megtalálhatják, ha elkezdik keresni.

Komótosan elsétált a tablók alatt a folyosó végéig, és belépett a sötétbe. Nem kapcsolt villanyt. Arra gondolt, így izgalmasabb. Csak ő, meg a sötétség. Amikor végzett, kétszer is kezet mosott. Csak hogy menjen az idő. Addigra a szemé hozzászokott a félhomályhoz. Már a csempék foltjait is látta. Elkezdte őket számolni. Aztán a repedéseket is. Aztán arra gondolt, mit csinálhatnak most az osztályban. Vajon keresik már? Biztosan. De hogyan senkinek sem jut eszébe, hogy a mosdóban lehet?

Talán segítenie kéne nekik azzal, hogy villanyt kapcsol – gondolta Bálint, de aztán mégse mozgott. Inkább elképzelte, mit fog kapni, ha kiderül. Mondhatja, hogy hasmenése volt, és azért maradt el olyan sokáig. Bár az ciki volna... Lehet, hogy kap egy beírást? Esetleg az igazgatóiba viszik? Még sosem járt ott. Csak hallotta a többiek sztorijait arról, hogy szép ülőgarnitúra van, meg süppedős szőnyeg. Az igi néni ráadásul nem is túl szigorú. A helyettesnek viszont olyan szemé van, mintha jéggé tudna változtatni mindenkit, aki elé kerül. Vagy kőszoborrá...

Csengettek. Bálint összerezzen. Ennyi idő eltelt volna? Majdnem húsz percet volt kint? Az lehetetlen! És még csak meg se találták! Dühös lett. Belépett az egyik vécéfülkébe, és magára csukta az ajtót. Azt mondogatta magában, hogy most már csakazértsem! Csak azért sem jön ki magától a vécéből! Csak azért sem segít az osztályának a keresésben! Csak azért sem teszi meg István bácsinak azt a szívességet, hogy önként jelentkezik nála!

Hallotta, hogy többen belépnek. Idegenek voltak. Beszélgettek, szidták a fizikát és a nyelvtant, röhögtek egy viccen, aztán egy lányról sugdolóztak.

Majd a hangok elhalkultak. Csend. Ajtók csapódása. Kintről beszűrődő távoli zsvaj. Csöngetés. És újra csend.

Bálint ledermedt. A tenyere annyira izzadt, hogy alig tudta lenyomni a kilincset. A nadrágjába törölte a kezét, és kilépett a fülkéből. Óvatosan kikukucskált a folyosóra: egy lélek se járt ott. Mindenki a termében ült. Az órák elkezdődtek, a tanárok a táblák előtt magyaráztak, a diákok bizonyára jelentkeztek, feleltek vagy házit ellenőriztek, ő pedig itt maradt egyedül.

Most milyen órájuk is van? Tesi! De csak nem kezdték el az órát nélküle? Vagy lehet, hogy mégis! Igen, biztosan elkezdték, és őt csak István bácsi és Mónika néni keresi. Vagy az is lehet, hogy már keresték, csak valamiért kihagyták ezt a mosdót. Lehet, hogy már az anyját is felhívták, ott ülnek az igazgatóiban, és azon tanácskoznak, hogy mit tegyenek vele, ha előkerül. Vagy talán aggódnak is? Hogy elszökött, és baj érte...

Bálint azon töprengett, mit csináljon most. Maradni már nem volt kedve. De elindulni sem. Haragudott, amiért ilyen szituációba keveredett. Végül is ő nem volt se Zeusz, se Áron. Nem tudta, mit kell ilyenkor mondani és tenni. Tanácstalanságában

sétálni kezdett a folyosón. De amikor nyílt az egyik terem ajtaja, gyorsan elbújt a lépcső mögé. Csak egy b-s volt, ment krétáért.

Bálint a torkában dobogó szívvel követte a földszintre. Biztos volt benne, hogy ott szembetalálkozik a keresőivel. Már készült a magyarázattal... de az aulában is csend fogadta. Elsétált az igazgatóiig. Fülelt. Semmi. Elindult a tanári felé, de ott sem látott mozgást. Az ebédlőből viszont csörömpölés és gyerekzsivaj szűrődött ki. Az alsók már ebédeltek. Bálintnak is korgott a gyomra. Elhatározta, hogy most már úgymint mindegy. Ha kicsöngetnek, nem lézenghet itt tovább. Jelentkezik a tanáriban Mónika néninél.

Sosem telt még ilyen vánszorogva az idő. Elsétált a legtávolabbi folyosóra, leült a legutolsó padra, és várt. A csengetésre úgy ugrott fel, mint aki a kivégzésére indul. A tanári felé sietett. Ugyanolyan határozottan, mint ahogy korábban elhagyta a töriórát. Lehet, hogy néha gyáva volt, most viszont úgy döntött, hogy bátran szembenéz a büntetéssel.

Nem kellett bekopognia, Emi néni épp kilépett az ajtón, és megkérdezte tőle kedvesen, kit keres. Mónika néni pillanatok alatt a küszöbön termett.

Amikor látta, hogy Bálint az, láthatóan meglepődött.

Bálint kétségbeesve pislogott, és a szavakat kereste. Azt hitte, elég lesz idejönni, Mónika néniből majd úgylis árad a kérdés, fenyegetés, harag, neki pedig csak védekeznie kell majd. De nem könnyítették meg a dolgát.

– Szóval... izé... csak... biztos tudja Mónika néni, hogy miért is keresem – hebegte Bálint.

Mónika néni bólintott.

– Tudsz valamit a minionos képről, igaz? Láttad a tettest? Vagy az áldozat elmondta neked, hogy ki bántotta? – kérdezte halkán.

Bálint egy pillanatig meglepetten állt. Nem értette, hogy jön ez most ide. Elvörösödött.

– Nem, én nem ezért jöttem.

– Akkor mit szeretnél? – csodálkozott Mónika néni.

– Én a történelemóra miatt... Biztosan hallotta Mónika néni. Vagy István bácsi nem mondta?

Mónika néni bólintott.

– Igen, mesélte, hogy Feri elaludt az óra közepén. Sőt, az osztályból is többen lejöttek elújságot. Erre bezzeg volt idejük... De nem gondoltam volna, hogy te is árulkodni fogsz...

Bálint meglepetten állt. Hallotta, hogy elhagyja a száját egy rövid bocsánat. Aztán látta, hogy Mónika néni elmosolyodik, és eltűnik az ajtó mögött. Semmit sem értett. Feri elaludt az órán, amikor ő kijött? De attól még ő elszökött! És ez sokkal rosszabb, mint véletlenül elaludni!

Gépiesen elindult a menza felé. A többiek már ott tolongtak a soha véget nem érő sorban. Sára néni rendezgette őket. Amikor észrevette Bálintot, odaterelte őt a végére, Domi mögé. Nem úgy nézett rá, mint aki haragszik vagy csodálkozik.

Domi hátrafordult.

– Hol voltál? – kérdezte.

– A vécében. Ott voltam végig – mondta vigyorogva Bálint.

– Ja. Csak így lemaradtál a jobb helyekről. Én ilyenkor biztos nem mennék vécére. Bár Sára néni így is hátraküldött. Annyira lassú ez a szaros sor – panaszkodott Domi, aztán hozzátette: – Jó volt ma a tesi, ugye? Az utolsók között estem ki! És te?

– Én? – kérdezett vissza Bálint.

– Igen, te mikor estél ki?

– Nem estem ki – mondta dühösen Bálint.

– Dehogynem. Fanni nyert. Teljesen odavolt a kis poloskalány – erősködött Domi. Aztán más

téma jutott eszébe. – Feri nem semmi, ugye? Elaludni az óra közepén! Pedig ő szereti a törit. Biztos éjszaka nem aludt, mert megijedt a film-től, amit a szülei néztek. Láttad István bácsi arcát, amikor fölkelte?

– Nem – mondta fagyosan Bálint.

– Kár!

– Én végén voltam – ismételte meg lassan, tagoltan Bálint.

– Tudom, előbb mondtad – legyintett Domi, aztán izgatottan újságolta: – Sára néni arrébb ment. Nem előzzük meg Dettiéket?

Bálint vállat vont, Domi pedig már ott sem volt. Előresietett Istiékhez. Detti mérgesen nézett hátra.

– Domi nem normális. Majdnem fellökött! Ha visszajön Sára néni, úgylis megmondom neki, és hátra fogja zavarni – hadarta.

Bálint unottan bólintott. Nemcsak Domi, Detti is átlagosan beszélt vele. Nem úgy, mint azzal, aki egyhuzamban két órától eltűnt. Inkább úgy, mint ha nem történt volna semmi. De hát nem is történt. Amit senki se látott, az meg sem történhetett.

Nem mentem ki töriről, nem bujkáltam a végén, nem hiányoztam tesiről, és nem voltam bátor. Nem hasonlítottam a görög istenekre, akiknek tetteit

sok-sok-sok száz éven át mesélték egymásnak az emberek – gondolta keserűen, ahogy tálcáért nyúlt. Aztán követte a többieket az asztalhoz, és leült Feri helyére, aki valamiért külön asztalhoz vonult. Hogy miért, arról fogalma sem volt. Lekötötte a gondolatait az ötlet, hogy még most sem késő. Még mindig elmesélhetné a többieknek, hogy ő lógott két órától... Ha olyan bátor volt, hogy kiment a töriről, akkor miért ne volna bátorsága el is mesélni...

– Képzeljétek... – fogott bele, de akkor oldalba bökte Domi.

– Azt nézd! Kristóf megint produkálja magát!

Abba az irányba fordult, amerre az asztalnál mindenki. Kristóf Fanni haját húzta. Fanni meg sem mukkant, bár látszott rajta, hogy már nem sok kell, és elbőgi magát. De ekkor valamiért odament Áron. Bálint feszülten figyelt. Azt hitte, verekedés lesz. De Áron nem mondott semmit, csak farkaszszemet nézett Kristóffal, és ő máris elengedte Fannit. Bálintban pedig eláradt a jól ismert irigykedő érzés. Elismerően és féltékenyen nézte a közeledő Áront. Meg sem mukkant. Miért is tette volna?

8. A HAZUGSÁG

– Mindenki készítse el az otthona alaprajzát! – ezt a feladatot kapták technikaórán. Erzsi néni a táblán megmutatta, hogyan is kell ezt elképzelni. Üres krétanégyzetek és téglatestek tapadtak egymáshoz. Az ablakokat, ajtókat kis vonalakkal jelölte. Ennyi kellett csak, és már meg is született a konyha, a fürdő, a nappali és a gyerekszoba. Egy család otthona felülnézetből.

– A nagyobb bútorokat is rajzoljátok bele! – hadonászott a krétával Erzsébet néni, majd szemléltetésképpen az egyik nagy négyzetbe felvázolt egy kis négyzetet.

– Ez itt az asztal! – magyarázta. – Ezek pedig a székek – folytatta, és négy kört kanyarított a négyzet mellé.

Áron unottan bambult előre. Semmiféle asztalt nem látott. Széket meg aztán pláne nem. Mégis

melyik szék hasonlít egy körhöz??? Alsóban imádták a technikát. Mindig jó volt belőle. Készített koscsit, origami békát, kardot és madáretetőt. Idén viszont csupa unalmas dolgot vettek. Miből lesz a papír, milyen tárgyak készülnek fémből, és mi az a linóleum... Nem totál mindegy? Attól még nem fognak tudni békát hajtogatni, hogy megtanulták, hogyan készül a papír! Most meg tisztára olyan, mintha matekórán ülnének...

Áron kis galacsinokat gyúrt az előtte heverő lapokból, és azokat pöckölte Ferire.

Feri hátranézett, de nem szólt semmit. Ez jobban idegesítette Áront, mintha visszaszólt volna. Feri sosem értette a poént. Újabb galacsint pöckölt felé.

– Mi az? – suttogta félénken hátrafordulva Feri.

Áron válaszolni akart, de akkor észrevette Erzsébet néni szúrós tekintetét.

– Már készen is vagy? – kérdezte tőle úgy, hogy Áron összerezzen.

Egyedül Erzsébet nénitől tartott. Volt valami furcsa a hangjában, amivel nem mert ellenkezni. Sokáig gondolkozott azon, mi lehet az, de nem jött rá. Erzsébet néni nő volt, meg öreg, meg ráncos arcú. Ő sem tudott volna mást tenni, mint az összes többi

tanár: kioktatni, kiabálni, fenyegetni, megbüntetni vagy beírni. De Erzsé néni úgy nézett és szólt, mintha sokkal többre lenne képes. Leginkább Iluska mostohájára hasonlított. Amikor beszélt, minden szava csattant. Mintha egy kosárlabda pattogott volna. Ütemesen, hangosan, keményen. Az ember sosem lehetett benne biztos, hogy nem képes-e haragjában rontást küldeni bárkire.

Ha más nem is, Erzsé néni képes volna őt origami békává változtatni – gondolta Áron, és az üres papírja fölé hajolt. Valamit motyogott arról, hogy nincs kész. Valójában persze még hozzá sem fogott. Most felemelte a ceruzát, és lemásolta a tábláról a címet: Az otthonom tervrajza. Majd gondolkozott, mit is rajzolhatna.

Szinte minden évben másik albérletbe költöztek. Anya úgy hívta: „albiváltás”. Ez egyet jelentett azzal, hogy összeszedték pár táskába a holmijukat, és átcuccoltak egy másik utcába. Néha lakótárs is volt. Máskor csak négyesben: anya, ő és a két öccse zsúfolódtak össze egy nevetségesen kicsi konyhában és szobában. Az albik csak annyiban hasonlítottak egymásra, hogy szűkösek és kopotak voltak. A falak színe, a bútorok azonban mindig változtak. Néha tartozott hozzá egy kis udvar,

máskor gang, laktak már a tizediken meg a hatodikon is. De melyiket érezte otthonának?

Áron előrehajolt. Láttá, hogy Isti egy hatalmas téglalapot firkált tele sok kis négyzettel. Az egyikbe azt írta, hogy tv, a másikba: fotel, a harmadikba: akvárium, a negyedikbe: bársekrény.

Áron egy ideig követte a szemével Isti sebesen mozgó kezét, aztán elfordította a fejét, hogy Bálint rajzából is ihletet merítsen. Egy pillanatra megörlült. Az ő lapján három ház is szerepelt. Talán ő sem tudja eldönteni, melyik albérletet mutassa be?

– Te több helyen is laktál? – súgta neki oda.

– Dehogy! – legyintett Bálint. – Ez a földszint, ez az első emelet, ez meg a padlásunk – magyarázta a vonalzójával mutogatva a három részt. – Nekem a tesómmal itt van a szobám az első emeleten, a háló mellett. Ez a legnagyobb szoba a házban. Bár a bátyámnak a padláson edzőterme is van, és az sem kicsi.

– Aha – morogta Áron, majd ismét a saját lapjára meredt. Sokáig nézte, aztán rajzolt egy üres téglalapot, és kicsöngettek. Áron megkönnyebülten dobta le a feladatot a tanári asztalra, ahol hamar eltűnt a tervrajzok között. Legfölül Lili színes, kétszintes, sokszögekkel telezsúfolt lapja

feküdt. Ott még a falak is különböző filcekkel voltak jelölve, bekeretezve egy hatalmas zöld téglalappal – azaz udvarral.

Áron elfintorodott, ahogy meglátta, majd sebesen elindult a kijárat felé. Szünetben, mint mindig, focizhatott. Domi, Isti és Bálint csatlakozott. Néha-néha Balázs, Peti, Feri és Imre is. De az mindegy volt, ki van a csapatában, és egymás ellen játszanak-e vagy a b-sek ellen. Áron így is, úgy is nyert.

Kifulladásra, izzadtan érkezett az irodalomórára. Ahogy levegőhöz jutott, már be is viharzott Mónika néni, aki iszonyatosan mérgesnek tűnt. Áron már sejtette, hogy miért. Reggel óta mindenki a vesztes feliratról beszélt.

– Ki volt az? – kiabálta Mónika néni, de Áron még így sem ijedt meg tőle annyira, mint Erzsini nénitől.

– Most hallottam a tanáriban. A fél iskola ettől hangos! Tudom, hogy tisztában vagytok vele, miről beszélnek! Jelentkezzen, aki tud róla valamit!

Zsivaj támadt. Mónika néni csöndre intette a társaságot. A hangjában most megjelent valami, ami Áront Erzsini nénihez emlékeztette. Tényleg borzasztóan idegesnek látszott. Arról beszélt,

hogy mindenáron kideríti, ki volt a tettes, és hogy a közös mozizásnak lóttak. Meg hogy éppen a házi feladatot használták fel ilyen ocsmányságra. Kukorica Jancsi Facebook-oldalát!

Mónika néni meg volt róla győződve, hogy ezzel tönkretették Jancsi netes jelenlétét. Áron azonban azon a véleményen volt, hogy a versidézetek helyett Jancsihoz sokkal jobban illik egy ilyen kaland. Jancsi a minionos képpel csak megbüntettet valakit, aki arra rászolgált. Ez a profiljába vágott, ahogy a boszorkányok, betyárok lerendezése is. Mindenki azt kapja, amit érdemelt. Legalábbis jó volna... – gondolta Áron, felkészülve arra, hogy mindjárt neki kell elvinnie a balhét. Tudta, hogy a fél osztály rá gyanakszik.

Bár ezt nem mondták az arcába. Mégis éreztették. A cigány csúnyán beszél, verekszik, hazudik és lop. Áron csúnyán beszélt és verekedett. Így amikor múlt hónapban eltűnt a szomszéd tereméből az osztálypénz, azonnal a lehetséges tettesek közé került. Rábizonyítani persze nem tudták. De a gyanú megmaradt, és nem lehetett eltüntetni. Ahogy a furcsa tekinteteket sem.

Áron sokszor szeretett volna eltűnni a többiek között. Vagy legalábbis beolvadni közéjük. Például

amikor jött egy férfi, és arról tartott előadást, hogy a cigányok kultúrája izgalmas. Vagy amikor Mónika nénire rátört az ötperc, és arról prédikált, hogy mindenki mindenkivel egyenlő, és szegény cigányokat nem szabadna kiközösíteni. Meg amikor tesin Kriszti néni állandóan vele csináltatott fekvőtámaszt, ha a fiúk egymásnak támadtak az öltözőben.

Áron úgy gondolta, hasonlít Kukorica Jancsira. Jancsi is folyton bajba került. Őt is megvádolta a gazda, ő is mindig kitűnt, akár betyárokról, akár katonákról volt szó. Erős volt, és meg tudta védeni magát. Ha kellett, harcolt. Mert ha már eltűnni nem lehet, ez az egyetlen módszer – gondolta Áron, és Mónika néni arcába nézett. Ha kell, vállalja a büntetést. Őt senki se fogja gyávának nevezni!

A tanárnő gyanakodva fürkészte, de nem szólt semmit.

Ahogy mások sem. Tulajdonképpen évek óta senki sem mondta a szemébe, hogy cigány. Mégis mindig ott volt a levegőben. A mondat végén elharapott szavakban és abban a körülményeskedésben, ahogy egy-egy tanár vagy diák hozzá szólt, ha valami történt. Mert ha Lili hazudott, ha

Domi verekedett, ha Balázs beszólt, akkor rosszak voltak. Ha ő tette valamelyiket, akkor cigány volt. És míg a rosszaságot abba lehetett hagyni, ezt nem.

Mónika néni végül feladta a szemezést, és elkezdte az órát. Úgy látszott, nem mer vádaskodni. A nap pedig lajhár módjára haladt előre. Az irodalom és a történelem ultra hosszúnak tűnt. Tesin megint csapatkapitánynak választották. Ezt imádta. Ilyenkor úgy érezte, ő a hadvezér, aki kiválaszthatja a seregét. Végignézett az arcokon, mintha töprengene, pedig úgy is tudta az elejétől fogva, hogy Istit és Balázst fogja választani. Megsértődtek volna, ha nem így tesz. Megkülönböztet is: nagyon jól játszottak. Aztán jött a maradék. A lányok. Nagyon ügyelt rá, hogy Fannira egyszer se nézzen. Pedig szuper volt kidobósból. De nagyon ciki lett volna...

Aztán az ellenfél csapatkapitánya Katát választotta, így Fanni mégis hozzájuk csapódott. Áron döbbenetesen nézte, ahogy mosolyogva közeledett, mintha észre sem vette volna, hogy senkinek sem kellett. Áron a helyében már biztosan kiharcolta volna magának a figyelmet. De Fanni más volt. És annyira szép! Tökre nem értette, miért bántják

a többiek. De hát a lányoknak ezért is szarabb. Sosem verekedhetnek – gondolta Áron, aztán már el is terelte a figyelmét az érkező labda.

Délben persze már elmondhatatlanul éhes volt. Úgy érezte, fel tudna falni egy bálnát. A sorban a legelső helyet foglalta el. Ezzel senki sem mert volna szembeszállni. Még Balázs sem. Sára néni azonban igen...

– Áron, tudod a szabályt! Névsor szerint állunk!

Áron szívesen visszaszólt volna, de már olyan éhes volt, hogy úgy érezte, képtelen rá. Megkereste Petit, és beállt mögé. Aztán várt. És várt. Még mindig várt. Végül négy szem halrudacskát kapott! Csalódottan indult a fiúk felé. Akkor vette észre, hogy mindannyian egyfelé bámulnak. Már megint Fannit bántották. Kristóf olyan erővel húzta a haját, mintha ki akarná tépni.

Áron megszorította a tálcája peremét. Legszívesebben odament volna, és jól hasba vágta volna Kristófot. Ennek a srácnak semmi sem elég! Sosem tanul az ütésekől!

Mire észbe kapott, már ott is állt előtte. Fogalma sem volt, mit is mondhatna, de mire dönthetett volna, Kristóf már el is engedte Fannit, és elfordult. Úgy látszik, mégis emlékezett az ütésekre.

Áron egy pillanatra hezitált. Hirtelen arra gondolt, hogy most mindenki előtt elárulta magát. De ahogy a fiúk felé ment, kiderült, hogy senki sem gyanakodott. Mindenki azt hitte, hogy csak utálja Kristófot.

A halrudacska persze semmit sem ért. Az éhség ugyanakkora maradt, de végre jött a foci, és ez elterelte a figyelmét. Ott volt megint a rohanás, néhány pillanatra a lebegő, büszke érzés: Góóó! Aztán a gereblyezés, amiben csak azért vett részt, mert egyszerűen nem volt kivel folytatni a meccset. A kukában való ugrálás azonban jó poénnak tűnt. Mint mindig minden, ez is Istinek jutott eszébe. Már szinte akkora sor alakult ki a levelekkel teli kuka előtt, mint a menzán, és itt nem akadékoskodott Sára néni, hogy névsorban kell jönni. Áron legelöl állt, közvetlenül Balázs és Ági mellett.

– Először én jövök, én láttam meg! – mondta Ági.

– Jó, de akkor Ági után én következem – felelte Balázs.

Áron már nyitotta a száját, hogy a jól megérdemelt harmadik helyet lestoppolja, amikor Domi betolakodott.

– Balázs után én! – fontoskodott.

Áron mondani akart valamit, de Balázs megelőzte. Mindenki Domin nevetett. Hogy is képzeled, hogy a Micimackó testével majd befér a kukába? – gondolta magában Áron, de ekkor olyan erejű rúgást kapott a bokájára Domitól, hogy hirtelen elbizonytalanodott, nem mondta-e ki hangosan is.

Csend lett. Áron érezte, hogy most mindenki arra vár, hogy ő majd verekedni fog. Ha nem teszi, talán még gyávának is fogják tartani.

– Mit képzelsz, kis köcsög? – hallotta a saját hangját Áron. – Verekedni akarsz?

– Véletlen volt... A levélkupacba akartam bele-rúgni – dörmögte mackósan Domi.

– Jó szöveg. Fél méterre van tőlem a levélkupac! Ennyire nem tudsz célozni?

Domi szerencsére ennyitől is visszavonulót fújt. Látszott, hogy mindjárt elmenekül a gereblyéjével, mint egy megvert sereg.

Áron már nem is törődött vele. A kuka megtelt, egyszerűen nem lehetett benne lejjebb nyomni a leveleket. Ráadásul Sára néni is szólt, hogy fejezzék be az ugrálást. Áron vállalta, hogy hátragurítja az iskola mögé a hatalmas, zöld kukát. Egyedül ő érte fel rendesen.

Olyan magabiztosan indult el vele, mintha ki-váltság lenne a feladat, és most tüntették volna ki mint legerősebb hadvezért. Mellette, mint valami hűséges zsoldos, Bálint lépkedett az új csukájában. Áron vetett rá egy vágyakozó pillantást, de a vilá-gért sem vallotta volna be, mennyire tetszik neki.

Bálint azonban hirtelen megállt, és olyan ko-moly arcot vágott, hogy Áron másodszorra is megriadt. Tényleg belelátnak a gondolataiba?

– Mi az? – kérdezte harciasan.

– Már régóta meg akarok kérdezni valamit... – mondta elszántan Bálint.

Áron rosszat sejtett. Nem is válaszolt semmit, Bálint azonban folytatta:

– A tegnapi esetről van szó – köszörülte meg a torkát Bálint. – Amikor a minionos jelmezt meg-láttam...

Bálint a szavakat kereste, Áronban azonban egy pillanat alatt megfagyott a vér. Bálint tud vala-mit? És mit akar most tőle? Azt hitte, haverok...

– Szóval, csak szeretném tudni, hogy te...

– Gyertek, sorakozó van! – lihegte futva Ági. Áron hálásan elvigyorodott. Bálint nem tudta folytatni, mert faképnél hagyta őt, és már rohant is vissza a bejárat irányába.

A tanulószoba alatt Áron kerülte Bálint tekintetét. A feladatokat bámulta, leginkább a többiek füzetéből, aztán már az uzsonnára koncentrált, amely ki is szorított minden más gondolatot. Kakaós csiga.

Áron remélte, hogy a hiányzó uzsonnáját is megkapja, de Domi gyorsabb volt. Mire feleszmélt, Sára néni már neki ígérte az egyiket. A másikra viszont még pályázhatott. Egészen addig, míg ki nem derült, hogy Domitól elvették a hetedikese mindkettőt. Annyira béna ez a Domi! Felvág a mondásaival, de nem tudja megvédeni magát, ha szükség van rá – gondolta Áron, és mérhetetlenül csalódott volt. Borzasztóan számított arra a plusz kakaós csigára.

Amit kapott, azt lassan, minden falatot kiélvezve akarta megenni, de mire feleszmélt, már rég az egészet magába tömte. A legrosszabb pedig, hogy a hasában nem jóllakottságot érzett, hanem legalább három kakaós csiga hiányát. Mónika néni közben feljött, ellenőrzőket osztott, Áron is kapott dicséretet, és bár ez ritka pillanatnak számított, nem nagyon izgatta. Megenni nem lehetett.

Aztán mindenki szedelőzködött, és indult haza. Áronnak még meg kellett várnia az anyukáját.

Mindig együtt mentek, és mindig változott, hányra jött be értük. Attól függött, mikor engedik őt el a munkahelyén. Ma azonban alig pakolt össze, már meg is jelent az ajtóban anya feje, mögötte a kistestvérei. Áron gyorsan hóna alá kapta a kabátját, és örömmel köszönt el Sára nénitől.

Amíg a folyosón öltöztek a kisöccseivel, anya az uzsonnáról érdeklődött.

– Kakaós csiga? Az nagyon finom és laktató! – bólogatott a gyerekek mondókájára, és volt valami a hangjában, amit Áron túlságosan jól ismert. A szavak között éppen csak annyival hosszabb szünet, amennyi azt jelezte, hogy ma nem lesz otthon vacsora. Vagy: nincs pénzem. A kettő lényegében ugyanazt jelentette.

– Én nem kaptam ma kakaós csigát. Nem juttott – hadarta Áron abban a reményben, hogy akkor mégis lesz valami estére.

Maga is meglepődött a merészségén. Az utolsó szónál már meg is bánta, amit mondott. De késő volt. Visszaszívni nem lehetett. Anya ledermedt. Sosem tudta könnyedén előadni, ha otthon kiürült a hűtő. Most teljesen elveszettnek tűnt. De csak egy pillanatig, aztán már dőlt is belőle a szó. Ordított. Ott a folyosón. Mindenki füle hallatára.

Áron körbesandított. Isti, Balázs, Viki és Adri még ott voltak és hallották...

– Tesséék? Hogyhogy NEM jutott? Mi az, hogy NEKED nem jutott? Járt volna uzsonna! Ki ette meg a te részedet? Most azonnal beszélek a tanároddal!

– Anya, ne... Csak egy tévedés...

– Ilyesmiben nem lehet tévedni! Hülye az a nő, hogy két hónap után nem tudja megjegyezni, ki nek jár uzsonna és kinek nem?

Sára néni addigra már a folyosó túloldalán, az ügyeletes teremben ült. Anya egy másodperc alatt az ajtó előtt termett. Ugyanolyan hévvel kopogott be, ahogy előtte ordított. Áron szerint inkább dörömbölt. Sára néni meglepetten tárta ki előtte az ajtót. Megszólalni esélyt sem kapott. Anya csak úgy zúdította rá a szidalmakat meg a keserűséget.

A folyosó pedig egy pillanat alatt színpaddá változott. A szülők, diákok félbehagyták mozgólataikat, mondataikat. A kezek megálltak a levegőben, a kabátok nem lettek begombolva. Egy sapka gazdátlanul hevert a földön. Mindenki rájuk nézett: a három főszereplőre, aki próbálta megállni a helyét a délután négy órai előadásban. Anya

ordított, Sára néni elsápadt, Áron pedig a lógó cipőfűzőjét bámulta. Úgy érezte, még sose fájtt ennyire a figyelem.

– Már megint az ÉN gyerekemmel csinálják ezt? Hogy NEM kap uzsonnát? Ha cigány, már nem is jár neki kakaós csiga?

Áron zavartan állt egyik lábáról a másikra. Nem tudott közbeszólni. Ki fog derülni, hogy hazudott. Most akkor már nem csak csúnyán beszél, verekszik, hanem hazudik is. Ezt fogják gondolni. Felpillantott. Anya bosszúsan fenyegette Sára nénit, aki alig hasonlított magára. Megnyúlt az arca. Fehér volt és parányi. Mint az irodalomkönyv rajzán Iluska meg a mostohája.

– Áron kapott uzsonnát, mint mindenki más – mondta lassan, mikor végre szóhoz jutott.

– Lehetetlen! Most mondta, hogy nem evett! – felelt anya.

– Pedig kapott. Az osztálytársai is látták – erősödött Sára néni, és a „nézők” felé pillantott.

Áron pedig mindenre felkészült. Sejtette, hogy ebből már nem lehet jól kimászni. Csak legalább más ne volna itt! Legalább az osztálytársai ne halának. Meg a testvérei. Bárcsak eltűnhetne, vagy felvehetné a minionos maszkját!

Sára néni azt ajánlotta, menjenek le az igazgatóiba. Anya bólogatott, de a hevesége kicsit alábbhagyott. Most Áronra nézett keserűen és kérdőn:

– Lehet, hogy... mégiscsak ettem kakaós csigát – motyogta Áron, aztán eszébe jutott János vitéz, és hangosan, jól érthetően hozzátette: – Elfelejtettem.

– Hogy lehet az ilyesmit elfelejteni? – hallotta a háta mögött a sugdolózást.

Vállat vont. Anya szeme villámlott. Sára néni neheztelve nézett rá. Az osztálytársai? Ki tudja! Nem figyelte őket. Csak arra gondolt, hogy bátornak kell lennie. Olyan arcot kell vágnia, mintha nem érdekelné semmi. Higgye csak mindenki azt, hogy nagyszájú, verekedős, hazudozó! De legalább soha nem gyáva!

9.

BETONHERCEG

Az üres konyhában csak két koszos kávéspohár fogadta, és egy bögre kihűlt tea. Anyáék már rég elmentek dolgozni. Csaba kidörzsölte a szeméből a csipákat. Elaludt. Az első órára már biztosan nem ér be. Talán a másodikra se. De nem izgatta magát. Matek, technika. Legalább tudja, melyik órát kell átaludni – vigyorodott el.

Azt a pólót vette fel, amit az új rapper barátjától kapott. A sapka is tőle származott, azt is a fejébe nyomta. Az állt rajta, hogy: L.P.S. Ez a barát előadónevének kezdőbetűit takarta. Művésznév – magyarázta neki a srác, akivel a pályán ismerkedett meg. Ott mindig bömbölt a zene. Csak úgy visszhangzott a tízemeletesek között. Néha egy-egy szatyrokkal megpakolt néni arra sétált, megállt, és szúrós tekintetet vetett feléjük. De mondani nem mondott semmit. L.P.S. és a barátai pedig estéenként

elfoglalták az egész betonnégyzetet, mintha a napalijuk lenne, és úgy húzták fel magukat két kézzel a kapufélfákon. A felhangosított zene ritmusára. Némelyik szám L.P.S. saját szerzeménye volt. És még egy kézzel is fel tudta magát húzni. Iszonyat izmos volt. Csaba tátott szájjal bámulta. Ő a legsoványabb srácnak érezte magát az egész világon. A fekvőtámaszozásba mégis bevették, és néha megengedték, hogy velük lógjon az edzésen.

Csaba még csak négy hónapja lakott itt a szüleivel, de máris sok barátot talált a lakótelepen. Apja a sok-sok könnyörgés hatására vett egy tescós bringát is, és Csaba délutánokon azon száguldozott. Átbicózott a folyó túloldalára is, a kertes házak közé. Meg persze a Face jó volt arra, hogy a többiekkel is tartsa a kapcsolatot az előző sulijából, ahova negyedikbe járt. Meg az azelőtti sulijából, ahol a harmadik osztályt végezte. Viszont azt az iskolát, ahová elsőbe és másodikba járt vidéken, na, azt gyűlölte. Onnan senkivel sem beszélt.

Csaba jól emlékezett az első iskolai napra, amikor hétéves volt. Egy nagy, csempés, sötét épületbe vezették be húsz másik gyerekkel. Kézen fogva kellett járniuk a folyosón, és betanították nekik, hogy mindenkinek köszönjenek nagyot: Jóóó

napot kííí-váá-nok! Majd beterelték őket egy terembe, ahol a tábla fölé hatalmas kép volt festve. Csabának nagyon tetszett. Sokáig nézegette. Egy várat ábrázolt, tornyokkal, lövészárokkal, meg egy külső várfallal, körben folyóval, pici, felhúzható híddal. A vizet zöld mező vette körül. A szélén pedig egy mocsár terült el.

A tanítónő elmagyarázta, hogy ez a tudás vára, amit ők év végére mind be fognak venni, és hercegek és hercegnők lesznek. Mindenkinek be kellett hoznia egy fotót magáról, amit a tanítónő felragasztott a mocsaras területre. Azt mondta, aki valami jót tesz vagy mond, az előreléphet egyet, mint a társasjátékban. Aki pedig valami rosszat tesz, azt eggyel vissza fogja helyezni.

Aztán elkezdődött az óra, amit újabb óra követett borzasztó rövid szünetekkel szabdalva. Múltak a hetek, majd hónapok, és a legjobbak már a belső várfalat döngették. Karácsony előtt egy két lány már hercegkisasszonnyá vált. Csaba pedig ott állt a mocsárban. Ha sikerült néha egyet-kettőt előrelépnie, végül valamivel mindig elrontotta. Egyszer már a folyónál állt, éppen a hídra léphetett volna a következő jó válasszal, amikor megütött egy szemtelen gyereket, és a tanítónő

mérgeesen visszarakasztotta a fotóját a mocsárba. Akkor elhatározta, hogy ő aztán soha többé nem akar herceg lenni. Köp az egészsre. Nincs szüksége nevetséges várakra.

Azóta eltelt öt év, de még most sem érdekelték a sulis baromságok. Ugyanolyan közönyösen, lassan indult el az iskolába kilenc körül, mint más-kor. Nem érdekelte, hogy hány órát hagy ki.

Annál inkább a portást, aki kicsit sem volt meglepve, hogy Csaba személyében fogott egy későt. Nem is engedte fel az emeletre, hanem azonnal az igazgatói felé terelte. Azt morogta az orra alá, hogy Csaba már túl sokszor és sokat késett ahhoz, hogy csak úgy elsétáljon. Így aztán az igazgatóiba kopogtatott be, de olyan erővel, mintha egy bűnözőt vitt volna be a síttrre.

– Tessék! – hallatszott bentről, és a portás belökte Csabát a résen, majd bedugta a fejét, és csak annyit mondott:

– Megérkezett a későnk!

Csaba úgy állt a szőnyeg közepén, mint egy porondon. Az igi és a helyettes felhúzott szemöldökkel várt. Csaba mindig csodálta, hogy a tanárok milyen tökéletesen birtokában vannak a szemöldökmozgatás művészetének.

Az igazgatóhelyettes még feljebb húzta a szemöldökét. Csaba most kapcsolt.

– Izé, jó reggelt kívánok!

– Inkább jó napot! – igazította helyre az igazgatóhelyettes.

– Jó napot! – javította ki magát Csaba.

– A reggel már rég elmúlt. Legalábbis azoknak, akik rendesen megérkeztek. Szeretném tőled hal-lani, neked ez miért nem sikerült!

– Hát... csak elaludtam. Anyáék megint koráb-ban mentek el otthonról – mondta Csaba.

– Hányadszorra is történik ez veled?

– Én azt nem tudom – vont vállat Csaba.

– Ide figyelj, fiatalember! – szólt bele a be-szélgetésbe az igazgatónő. – Először is: vedd le a sapkát, ha az iskolában vagy! Másodszor: ne vonogasd a vállad, ha kérdeznek, hanem felelj rendesen! Harmadszor: ha jól tudom, minden héten elkésel. Rendszeresen. Már a szüleidnek is jeleztük, hogy beszélni szeretnénk velük.

– Jó – mondta Csaba, mivel nem jutott más válasz az eszébe. A sapkáját azonban továbbra is a fején hagyta.

– Múlt héten már hosszabban is elbeszélget-tünk erről. Megegyeztünk, hogy nem tévézel és

gépezet olyan sokáig, és beállítod az ébresztőt, ha a szüleid korábban mennek dolgozni – sorolta a helyettes.

– Így is volt – bólogatott Csaba. – Csak aztán visszaaludtam.

– Akkor megmondom, most mi lesz. Felhívjuk a szüleidet, és kiválasztunk egy időpontot a héten, amikor mindannyian: mi, az osztályfőnököd, te és a szüleid leülünk ezt még egyszer megbeszélni. Mert ezekből a késésekből nem lehet rendszert csinálni – mondta az igazgató, miközben Csaba csak pislogott. Borzasztó neheze éret, hogy visszafojtson egy hatalmas ásítást. De végül sikerült, és szabadlábba helyezték. Azaz mehetett a termébe. Addigra már irodalom következett.

Csaba megkönnyebbülten huppant le a helyére. Amikor látta Mónika nénit dühös arccal berobogni, rögtön arra gondolt, hogy most következik a második menet: itt, mindenki előtt mondhatja el újra, hogy elaludt. De Mónika néni másról kezdett beszélni. A minionos fotóról. Csaba csak most kapcsolt. Tényleg, a fotó! Kukorica Jancsi oldalán.

Nem érdekelte a tanári hiszti. Bár azért körbe pislogott, amikor Mónika néni arról beszélt, hogy aki tud valamit, az menjen le hozzá szünetben.

Kíváncsi volt, ki mit gondol vagy feltételez az esetről. Az arcok azonban csak izgatottságról és értetlenségről árulkodtak. Csaba fürkésző tekintete kicsit tovább pihent az előtte ülőkön: Bálinton, Áronon, Balázson, Istin és Domin.

Aztán oldalra nézett, és látta, hogy Lili feléjük hajít egy kis papírgalacsint, aztán felnéz, elpirul és elfordul.

Csaba tanácstalanul a földre bámult. Nem érte el. Muszáj volt szólnia Bálintnak.

– Érkezett egy üzenetünk – suttogta.

Bálint annyira megörült a hírnek, hogy Csaba szinte biztosra vette, hogy Bálintnak jött a cetli. Mégis úgy érezte: először neki kell elolvasnia, mielőtt Bálint kibontaná.

– Hé! – bökte hátba Bálintot. – Add már ide!

– De hát nem is tudod, hogy neked szól-e! – suttogta értetlenül Bálint.

– Jó. Elolvasom, és ha nem nekem szánták, viszszapasszalom.

– De ennyi erővel én is elolvashatom előbb. Majd utána odaadom – érvelt Bálint.

Csaba nem jött zavarba. Mit képzél Bálint? Ő fogja elolvasni, és kész! Kinyújtotta érte a kezét. Bálint engedelmeskedett. A kis papírfecni

a markában volt. Gyorsan a pad alá dugta, és elolvasta. Csak egyetlen sor volt:

„Tudom, hogy veled tették. Láttalak tegnap este a játszótérről.”

Csaba rezzenéstelen arccal gyúrte össze az üzenetet. Bálint hátrafordult.

– Nekem szólt – morogta neki Csaba, majd zsebre vágta. Várta, hogy Bálint esetleg ellenkezni fog, de csak savanyú fejjel előrefordult. Csaba pedig körbesandított. A szomszédos padban Fanni ült. Tökéletes megoldásnak látszott. A táskája szinte már Csaba mellett feküdt. Csak egy gyors mozdulat volt, és meg is szabadult az árulkodó üzenettől. Sose jönnek rá – gondolta reménykedve.

Aztán Mónika néni hangos sipákolása visszahozta őt az irodalomórára. Szavalni kellett. Csaba próbált észrevétlen maradni, nehogy felszólítsák. Nem tanulta meg a verset. Lili és Zsófi annál inkább. Csaba tátott szájjal hallgatta őket. Teljesen elfeledkezett a rosszkedvéről. Nagyon tetszettek neki. Bár magában megállapította, hogy L.P.S. még tudna mit tanítani a lányoknak. Ő aztán szuper rapper volt! Az órát azonban karcolásmentesen megúszta.

A törít annál kevésbé. Felelni kellett.

István bácsi volt az első, aki feleltetett felsőben. Ki kellett állni, és elmondani a jegyzetfüzet tartalmát. Csaba kétségbeesve lapított. Még csak a füzet sem volt nála. A tartalmát pedig még kevésbé ismerte. István bácsi körbejáratta a tekintetét az osztályon. Csaba szinte elbújt az előtte ülő Bálint mögött. Aztán előkerült a napló. A tanár lapozgatni kezdett benne, vészesen sokáig, egyre tovább, hátrafele. Majd egyszer csak megtorpant, és Csaba hallotta a nevét. Automatikusan felállt. Eddig jó. Felolvasta a tábláról a címet. Ez is jó. Most jött viszont a nehezebb része. Beszélni kellett volna.

Megköszöri a torkát, és várt, mintha a csodában reménykedne. Vagy csak abban, hogy valaki súgni kezd. Körbesandított. A mellette ülő Antiban nem reménykedhetett. Ő egy rendes mondatot sem tudott megfogalmazni. Áron biztosan maga sem tudta a válaszokat. Domi tök hülye volt. Feri meg túl gyáva ahhoz, hogy súgjon. Balázs és Isti azonban megtehették volna. Csaba rájuk pislogott, és Balázs kárörvendő tekintetében ütközött. Ez nem fog menni.

– Nos? – kérdezte türelmetlenül István bácsi.

– Nem tanultam – mondta rekedten Csaba.

– Arra sem emlékszel, mit meséltem előző órán?

Csaba a fejét rázta. Nem akarta, hogy István bácsi faggassa. Legkevésbé, hogy tovább kelljen állnia, és látnia, hogy Balázs milyen önelégülten figyel. Ki akart menni a folyosóra, és eltűnni. Megint úgy érezte, mint tegnap: hogy egyetlen barátja sincs ebben a rohadt iskolában.

– Kérem az egyest! – mondta makacsul, szinte fenyegetve István bácsit.

– Jól van. Ül le! Most beírom ceruzával, de holnap még kijavíthatod hármadra.

Csaba erre már alig figyelt. Örült, hogy végre megint a padban van, és eltűnhet Bálint háta mögött. A tesi már veszélytelennek ígérkezett, aztán végre kiszabadulhatott az udvarra, és ott hagyhatta a szaros osztályát. Ő mindegyikőjükénél idősebb volt a 12 évével. Automatikusan a 6. b-s csapat felé vette az irányt. Csakhogy a fiúk nem értek rá sokáig beszélgetni. Kezdődött a fociedzésük Feri bácsival. Körülbelül két focipályakörnyi idejük maradt, azalatt kibeszélték az osztálytársnőjüket, aki elbőgte magát órán. Állítólag válnak a szülei. Bár Marci szerint ebben semmi különös sincs, neki is elváltak a szülei, meg egy csomó ismerősének.

Szóval nem értette, hogy Szandi miért csinál be-lőle ekkora ügyet...

Aztán elköszöntenek Csabától, és már rohantak is. Csaba egyedül folytatta a köröket. Egyiket a másik után. Legalább nem fázott. Nem is számolta őket, bár nagyon unatkozott. Egy követ rugdosott maga előtt. Aztán úgy a sokadik kanyar után, amikor körbesandított, észrevett egy lányt, aki az udvar legtávolabbi sarkán egy fának támaszkodva ült. Felé bökdöstek a srácok, amikor Szandiról beszéltek. Szóval nyilvánvalóan ő lehetett az. Nagyon szép volt. Nem viselt sapkát, és a göndör haját fújta a szél. Tisztára mint egy nyálas filmben.

Csaba első gondolata az volt, hogy most itt az alkalom! Odamegy hozzá. Az idősebb barátainak már mind volt barátnőjük. Neki még soha. Mert... az az igazság, hogy egy kicsit tartott a lányoktól. Volt egy rossz emléke még másodikból. Amikor az osztályban mindenkinek Virág tetszett. Az összes fiúnak! És a suliban volt egy vicces játék, amit a felsősök találtak ki. Valentin-apon kiállított a nyolcadikos osztály egy papírdobozt az aulában, és lehetett bele szerelmes levelet meg kedves üzeneteket dobni. Szünetben pedig a nyolcadikosok kézbesítették a lapokat. Csak rá

kellett írni az összehajtott papírra, hogy melyik osztály, melyik terem. Az alsósok közül kevesen vettek részt benne. Nem nagyon mertek üzengetni. A tanítónő is butaságnak tartotta. De a nyolcadikosok bátorították őket. Azt mondták, olyan aranyosak, és szívesen kiviszik, ha írnak valakinek.

Csaba tehát írt. Nem volt hosszú üzenet. Csak ennyi: „*Tetszel. Boldog Valentin-napot! Csaba*” Egy írólapra írta, amit négyszer is összehajtott, és ráírta a címzést: 2. a osztály, 15. terem, Virágnak. Aztán ének előtt jött egy magas lány, és Virágot szólította. Virág meglepetten kapta fel a fejét. A barátnői lökdösték és nevettek. Ő vörösödő fejjel odaballagott a nagylányhoz, és elvette az üzenetet. A többi lány megrohmozta, hogy bontsa fel. Virág nem tehetett mást. Kinyitotta, és elolvasták. „Csaba küldte!” – sivította az egyik lány. „Csaba szerelmes!” – kiáltotta a másik, majd Virág felé fordultak. Addigra már szinte az egész osztály őt meg Csabát nézte. Virág vörösödő fejjel fogta a papírt, és széttépte. Majd kidobta a kukába, és csak annyit mondott: – Nekem nem tetszel, mocsárlakó! Csaba a terem másik oldalán ült. Onnan kiabált vissza Virágnak, hogy többé őt sem érdekli. – Nem is Virág vagy, csak egy kóró! – mondta,

és elfordult. Aztán belebújt a könyvébe, hogy ne lássák. Akkor tette a második fogadalmát. Nem törődik többé a lányokkal. Mind hülyék.

Most, ahogy Szandit nézte, eszébe jutott a fogadalma, és megtorpant. Egy darabig harcolt magával. Aztán mégis odasétált hozzá. Bár a köszönése elég félénkre sikeredett, amiért legszívesebben beleverte volna a fejét a fa törzsébe, de Szandi visszaköszönt, és ez jó jelnek tűnt.

– Te szoktál mindig bejönni az osztályunkba a fiúkhoz? Csaba vagy, ugye? – kérdezte Szandi.

– Aha – bólintott Csaba, aztán pár másodperces kínos csönd után megjegyezte: – Csak láttam, hogy rosszkedvű vagy. Gondoltam, megkérdezem, segíthetek-e.

Szandi elmosolyodott.

– Á, nem. Nem tudsz.

Aztán újabb csend jött, de ezt most Szandi törte meg.

– Mi ez a sapka, ami mindig rajtad van?

– Ez? Egy barátomtól kaptam. Ő egy előadó. L.P.S. Ez a művészneve. Rapper. Vannak saját számai – magyarázta Csaba, aztán kisebb gondolkodás után még hozzátette. – Nagyon jó barátom. Együtt szoktunk erősíteni. Tényleg jó fej.

– Kicipzározta a kabátját, és a pólójára mutatott.
– Ezt is tőle kaptam. Nagyon jó a zenéje. Szerintem tetszene neked! Mutatok a telefonomon egy számot.

– Jó – bólintott Szandi.

Csaba a telefonján babrált. Közben már új témán gondolkozott.

– Fenn vagy a Facebookon? Akkor majd bejelöllek. Találd ki, hány ismerősöm van!

– Száz?

Csaba a fejét rázta.

– Háromszáz? – próbálkozott Szandi.

– Négyszáznyolcvan. Már majdnem ötszáz. És tudod, hány követőm?

– Fogalmam sincs.

– Kábé ötven.

Szandi a fülébe dugta a felé tartott fülhallgató egyik végét. Csaba számokat mutatott. Közben be sem állt a szája.

– Te merre laksz? – kérdezte.

– A folyón túl, ahol a Tesco van, attól balra – magyarázta Szandi.

– Tudom, hol van. Arra szoktam járni a biciklimmal – felelte Csaba. – És mit szeretsz csinálni?

– Táncolni. Járok balettra meg RSG-re is. Táncos szeretnék lenni. És te? – kérdezett vissza Szandi.

– Én lovasoktató akarok lenni.

– Tudsz lovagolni? – csodálkozott Szandi.

– Igen – füllentette Csaba, mert erre a kérdésre annyira rossz lett volna nemet mondani.

Az igazság az volt, hogy vidéken egy ideig a lovarda mellett laktak. Reggelente és hazafele is figyelte a lovaglókát. Az oktató pedig fantasztikusan vágatott. A kertjük végéből is látta. Szóval már akkor eldöntötte, hogy felnőttként ő is így fog lovagolni. De apáék azt mondták, hogy nincs pénzük ilyen hülyeségekre. Szóval sosem tanult meg. A Csepelt is félig ő fizette a nagy szülinapi és karácsonyi pénzéből.

– Én is szívesen lovagolnék – mondta Szandi.

Szandi jó fej – állapította meg Csaba, és amikor Sára néni a távolból integetni kezdett, hogy gyülekező, megbeszéltek, hogy Csaba délután elbiciklizik felé.

Csaba a fellegekben járt. A tanulószoba alatt már azt pörgette le magában, hogyan fogja Szandit mint barátnőjét bemutatni jövő héten L.P.S. haverjainak. Négykor kivételesen azonnal

hazaindult. Sietett, hogy még legyen ideje át-biciklizni Szandiékhoz. Otthon azonban anya és apa szokatlanul dühös kettőse fogadta. Abból is látni lehetett, hogy mennyire idegesek, hogy vágni lehetett a füstöt.

Apa szájában most is cigaretta volt.

– Az igazgatói irodából hívtak minket – mondta minden bevezető nélkül anya. – Megint elaludtál. Rengeteg a hiányzásod. És ez most azért is szar, mert az új iskolába úgy mész, hogy még több hiányzásod lesz a költözés miatt.

– Milyen új iskola? – kapta fel a fejét Csaba.

– Kérdezd apádat! – mondta remegő kézzel anya, és ő is a cigisdobozért nyúlt.

– Szerintem meg a részletek nem tartoznak a gyerekre. Elköltözünk. Ennyi – felelte határozottan apa.

– Mikor? – fordult felé Csaba.

– A jövő héten. Pénteken már nem is kell bemenned. Majd kérünk igazolást a dokitól.

– Persze, az nem fontos, hogy a gyerek tanuljon – fűzte hozzá epésen anya.

– Hová költözünk? – kérdezte Csaba. – Mert nem baj, ha többet kell utazni... azért járhatnék még ide...

– Ne butáskodj! – legyintett anya. – Másik városba költözünk. Az isten háta mögé, hogy pontosítsak – tette hozzá gúnyosan.

Apa erre felfortyant, és kezdődött a veszekedés. Csaba ezt már ismerte. Fogta magát, és kísétált a szobából, majd a lakásból. Észre sem vették. A Csepel a tárolóban volt. Kigurította, és fölpatant rá. Aztán elhajtott. Először a költözés jutott az eszébe, de aztán próbálta arra kényszeríteni magát, hogy a jó dolgokra gondoljon. Még több barátja lesz, ha elmennek. Még több ismerőse a Facebookon. Még több követője. Meg talán ott lesznek lovak is. És Szandiról a következő sulijában már úgy fog beszélni, mint az első barátnőjéről. Végül is, ha nem költöznének el, talán egyszer az lenne a valóságban is.

– Hé, Betonherceg! – kiáltott rá valaki viccelődve.

L.P.S. volt. Így hívta Csabát, amióta egyszer kicsúszott a száján az az első osztályos falfestmény a mocsárral és a vártoronnyal. L.P.S. akkor ragasztotta rá ezt a nevet. Csabának tetszett. Azt jelképezte, hogy ő különb, mint a többiek. El is határozta, hogy az új helyén majd így hívatja magát. Talán egyszer ő is előadó lesz ezzel

a művésznévvel – gondolta. Visszaintett L.P.S. felé, aztán tekert tovább. Lavírozott a betontömbök között. Szinte repült.

10.

A NÉMA VARÁZSLÓ

Megint korábban ébredt a többiekénél. Zavarta, hogy Szilvi néni a másodikon bömbölteti a rádiót. Pont az ő szobája fölött volt a konyhája, és a csempék visszhangozták a bemondó monoton dörmögését. Anti a fejére húzta a takarót, de még így is megtudta, hogy a Ferenc körúton baleset történt, a kormányfő tárgyal valamiről, és az időjárás szeles lesz. Közben a játszótérről beszűrődött a leveleket gereblyező munkások ordítása, aztán egy nő hangja, aki épp Anti ablaka alatt haladt el, és telefonált. A takaró mit sem segített.

Anti dühösen felült.

A világ tele van fölösleges hangokkal. Az emberek állandóan beszélni akarnak valamiről, akkor is, ha semmi értelme – gondolta, miközben az órát kereste, hogy megállapíthassa, mennyi ideje

van még az indulásig. Csak hat volt. Apa fél hétkor szokta kelteni. Addig bármit csinálhat.

Előkotorta a táskájából a jegyzetfüzetét, és visszabújt az ágyba. Egy regényen dolgozott. Hasonlón, mint amilyeneket nyáron fedezett fel magának. A szünidőben nem utaztak sehova. Apa dolgozott a műhelyében, a testvére befoglalta a gépet, ő pedig olvasott. Rátalált a fantasykönyvekre, és majdnem nyolccal végzett szeptemberig. Szerencsére a szomszéd srác egyetemista lett, elköltözött, és a fölösleges könyveit mind áthozta neki. Azóta ebben a világban élt, és úgy a negyedik regénynél elhatározta: ő is író lesz.

Az augusztus végi tanszervásárlásnál aztán eggyel több vonalas füzetet dobott be a kosárba. Majd amikor először kinyitotta, izgatottan nézte az üres oldalt, és arra gondolt, ez lesz az első nagyregénye. Gyöngybetűkkel írta fel a címet:

A néma varázsló

Aztán a harmadik oldalon a gyöngybetűk kusza ákombákomokká változtak, amelyeket áthúzások, satírozások tarkítottak. Ennek a füzetnek már anynyi. De sebaj, ha készen lesz, átmásolja egy újba.

Most az ágyban kucorogva gyorsan átfutotta, amit eddig írt. Ez volt a szöveg harmadik verziója. *Egyszer volt egy néma varázsló. A Káosz és a Fertő folyó között élt Mardos völgyében. Kisgyerekként már kiderült róla, hogy különleges erővel bír. Apja el is határozta, hogy Haramiaország leghíresebb varázslójává fogja nevelni. Rudácnak nevezte el. A kis Rudác pedig gyorsan tanult, és egyre ügyesebb lett. Viszont beszélni soha senki nem hallotta. Az a hír járta, hogy Rudácnak gyerekként kiharapta egy sárga kígyó a nyelvét. A valóság azonban annyi volt, hogy Rudác fölöslegesnek tartotta a beszédet. A szeme ugyanis mindent elárult. Egy tekintettel képes volt tárgyakat felemelni, állatokat irányítani, tüzet gyújtani.*

Amikor felnőtt, az apja magához hívta, és azt mondta neki: Fiam! Menj, és bizonyítsd be, hogy nagy varázsló lettél. Az első próbád az, hogy világot láss, és kalandokat keress!

Rudác pedig elindult. Átkelt a Káosz folyón egy ladikkal, majd belevetette magát a démonoktól hemzsegő Halálerdőbe. Sokáig bolyongott, amikor éles kiáltást hallott.

Anti a ceruza végét rágcsálta, ahogy a folytatáson gondolkozott. Nem kellett sokat várnia, a monda-

tok valahogy maguktól jöttek. Bár sejtette, hogy ezt holnap megint kihúzza majd, ha visszaolvassa:

A bokrok mélyén egy hatalmas bestiát talált. Szőr borította a hátát, karmai voltak, az arca azonban emberinek tűnt. Rudác először hátrahőkölt, de aztán belenézett a bestia szemébe. Nem kellett mondania semmit. Tudta, hogy ez a lény nem akarja bántani. Sőt, a barátja lesz. Rudác odasétált hozzá, és fejet hajtott. A bestia pedig szintén lehajtotta a fejét. Aztán felnézett, és azt mondta:

– Látom, hogy te egy nagy varázsló vagy. Kérlek, segíts nekem, és a népemnek! Ősidők óta élünk Haramiaország barlangjaiban. A mélyben hatalmas kincseket halmoztunk fel a munkánk során. De egy nap jött egy csapat kobold, és elrabolta mindenünket. A Balga-hegy mélyére vitték az örökségünket.

Rudác meghajolt. A bestia tudta, ez azt jelenti, hogy segít neki, csak mutassa az utat. Így indultak el ketten...

– Anti! Jó reggelt! Készülődj, aztán gyere reggelizni! – nyitott be apa.

Anti válasz helyett bólintott, és gyorsan a táskájába dugta a füzetet. Reggeli közben ők is rádiót

hallgattak – bár sokkal halkabban, mint Szilvi néni.

Apa vajas-lekváros kenyeret kent magának, beleharapott, aztán megjegyezte, hogy Anti biztosan megint korábban ébredt.

Anti egy kicsit habozott, de aztán kibökte, hogy reggelente ír.

– Mégis mi a csudát? Merthogy nem a házit, abban biztos vagyok! Múlt héten is hazahoztál egy mínuszt, amiért nem fejezted be itthon az angol feladatot.

Anti a szavakat kereste. Aztán hosszabb szünetekkel, az abrosz barna csíkjait bámulva előadta a tervét, hogy író lesz.

– Író? – emelte fel a hangját apa. – Ez megint valami bolondság? Kezd elegendem lenni ebből a te varázsvilágodból. Az egész nyarat fantasztikus marhaságok olvasásával töltötted. Azt mondd meg nekem: hány kötelezőt olvastál el??

Anti válasz helyett hallgatott.

– Gondoltam! – morogta apa, de aztán egy kicsit lenyugodott. Pár percig csendben ettek. Anti kétszer is lecsöppentette a lekvárt az asztalra, de apa most észre sem vette. Csak maga elé bámult, aztán egyszer csak Antira nézett.

– Meg kell értened, hogy ez már az ötödik osztály. A felsős tanulmányaid számítani fognak a felvételin. Te hármas voltál matematikából és nyelvtanból! Inkább arra kellene koncentrálnod az ilyen nevetséges mesék helyett. A valóságra! Nem bugyuta varázslókra meg sárkányokra.

Anti bólintott, majd megkapta a szokásos tanácsot az életre, amit apa napjában többször is elismételt:

– Szerezz barátokat, legyél szorgalmas, és beszélj többet!

Aztán apa felvette az újságot, és belemerült. Amikor becsukta, Anti tudta, hogy elérkezett az indulás ideje. Kelletlenül felállt. Nagyon zavarta, hogy a bátyja egyedül mehet suliba, pedig buszoznia kell, míg az ő iskolája alig tíz percre van gyalog, mégis kocsival viszik. Apa nem engedte kíséret nélkül sehova. Azt mondta, hogy ahhoz ő túl szétszórt és figyelmetlen. Még elütteti magát, amikor átmegy a kereszteződésen. Ezért indultak el ketten. Apa előre ült, és a műhelye felé félúton kirakta Antit. Hazafele szintén ő jött érte, de sajnos mindig csak öt óra után, mert a munkáját sosem hagyta félbe. Ezért rendszerint Anti maradt az iskolában az összes diák közül a legtovább. Ha

véget ért az ügyelet ötkor, lekísérték őt a portára, és ott olvasott tovább. A rekord eddig a hét óra volt. De az csak nagyon-nagyon ritkán fordult elő.

Most például apa megígérte, hogy fél hatra ott lesz érte. Anti integetett neki, majd besétált az iskolába. A teremben kis körben álltak a többiek, és beszélgettek. Anti gyorsan ledobta a táskáját, és már a jegyzetfüzetét vette elő. Szerette volna még befejezni, amit reggel apa félbeszakított. Hol is tartott? Ott, hogy Rudác és a szomorú bestia elindult...

Már beesteledett, mire a hegyhez értek. Rudác kis sátrat vert a sziklák mellé, és mély álomba merült. A hegy gyomrába csak reggel indult el. Bestia a bejáratnál maradt. Rudác pedig becsukta a szemét, és ezzel láthatatlanná vált. Ahogy haladt, érezte a veszélyt. Mégsem félt. Bízott a varázserejében. Végigment egy kacskaringós sötét folyosón, majd egy megvilágított terembe lépett. Rudác kinyitotta a szemét, és körbenézett. A barlang falán fáklyák égtek. A tűz fényénél ott ült egy palástos kobold. Amikor észrevette Rudácot, nyájasan intett neki, hogy jöjjön közelebb.

– Tudom, hogy te ki vagy, ifjú varázsló. Azt is tudom, miért jöttél. A kincset akarod elrabolni tőlünk.

Rudác tekintete elárulta, hogy nem hisz a koboldnak. Ő nem rabló. Ő épp az igazság nevében jött. A kobold azonban csak rázta a fejét.

– Tévedsz Rudác, ha azt hiszed, jót cselekszel. A kincset sok-sok éves munkával mi gyűjtöttük össze itt, az otthonunkban. Aztán amikor a bestiák egy csoportja kiszimatolta, mindenáron meg akarták szerezni. Furfangos cselekhez folyamodtak, de mi mindig túljártunk az eszükön. Téged is azért küldtek, hogy a nevükben elhozd, ami nem is az övék.

Rudác összezavarodott. A magabiztos, komoly kobold szemébe nézett, majd felidézte bestia tekintetét, és egy ideig nem tudta, mi is az igazság.

Anti megtorpant. Nagyon elégedett volt az eddigi szöveggel. Csak azt nem tudta eldönteni, kinek a pártjára álljon. A bestiának legyen igaza, vagy a koboldnak?

A döntést azonban el kellett halasztania, mert becsöngettek, és Emi néni berobogott. A matek unalmasan telt. Antit egyszer sem szólították fel, hol egyedül dolgozott, hol a tábláról másolta a megoldásokat, míg el nem érkezett a tízperces szabadság. Akkor aztán hóna alá csapta a füzetét, és kisetett az udvarra. Egy padon próbálta

a világ legnagyobb dilemmáját eldönteni: az igazságot. Biztos megoldásra azonban nem jutott. Hol a kobold felé húzott a szíve, hol a bestia mellett döntött. Majd egy pillanatra felmerült benne, mi lenne, ha mindkettejüknek igazat adna. Hogyan lehetne ezt megoldani? Fogalma sem volt, ezért végül egyetlen sort sem írt. Technikán is végig ezen töprengett. Szünetben aztán ismét kinyitotta a füzetet, de még bele sem mélyedhetett, amikor Lili és Adri lépett oda mellé.

– Mi ez a füzet, amit egész nap magaddal hurcolsz? – kérdezte kíváncsian Lili.

Antit izgatottság és büszkeség fogta el egyszerre. Mesélni akart a regényéről.

– E-e-ez egy ho-hosszú tör-tör-történet. Rrr-regény. Egy va-va-rázslóról í-í-írok. A-a-aki elindul ssszerencsét próbálni.

Anti a lányok arcát nézte. Láta Lilin, mennyire koncentrálna, Adrin pedig, hogy halálra unja magát. Egyszerűen fárasztó volt kivárni, mire végre kinyögött egy teljes mondatot. Ezt ő is tudta. És nagyon akarta, hogy sikerüljön. De sehogy sem ment. A szavak újra és újra cserben hagyták.

– Mma-majd meg-mutatom, ha-ha készen leszel – erőlködött Anti.

– Jó! – válaszolta Lili, és sarkon fordult. Már röpült is tovább. Az udvar túlsó végébe Adrival. Anti pedig csalódottan csukta be a füzetét. Mennyi mindent szeretett volna még mondani! Másoknak egy perc rengeteg idő volt. A fél napjukat elmesélték ennyi alatt. Vagy egy viccet, amin aztán mindenki nevetett. Ő csak egyetlen rövid mondattal végzett.

A tanárok szerencsére sosem haragudtak emiatt. Az irodalomtól se tartott. Tudta, hogy ma szaválás jön, de őt Mónika néni mindig külön hallgatta meg. Anti tehát nyugodtan helyet foglalt, majd körbenézett. Szerette arcról leolvasni, vajon ki mit gondol és érez. Most látta, hogy Zsófi izgatott, Csaba rosszkedvű. Mónika néni haragjával azonban senki se vetekedhetett.

– Ki volt az? – kiabálta.

Anti értetlenül pislogott. Nem tudta, miről van szó. Aztán a kibontakozó vitából, az elsuttogott szavakból rájött: valaki az osztályból bántott valakit, és a falra firkálta:

AZ OSZTÁLY VESZTESE!

Nem értette az egészet. Csak Mónika néni haragját. Körbenézett. Próbálta a tekintetekből megállapítani, ki tette. És kit bántottak? Feri, Fanni és Kristóf gyanúsan izgatottak és szomorúak voltak. Talán valamelyikük lenne az áldozat?

– Biztos, hogy tegnap a próba után tették. A mionionos jelmez volt az áldozaton. És máskor senki se viselte. Fel kellett jönnie a terembe, valószínűleg azután, hogy mi felöltöztünk, és elmentünk haza – mondta Ági fontoskodóan a tanárnőnek.

Anti hirtelen felkapta a fejét. Bevillant neki egy emlék. Hogy neki tegnap még várnia kellett a portán apára. A többiekért jöttek, vagy kimehettek az udvarra, ő meg leült a portán egy könyvvel, és olvasott egy fejezetet. Aztán még egyet. És a második végén, amikor felnézett, látta az elkövetőt. Az osztálytársa nem látta Antit, pedig integetett neki. Anti még furcsállta is, hogy olyan idegesen viselkedett. Szinte kilopakodott az épületből, mintha azt akarta volna, hogy ne lássa senki. Anti akkor nem értette, miért maradt bent olyan sokáig. Hiszen ő szabadon hazamehetett!

Anti alig tudott Mónika néni szavaira koncentrálni. A szemébe se mert nézni. Csak ült lehajtott fejjel, és az járt a fejében, hogy tudja, ki tette.

Most mi legyen? Árulja el Mónika néninek óra után? Az áruzkodás lenne. De ha meg nem mondja el, az se jó. Az áldozat biztosan fél bevallani, ami történt, hátha megint bántják, és ha nem segít neki, az is áruság. Melyik a helyes? Melyik? Melyik? Melyik?

Zsófi szavalt. Aztán Kata. Majd Fanni. Anti azonban nem is hallotta őket. Csak a kérdések jártak a fejében, kiszorítva a korábbi kobold–bestia kérdést. Nem tudott figyelni törin sem. Tesin pedig még a szokásosnál is bénább volt. Egyedül a délutáni szabad idő hozott megkönnyebbülést. Az udvaron leült egy padra, nyakig húzta a kabátját, és ismét kinyitotta a füzetet. Azt remélte, hogy a történet majd eltereli a figyelmét, de sokáig nem jött egy gondolat se. Aztán nagyot sóhajtott, és úgy határozott, hogy leírja, ami csak az eszébe jut. Bármi legyen az!

– Na, mi a baj? – kérdezte a kobold, látva, hogy Rudác elbizonytalanodott. – Nem teszel semmit, gyáva varázsló?

Rudác a fejét rázta, és széttárta a karját. Szerette volna azt üzenni, hogy az igazságot keresi. De a kobold nem értette, mit akar.

Az ifjú varázsló persze elvehette volna a kincset bármikor. Nem kellett hozzá a kobold engedélye. Simán varázsolhatott volna a koboldok kezére bilincset, a lábukra küldhetett volna kővé dermedtő átkot. Csakhogy neki nem az volt a célja, hogy mindeképp megkaparintsa a kincset. Ő csak igazságot akart tenni, és hátha mégis a bestia hazudott? Hogy deríthetné ezt ki?

Rudác még nem került ilyen szituációba. A varázslat itt nem segített. Meg kellett szólalnia. Kérdeznie kellett. De nem siette el. Először megköszöri a torkát, aztán nagy levegőt vett. Majd belekezdett:

– Szeretném tudni, mi az igazság.

– Miért? – kérdezte a kobold.

– Hogy jól dönthessek – válaszolta Rudác.

– Jól? Ha elviszed a kincset, nincstelenség leszünk, és éhezni fogunk. Ha nem viszed el, a bestiák éheznek. Hol van ebben az igazság? – legyintett a kobold, majd hozzáfűzte: – Az igazság mindig annak az oldalán áll, aki épp beszél.

– Szerintem nem – mondta felháborodva a varázsló, aki egész eddigi életét némaságban élte le, és nagyon is tudta, a beszélők sokkal többet hazudnak.

– Szerintem az igazságot az látja, aki figyel, és mindkét beszélő félt meghallgatta – mondta.

– És ha az egyikőjük hazudik? Vagy elhallgat valamit? – kérdezte tovább a kobold.

– Előbb-utóbb kiderül a tekintetéből – mondta magabiztosan Rudác, és farkaszemet nézett a kobolddal. Ahogy az egyre dühösebb lett, már tudta: a bestia mondott igazat.

Anti nem vette észre, hogy sorakozót int Sára néni. Úgy kiáltott rá Peti. Akkor felkapta a fejét, és látta, hogy a többiek már a bejáratnál gyülekeznek. Most nagyon nehéz volt kizökkennie az írásból. Valahogy jöttek a gondolatok. De ezeket félre kellett tenni a házi feladatok miatt. Aztán pedig amiatt, hogy kezdődött a logopédiaórája.

Négytől ötig, heti kétszer. Már ötödik éve. Amikor először ment, azt mondták neki, hogy megtanítják szépen beszélni, és ő izgatottan várt apával az ajtó előtti kispadon. Úgy képzelte, hogy mire kijön, már olyan gyorsan fog tudni mesélni, mint a többiek. De nem így lett. Hazafelé ugyanúgy dadogott, amikor apának magyarázott, mint addig. A gyerekek kicsúfolták az oviban, de hozzászóltak. A szülők idegesítőbbek voltak, ahogy meg tárgyalták az esetet a feje fölött. Anti pedig úgy gondolta, hogy addig jó, amíg meg sem szólal.

Addig még bárki lehet. Még bármit el tudnak képzelni róla.

Mária néni ma is a teremben várta. A megszokott gyakorlatsorokon mentek végig. Aztán csak úgy szabadon beszélgettek. Antinak ez volt a kedvenc része. Mária néni gyönyörűen rajzolt. A feladatokhoz mindig saját illusztrációt hozott, és Anti megkérte, hogy készítsen neki egy varázslót. Mária néni pedig nekifogott. A hajával kezdte a rajzot, aztán a fejével, majd kapott testet és egy palástot is.

– Bo-bo-bocsánat, hogy ezt mon-mondom, de na-nagyon megharragudna, ha kérnék valamit? – kérdezte Anti.

– Valami nem tetszik a rajzon? – hagyta félbe Mária néni.

– Csaak annyi, hogy, hogy, nyitva van a szája.

– Az miért baj?

– Mmmert oly-olyan, mintha beszélne.

Mária nénin látszott, hogy ellenkezni akar, de aztán mégis megadta magát. Nem szólt semmit, csak kiradírozta az arcot. A varázsló csukott száját kapott. Készen lett.

– Kiszínezzem? – kérdezte Mária néni.

– Sse-semmiképp – rázta a fejét Anti.

– Miért? – csodálkozott Mária néni.

– Mmert nem szeretem a színeket. O-o-olyanok, mint a szavak – magyarázta Anti.

– Hohogy? – értetlenkedett tovább Mária néni.

– Fölöslegesek – felelte magabiztosan Anti.

– Fölöslegesek? – méltatlankodott Mária néni.

– Igen. Gon-gon-gondoljon csak Mária néni a némafilmekre! A-a-azokban sem voltak színek. Fe-fe-fekete-fe-fe-fehérek voltak. És nem véletlenül – tette hozzá titokzatosan Anti.

Mária néni meglepetten méregette Antit, de nem szólt semmit.

Anti is hallgatott egy ideig, aztán feltette a kérdést, ami már olyan régóta foglalkoztatta.

– Mária néni sze-szerint mi az igazság?

– Ó, jaj! Ha mindig tudnám, az nagyon jó volna! – felelte Mária néni mosolyogva, felnőtteken; azaz megkerülve az igazi kérdést.

– De-de Mária néni szerint, ha én tudom va-va-valamiről az-az igazságot, de-de más nem, el kéne mmondanom?

Mária néni töprengett. Talán most nem akart kitérő választ adni.

– Anti, gondold végig, hogy azzal, amit mondasz, megbántasz-e valakit. Aztán gondold végig,

hogy ha nem mondom el, azzal kit bántasz meg. És végül gondold meg azt is, miért fontos, hogy kiderüljön az igazság.

Anti bólintott, bár továbbra is tanácstalan volt. A felirat járt a fejében, amit az osztályterem falán látott. Ha elmondja, ki tette, az a tettesnek rossz lesz. De ha nem mondja meg, talán újra megteszi. Rudác vajon mit tenne? Ő az igazságot követné.

Ötkor kisétált a szobából, és a porta felé vette az irányt. Sára néni is éppen akkor végzett az ügyeleten. Már rajta volt a kabátja. A portán összetalálkoztak.

– Jó volt az órád Anti?

– I-igen. Mária néni ra-rajzolt nekem egy varázslót.

– A regényedhez? – kérdezte Sára néni.

Anti bólintott. Aztán elbizonytalanodott.

– Sá-sára néni? Ké-kérdezhetek va-valamit?

– Persze.

– Mit kap majd az, a-a-aki a minionjelmezest bá-bá-bántotta?

– Nem tudom, Anti. Ezt majd együtt találják ki a tanárok.

– Csa-csak mert... én tu-tudom, ki volt az – suttogta Anti.

– Akkor mondd el Anti, hogy ne vádoljanak meg ártatlanokat!

– Láttam őt te-tegnap este. A-amikor a po-portán vártam a-apára. Már na-nagyon ké-késő volt, és csak ő volt bent, és i-ideges volt, és ú-úgy ment el, mint aki fél, ho-hogy meglátják.

– Ki volt az?

– Ba-ba-balázs – mondta Anti.

Sára nénin nem látszott, hogy meglepődött volna. Megnyugtatta Antit. Szerinte jól tette, hogy elárulta, amit látott. Anti pedig bólintott, és elköszönt Sára nénitől a portán. Ahogy figyelte a távolodó alakját, mégis elszomorodott. Még mindig bizonytalan volt a döntésében. Aztán, ahogy elővette a jegyzetfüzetét, arra gondolt, hogy Rudácnak is fájhatott, hogy beszélnie kellett. Mégis megszólalt.

11.

FEGYVERTELENÜL

Másnapra a fotó eltűnt a Facebook-oldalról, mint ha nem is létezett volna. Már reggel megnézte, aztán sietve felkapta a kabátját, sapkáját, és elköszönt. Látta magát kívülről, ahogy kilép a házuk kapuján, átvág az úton, és magabiztosan elindul. A sarkon egy fekete kocsi állt, és ahogy elhaladt mellette, az autó is elindult. A benne ülő két sötét alak elkezdte őt követni... de ő nem fél. Ha megtámadnák, csak előkapná a fegyverét a nadrágzsebéből. Itt a nyílt utcán úgysem mernének vele harcolni. Elmosolyodott. Lássák csak a kocsiban ülők, hogy nem fél. Őt nem fogják tudni elkapni. Sőt, meg fogja menteni az elrabolt barátját is. Együtt kezdtek el nyomozni a gyilkosok után, és együtt is fogják leleplezni a bandát. Egészen a suli bejáratáig tartott a játék. Aztán a fekete kocsiból kiszállt egy kislány, majd az anyukája.

Balázs szerette azt játszani, hogy egy filmnek a főhőse. Minden reggelre kitalált egy újabb sztorit. Elképzelte, hogy amit tesz, azt sok-sok ember nézi egy moziban. Izgalmas volt! Az oda nem illő jeleneteket persze ki kell vágni. Mint a kislánytól búcsúzó szülőt. De még így is izgalmasabb volt, mint csak úgy elsétálni a sulijáig.

Balázs besietett az épületbe. Ahogy a terembe lépett, azonnal észrevette, hogy a fal is megváltozott. Az alkoholos filcet nem tudták lemosni, de *Az osztály vesztese!* felirat elé felakasztottak egy hatalmas képet. Talán Mónika néni tette, mert a keretben Petőfi Sándor díszelgett régimódi ruhában, lányos frizurával és nagy bajusszal.

Az osztálytársaknak sem volt már akkora újdonság az eset. Mindenki más témáról beszélgett, és Balázs reménykedett, hogy lassan majd el is felejtik, mi történt. Felnézett az ajtó melletti órarendre – szerda: angol –, és komótosan kotorászni kezdett a táskájában, hogy kipakolja a holmiját. Elvigyorodott, ahogy meglátta a mellé lehuppanó Istit.

– Nézted a petőfis képet? Olyan gyorsan próbálják eltüntetni a nyomokat! Talán ki sem fog derülni, ki a tettes... – mondta Isti csalódottan.

Balázs az arcára erőltetett egy fintort. Más nem tudott az esethez hozzáfűzni. Meg nem is akart. Már nagyon elege volt az egészből. Szerette volna elfelejteni. Szerencsére a teremben egyre többen gyülekeztek, így a téma mindig másra terelődött. Először Lili jött, kibontott hajjal, ugrándoza, és hatalmas mosollyal odaköszönt Balázsséknak. Aztán Domi dugta be a fejét az ajtón egy megjegyzés kíséretében, majd félénken besomfordált Feri. Egyszer csak Bálint is ott termett, bár Balázs észre sem vette, mikor lépett mellé. Aztán Peti futott be lihegve, és az úszásról kezdtek beszélgetni, ahova hármában – Balázs, Isti, Peti – jártak heti kétszer. Az edzőről, aki mindig egyre keményebb tempót diktált, és az öltözős viccekről folyt a szó egészen becsöngetésig, aztán még tovább. Senki sem ugrott a helyére, mint matek előtt. Tudták, hogy Gréti néni mindig késik. Ahány terem volt a folyosón, annyiszor megállt valamelyik tanárral dumálni.

Most is csak öt perccel a csöngő után futott be, de úgy, hogy már járt a szája. Az időjárással kezdte, aztán áttért a joghurtokra: hogy bizony cukrozottak. Méghozzá nagyon! És ezt sokan nem is tudják.

– Ne egyetek annyi cukrot! – ingatta a fejét Gréti néni, Balázs azonban észre sem vette.

A feliratot takaró képet bámulta, Petőfi fényes arcát, és mire újra Gréti néni figyelt, addigra ő már a lillafüredi hamburgerekről beszélt. Hogy azok milyen fantasztikusan finomak, csak épp hizlalnak.

Balázs sosem tudta követni a tanárnő összevissza cikázó gondolatait, de örült, hogy legalább annál kevesebb idő marad az angolra. Mire rátértek a házra, már negyedóra elszaladt.

– Nyissátok ki a tankönyvet a 47. oldalon! – vezényelte Gréti néni, és egy pillanatra zsvaj támadt, mintha a tankönyvnyitás engedélyt jelentett volna a lazulásra.

– Nézd, milyen viccesen áll Gréti néni a szemüveg! Mindjárt lecsúszik az orráról a szájába. Úgy néz ki, mint egy álmos bagoly – súgta Isti, és Balázs felnevetett. Nem is hallotta, hogy közben kinyílt a terem ajtaja.

Mónika néni feje jelent meg. Az arca olyan vészjósló volt, hogy semmit sem kellett mondania. Mindenki azonnal levágta, hogy a minionos fotó miatt jött. Kíváncsi tekintetek tapadtak rá, és várták, hogy végre kiderüljön a titok. De Mónika

néni kivételesen nem kezdett litániába, csupán Gréti néni nézett.

– Elnézést, hogy így betörök az órádra, de fontos ügy miatt jöttem. Leviszem magammal az igazgatóiba Balázst.

Balázs elsápadt. Mónika néni és Gréti néni arca egy pillanatig elhomályosult, hogy aztán ismét élessé váljon. Annyira, hogy Balázs még Gréti néni szürke hajszálait is meg tudta volna számolni. Mozdulatlanul ült a helyén. Tudta, hogy mindenki őt bámulja. Nem is mondott semmit, csak várt. Aztán amikor Mónika néni intett felé, akkor felállt, és elindult. Az ajtóig vezető út olyan volt, mintha minden oldalról fegyvereket szegeztek volna rá, és neki ki kellett volna bújnia a rejtékhelyéről, és megtenni azt a pár métert anélkül, hogy lelőnék.

A krimikben állandóan ez ment. A főhős kiugrott a pisztolyok elé, aztán persze a saját fegyverével védte magát. De Balázsnál semmi sem volt. Próbált vigyorgó, gúnyos fejet vágni, mint máskor, de nem ment. Aztán ahogy átlépte a küszöböt, lehajtotta a fejét, mintha most venné csak észre, hogy kibomlott a cipőfűzője.

Mónika néni mögött elindult a földszintre. A tanárnőnek kopogott a sarka a kőpadlón, pont

olyan ritmusban, ahogy Balázs szíve vert. Legálábbis így érezte, és olyan óvatosan lépkedett utána, hogy lehetőleg ő semmilyen zajt ne csapjon. Azon töprengett, mit mondjon majd, ha faggatják. Mit találjon ki, hogy minél kevésbé legyen durva és nevetséges az esete?

De a hazugságra egyetlen perce sem maradt. Mónika néni máris szélesre tárta előtte az ajtót. Még sosem járt az igazgatóiban. Tényleg volt üveges szekrény és ülőgarnitúra, ahogy Kristóf, Áron és Domi mesélte. Bár egyik sem tűnt szépnek. Mintha valaki behozta volna az utcáról a lomtalánításkor szétdobált szemetet. Minden szék, fotel, asztal más színű és formájú volt. A barna, kopott kanapén és a sárga-zöld fotelekben most tanárok ültek. Sára néni, István bácsi és Emi néni. A két íróasztal mögött pedig az igi néni és az igihelyettes. Mónika néni Balázst az igazgató elé terelte, majd maga is leült egy sárga, süppedős fotelbe.

A bevezető kérdések elmaradtak. Balázs elmormogott az orra alatt egy Jó napot!-ot, az igi néni pedig azonnal hozzáfogott:

– Gondolom, sejtetd, miért vagy itt!

Balázs kényszeredetten bólintott. Nem értette, hogyan jöttek rá.

– Szeretnénk tőled is hallani az esetet.

– Nem akarok róla beszélni – suttogta, és a cipőfűzőjére szegezte a tekintetét.

– Akkor talán nem kellett volna így viselkedned. Most már el kell mesélned, miért tetted ezt!

Balázs felnézett rájuk.

– Mit? – kérdezte.

Az igazgatónő kezdte elveszíteni a türelmét.

– Na, jó, fiam! Tagadod, hogy te írtad fel a falra *Az osztály vesztese!* feliratot, és tetted fel egy osztálytársad megkötözött képét a Facebookra?

Balázs lehajtotta a fejét.

– Ezt miért gondolják? – kérdezte a cipőjétől.

– Láttak téged tegnapelőtt este a folyosón. Olyankor, amikor mindenki más már elment. Szóval hogy is volt ez? Mit csináltál az iskolában ilyen későn? – kérdezte várakozóan az igazgatónő.

– Hát én... – Balázs habozott.

Az igazgatónő felhúzta a szemöldökét.

– Én voltam – mondta Balázs rövid szünet után, de határozottan.

– És kivel tetted? – jött az újabb, várható kérdés.

– Nem akarom beköpní. Nagyon ciki lenne neki, ha kiderülne, hogy ilyesmit tettem vele.

– Milyen kedves vagy vele azok után, hogy bántottad – mondta gúnyosan az igazgatónő. – Amikor megkötözted és lefotóztad, akkor nem gondoltad, hogy fáj neki, és ciki lesz a számára? Csak most vagy ilyen jótékonykodó?

– Akkor nem gondolkoztam. Nagyon mérges voltam... – felelte durcásan Balázs.

– Miért?

– Mert haragudtam rá. Meg akartam leckéztetni.

– Meg is ütötted?

– Nem – rázta a fejét Balázs. – Csak rá akartam ijeszteni – tette hozzá. Aztán kisebb szünet után még megjegyezte: – Viccnek szántam.

Ezt enyhítő körülménynek remélte, de elszúrta, mert az eddig csak csendesen ücsörgő tanárok most felhorkantak.

– Viccnek??? Te ezt humorosnak érzed? Megalázni egy társadat? Kíváncsi vagyok, ha veled tették volna, akkor is így gondolnád-e! – morogta István bácsi.

Balázs szája megremegett. A kanapé felé fordult. Mindenfelől ellenséges tekintetek tapadtak rá. Sára néni arca csalódottságot és sajnálatot tükrözött. István bácsi a szokásos erkölcsnemesítő fejét vette elő, mintha Yoda mester lett volna,

akinek minden történethez van valami bölcs és tuti biztos hozzáfűznivalója, Mónika néni komor volt, és úgy nézett, mintha a puszta tekintetével lángra tudná lobbantani Balázs haját. Az igazgatónő követte Balázs tekintetét, és most magyarázni kezdett.

– Sára néninek árulták el, hogy te tetted, István bácsi és Emi néni, az osztályfőnök-helyettesed pedig azért van itt, hogy minél többen, minél jobb döntést hozzunk veled kapcsolatban. Már mind elmondták, hogy jó jegyeid vannak, csak mostanában kicsit elszaladt veled a ló. Ha jól értettem a szavaikat, az osztály kiskirályának képzeled magad. Mindenkit piszkálsz, és ha valami nem tetszik, beszólsz. Ehhez mit tudsz hozzáfűzni?

– Nem szoktam verekedni, mint Áron meg Krisztof – felelte makacskodva Balázs.

– Igen, de nem ez volt a kérdés – felelte az igazgató.

Balázs hallgatott.

– Nem csak verekedéssel lehet bántani. Ezt te is tudod. Pont te a legjobban, aki fotóval és felirattal félemlítetted meg az osztálytársadat.

Balázs körbenézett. Sejtette, hogy mit várnak tőle.

– Már megbántam. Sajnálom – mondta.

István bácsi erre megköszöri a torkát, mint aki fontos mondanivalót szeretne bevezetni:

– Ez már jó hír. De kevés. Azt kell megtanulnod, hogyan kezeld, ha felidegesítenek. Az agresszió nem megoldás. Látnod kell, milyen fájdalmat okozol ezzel a másíknak, és milyen kellemetlen szituációba hozod – mondta.

Balázs remélte, hogy ez már a kioktatás vége. Hogy mindjárt elmehet, és békén hagyják. De még nem hangzott el a büntetés.

– István bácsinak igaza van – tette hozzá az igazgatónő. – Éppen ezért sokáig beszélgettünk, és rájöttünk, hogy az intő kevés. Mivel az egész osztályodat kellemetlen helyzetbe hoztad a facebookos képpel és felirattal, éppen ezért az egész osztálytól bocsánatot kell kérned. És nem csak úgy, hogy egy osztályfőnöki óra elején elhadarod a mondandódat. Ki kell állnod a többiek elé, vállalva a felelősséget. A mai délután tökéletes alkalom lesz erre. Amúgy is szülői értekezlet lenne, Mónika néni pedig majd felhívja a szülőket, jelezve, hogy jöjjenek hamarabb, és ne vigyék haza a diákokat se. Mindannyiuk előtt fogsz bocsánatot kérni. Már most elkezdhetsz gondolkozni azon,

mit fogsz mondani. Az óra maradék részében itt maradsz, leülsz szépen abba a fotelbe, és megírod a bocsánatkérésedet. Én fogom átnézni.

Balázs oldalra sandított. A dohányzóasztalon már odakészítve várta egy üres lap és egy toll. A tanárok felálltak, és elindultak kifelé, Balázs pedig sután leült. A kezébe fogta a tollat, de alig tudta megtartani. Annyira izzadt a keze, hogy folyton csúszkált benne a tollszár. Fogalma sem volt, mit írhatna. Zúgott a feje. Nem akart kiállni az osztály elé. A szülők elé végképp nem. De mi mást tehetne? A filmekben az ilyen szorult helyzetekben jött a megoldás. Valaki betörte az ablakot, és beugrott, vagy a főhős előkapott a csizmájából egy pisztolyt, és kiszabadította magát. De nála továbbra sem volt semmi, és a termet sem robbantotta fel senki. Az ellenség már rég lefegyverezte őt.

Bocsánatot kérek mindenkitől – írta, és vörösödő fejjel az igazgató felé tartotta a lapot, ő azonban megrázta a fejét, jelezve, hogy ez édeskevés. Majd diktálni kezdett, és Balázs izzadt kézzel, mérgesen jegyzetelte a szavait. Amikor végzett, az igi néni bólintott.

– Én is bent leszek a szülői értekezlet elején. Végighallgatom, mit mondasz. A szemkontaktus

fontos, ezért ne felolvasd, hanem jegyezd meg adigra a bocsánatkérésed szövegét. Ha voltál annyira bátor, hogy bánts valakit, és ezt kipoosztold, most legyél olyan bátor, és nézz szembe vele és a többiekkel! Meg a szüleiddel, akiket már felhívott Mónika néni, és bekéretett hozzám délutánra. Nekik én fogom elmondani, mi történt.

Balázs bólintott. Nem akart már beszélni. Mire elhagyta a szobát, kicsöngettek. Bár diákok nem voltak jelen a megbeszélésen, mégis mindenki tudott az esetről. Valószínűleg Mónika néni felkereste az osztályt az angol végén, és közölte velük, hogy délután maradjanak bent a szüleikkel. Nyilván kiderült az is, hogy Balázs a tettes, és bocsánatot fog kérni. Az áldozatról azonban továbbra sem esett szó.

Balázs a terembe lépve próbálta előszedni fegyvertárából a fintort és a mosolyt, de most nem sikerült. Mindenki őt bámulta. Durcásan a táskájához ment, és belesöpörte az angolcuccát. A környezetkönyvet levágta a padjára, aztán lehuppant. A legtöbben meg sem merték közelíteni, de az egyértelmű volt, hogy figyelik. Végül Isti szólította meg.

– Te aztán jól eltitkoltad – mondta neki baráti hangon, aztán bizalmaskodva hozzátette:

– Annyira gáz, hogy bocsánatot kell kérned. Tőlem aztán nem kell.

Várta, hogy Balázs majd mond valamit, de mivel csönd fogadta, folytatta:

– Eleve gáz volt Jancsi Facebook-oldala. Az áldozat meg biztos megérdemelte, amit kapott. Rám számíthatsz – hadarta vidáman, mintha csak megint úszós viccekről mesélne. Aztán Balázsra sandított, és odasúgta: – Kivel tetted?

– Az mindegy – morogta Balázs.

– Mónika néni feljött, és azt mondta, hogy ha az áldozat úgy érzi, szeretne beszélgetni, keresse meg őt a szünetben. De senki se ment. Iszonyatosan ráijeszthetnél, ha most se megy – vigyorgott Isti.

– Hagyjuk már ezt a hülye témát! – mondta jóval hangosabban és mérgesebben Balázs, mint ahogy akarta. Erre persze mindenki még leplezetlenebbül szegezte rá a szemét. De legalább elérte, hogy senki nem kérdezgette többé az áldozatról. Isti sértődötten ott hagyta, Balázs meg kinyitotta a könyvét. Nem jutott eszébe jobb. Még mindig úgy érezte, hogy fegyvertelen.

Pedig eddig minden olyan jól ment. Senki se mert neki beszólni, senki se mondott a szemébe

rosszat. Aki mégis megpróbálta, azt Istivel kiröhögték. Ennek ellenére úgy tűnt, hogy az egész osztály kedveli őt. Vicces volt és vidám. Még a büdös Fanninak is tetszett, és folyton ropival kínálta... most meg egy csapásra minden megváltozott.

Balásznak erről azonnal eszébe jutott egy film. Az az amerikai faluszéli iskola volt benne, meg a szeplős gyerek, akit mindenki csúfolt és kiközösített. A nővérével nézte meg még évekkkel ezelőtt, és amikor vége lett, a tükör elé rohant. Semmi kétség sem fért hozzá: az orra körül neki is megszámlálhatatlan szeplője volt. Éjszaka aztán arról álmodott, hogy az iskolában őt is csúfolják. Még napokig félve lépett a fürdőszobába. Meg az osztályterembe is. Esélyt se adott a csúfolásra. Ha kellett, mindenkit beelőzött, és ő röhögött elsőnek másokon. Csabát is kinevette hétfőn Istivel.

Balázs felpillantott a könyvből, hátrafordult, és most nézett össze először Csabával, aki a helyén ült, és ugyanúgy őt figyelte, mint mások. Csaba nem kapta el a tekintetét. Nem ijedt meg, és nem vágott kárörvendő fejet sem, ahogy Balázs számított rá. Balázs nem tudott rájönni, mit gondolhat most. Kifejezéstelen arccal figyelt, mintha nem is rá, hanem mögé nézne.

Talán benne is a hétfői emlékek idéződtek fel, ahogy Balázsban. Csaba akkor szokatlanul nagy arccal érkezett. Nyert a fociban Áronnal, és az udvaron azzal vágott fel, hogy L.P.S., aki valami zenész haverja volt, meghívta őt, hogy edzhet vele, Isti pedig poénkodni kezdett ezen. Balázs már nem emlékezett a viccre, csak arra, hogy nagyon jó volt felröhögni. Kedvelte Csabát, de akkor már annyira idegesítette, hogy folyton jött a sok ismerőssel, meg a régi sulijával, meg a *Csepejével*. Muszáj volt rajta legalább egyszer nevetni. És meg is érdemelte. Csak aztán minden annyira eldurvult és irányíthatatlanná vált. Csaba nekik rontott az udvar közepén, majd jöttek a tanárok...

Balázs pislogni kezdett a környezetkönyve fölött. Nem bírta tovább elviselni Csaba tekintetét. Csak később, nyelvtanóra előtt tudta meg, hogy Csaba elköltözik a szüleivel, és elmegy a suliból. Pénteken már be se jön. Balázs olyan megkönnyebbülést érzett, mintha azt mondták volna, hogy befejezte az iskolát, és holnap elballaghat. Bár sokkal felszabadultabban ujjongott volna, ha nem vár rá még egy délutáni bocsánatkérés. Egész nap ez járt a fejében. Elő sem vette a jegyzetet, amit az igi néni lediktált. Nem akarta, hogy lássák

a többiek. Így is mindenki másképp viselkedett vele, mint eddig. Mintha féltek volna tőle, folyton kikerülték. Eddig is sokszor volt undok és nagyszájú. Ezt ő is tudta magáról. Korábban mégsem tartott tőle senki, csak Feri. Most viszont többen is úgy haladtak el mellette, mintha arra számítanának, hogy bármelyik pillanatban előkap a zsebéből egy maszkot, és ráhúzza valakinek a fejére. A lányok csoportokban sugdolóztak, a fiúk pedig furcsán beszéltek vele.

Azt remélte, hogy majd a napköziben, az udvaron változik valami. De erre esélyt sem kapott, mert az ebéd után magához hívatta Mónika néni egy hosszú-hosszú, unalmas nagybeszédre. Onnan kezdte, mennyire csalódott Balázsban, és valahol ott végezte, hogy reméli, hogy az osztályközösség összekovácsolódik, és elfelejthetik ezt az egészet, ha Balázs nem tesz többször ilyet. Aztán az igazgatóiba kísérte, ahol már várakoztak a szülei. Ők sem kételkedtek a történetekben.

Apa mérges volt, a homlokán kidudorodtak az erek, és apró izzadságcsöppök csillogtak az arcán, anya pedig szégyenkezve hallgatta az igazgatói magyarázatot. A döntést elfogadták. Mindenki egyetértett abban, hogy a bocsánatkérés jó ötlet.

Apa szigorúan hozzátette, hogy Balázstól el is várja, hogy tisztázza magát, és elnézést kérjen.

Balázs már most tudta, mi vár rá otthon. A számítógépről hetekig lemondhat, és a kukát is ő fogja levinni napokig. Talán még a nővére házimunkáját is át kell vállalnia. De nem gond. Ez semminek tűnt ahhoz képest, hogy nemsokára ki kellett állnia annyi ember elé.

Négy órakor együtt mentek át az osztályterembe. Mintha csak egy díszes felvonulás lett volna. Vagy egy kivégzés. Elöl az igazgatónő haladt szigorú, mosolytalan arccal, képzeletbeli palástban, utána jöttek ők: Balázs és a szülei, a sort pedig Mónika néni zárta fontoskodó fejjel. A cipősarka ugyanúgy kopogott, mint délelőtt. A szívverés ritmusára.

A teremben már mindenki ott volt. A padokban az osztálytársak, a falak mentén a szülők. Balázs sokakat már ismert, de most mindenki olyan idegennek tűnt. Egy-két anyuka fenyegető tekintettel méregette, mintha sejtené, hogy az ő gyereket bántotta Balázs. Ők sem tudták, ki az áldozat.

Balázs szülei hátramaradtak, és megálltak a falnál, az ajtó mellett, míg neki előre kellett mennie az igazgatónővel a tanári asztalig. Az ige köszönt,

majd beszélni kezdett. Összefüggéstelenül. Nem, valójában teljes mondatokban, csak Balázs érezte úgy, hogy érthetetlen, mert nem tudott figyelni. Próbálta elkapni és megtartani a szavakat, de azok kicsúsztak a fejből jelentés nélkül.

– Kellemetlen eset... bocsánatot kér... felirat... tettes... tegnapelőtt... nem szeretne fegyelmet... igazságos döntés... áldozat... reméli... – magyarázott.

Közben Balázs ismételte magában a szövegét, mint egy verset, és abban reménykedett, hogy az igazgatónő talán soha sem hagyja abba a beszédét, és ő sohasem kerül sorra. Ha az idő most örökre megállna, egy cseppet sem bánna – gondolta. De az óra másodpercmutatója továbbra is járt, és az igazgatónő elhallgatott, majd várakozásteljesen ránézett.

Balázs mozdulatlanra dermedt. Nem tudta elhinni, hogy ilyen izgalom létezhet, és hogy ő ezt elviseli, és nem történik semmi. Hogyhogya nem történik semmi? Nem lett rosszul, nem ájult el, és az ablakon se ugrott be a megmentő maffiasereg. Mindenfajta filmbéli jelenet elmaradt. Csönd volt, az egyik neonlámpa villogott, mintha mindjárt kialudna, majd néhányan idegesen megköszörülték

a torkukat, Balázs pedig csak állt fegyvertelenül. Sugdolózni senki sem mert, pedig örült volna, ha van egy kis zaj. Kiszáradt a szája. Lassan kinyitotta, bár biztos volt benne, hogy reménytelen próbálkozás lesz, és egy hang sem fog kijönni belőle. Aztán távolról mégis elkezdte hallani magát, ahogy beszél:

– Én írtam fel a falra *Az osztály vesztese!* feliratot, és tettem fel a képet a Facebookra – kezdte. Közben arra gondolt, vajon mások is hallják-e, milyen hangosan ver a szíve. Vagy Mónika néni kezdett volna el járkálni a teremben a túsarkával? Nem. Mindenki a helyén állt, és várta, hogy ő folytassa.

– Nagyon megbántam, amit tettem. Bocsánatot kérek az osztálytól azért, mert kellemetlen helyzetbe hoztam őket. Bocsánatot kérek a szülőktől is, amiért idegeskedést okoztam nekik – darálta Balázs, amit az igazgatónő lediktált neki. Aztán megcsuklott a hangja, amiért legszívesebben lekevert volna saját magának egy pofont. De már mindegy volt. Talán nem hallotta senki. Bár még mindig nagy csend és várakozó tekintetek vették körül. Muszáj volt befejeznie, de arra különösen figyelt, hogy ne nézzen balra, ahol Csaba ült.

– Bocsánatot kérek attól, akit megkötöztem és lefotóztam. Nem akartam elárulni a nevét, hogy ne hozzam még kellemetlenebb helyzetbe. Nem gondoltam komolyan, amit tettem. Nagyon ideges voltam, és nem tudtam, hogy ezzel mekkora fájdalmat okozhatok. Először tettem ilyesmit, és soha többé nem fogom megismételni. Már tudom, hogy ezzel milyen rosszat követtem el – fejezte be az előre betanult szöveget.

A tekintetével megkereste a szüleit. Láta, hogy szégyellik magukat. Apának vörös volt a feje, anya nem is mert felnézni. Balázs mégis megkönnyeb-
bült. Arra gondolt, hogy jól tette, hogy magára vállalta a büntetést, mert tettesként még mindig könnyebb itt állni, és belenézni apa dühös szemébe, mint áldozatként. Azt nem tudta volna elviselni. Inkább bocsánatot kért mindenki előtt. Csak soha-soha ne derüljön ki, hogy igazából ő szerepelt a minionos fotón.

12. BÚCSÚ

Sütött a nap, és a szél is elállt. A levelek mozdu-
latlanul, sárosan heverték a földön, és búcsúztak. Vagyis inkább Csaba búcsúzott mindentől. Ilyen-
kor – amikor az aktuális iskolájában elérkezett az utolsó nap – mindig minden nevetségesen megsz-
épült. Nem volt idegesítő az aulából kiömlő bor-
sófőzelék szaga, az osztálytársak undok megjegy-
zései vagy a tanárok bölcselkedő feje.

Az utolsó napon kedvesebbek voltak, szinte
visszaszívták a korábbi gorombaságukat, és ar-
ról beszéltek, hogy Csabában van tehetség, csak
legyen szorgalmasabb. Fényes jövőképet festet-
tek elé, amelyben sosem szerepelt mocsár, csak
jó eredmények és siker. Az osztálytársak is többet
beszélgettek vele, figyeltek rá, és kérdezték,
hova megy, milyen lesz az új sulij, és üzen-e majd

nekik Csaba. Egyetlen napig tényleg Csaba lehetett a sztár. Igazi Betonherceg.

Ma is minden így lett volna, ha nincs Balázs.

Csaba az első órán Mónika nénitől kapott emlékebe egy tollat és egy jegyzetömböt, amelyről nem meglepő módon János vitéz vigyorgott rá vissza nagy bajuszos fejjel, talpig piros katonaruhában. Történelmen István bácsi búcsúztatta bölcs tanácsokkal, az utolsó órán pedig Emi néni egy egyszerű figyelmeztetéssel: gyakoroljon többet matekból. Ez elég lelombozó volt ugyan, de legalább már nem kapott mínuszt a házi feladat hiányaért.

Szóval Csaba igazán jól érezhette volna magát, ha nem zavarja annyira Balázs jelenléte. Saját magára is haragudott azért, hogy nem tudja elfelejteni azt az undok gyökeret, és nem tud egyszerűen csak örülni. Végül is ő nyert. Balázsra meg igaz lett, amit hétfőn a feje fölé írt: az osztály vesztésévé vált. Csak azzal nem számolt, hogy mindez kiderül, és Balázs fog büntetést kapni helyette.

Csaba matek közben Balázs felé sandított, aki unottan másolt a tábláról. Ahogy figyelte, eszébe jutott minden keserűség. Balázsra azért haragudott, mert olyan volt, mint ő. Ezt már

szeptemberben észrevette, az első napon. Jó szem volt az ilyesmihez. Hamar felmérte, hogy milyenek az erőviszonyok, és kivel lehet majd barátkozni. Balázson látszott, hogy szeret uralkodni. Ez még nem is lett volna baj Csaba szemében. De az már idegesítette, hogy Balázst az undok megjegyzései ellenére is szeretik. Ő volt az osztály valódi kis hercege. Jó jegyei voltak, jó cuccai, barátai, és sosem maradt egyedül. A lányok helyesnek tartották, a felsőbb évesek pedig aranyosnak.

Látszólag persze összehaverkodtak, Balázs érdeklődve hallgatta a történeteit az előző sulijáról, meg az új barátairól, és ez jól is működött addig a bizonyos napig. Aztán amikor hétfőn az udvaron Balázs és Isti kigúnyolta, azt nem tudta elviselni. Olyan hangosan röhögtek rajta, és olyan önfeledten! Csaba akkor egy pillanatig úgy érezte, hogy az az udvar az egész világ, és neki egyetlen haverja sincs benne. MUSZÁJ volt megütnie Balázst. Aztán beírást kapott, és neki MUSZÁJ volt ezért elégtételt vennie. Azt akarta, hogy egyszer Balázs is legyen magányos. És igaza lett! Amikor Balázs egyedül maradt a sötétben, nem tudta megvédeni magát, és olyan jó volt látni, ahogy ijedten bámult rá megkötözve.

Csaba először nem akarta feltenni a fotót a Facebookra. De aztán arra gondolt, hogy Balázs másnap suliba megy, és a többiek megint körbe fogják őt rajongani. Senki sem fogja tudni, hogy milyen gyáva fejet vágott. Azt azonban mégsem merte kirakni, amin Balázs látszik... félt a következményektől. Hétfőn még azt sem tudta, hogy elköltöznek. Így maradt a maszkos, rejtélyes kép, és remélte, hogy ezzel majd megijesztheti Balázst.

Arra nem számított, hogy valaki meglátta a szárnalmas fejét, amikor elment a suliból. Csaba sokkal óvatosabban hagyta el az épületet. Az udvar felé került, és csak Lili vette észre, na meg Domi, akivel hazafelé találkozott. Neki is csak azért árulta el, hogy mit tett, mert valakinek muszáj volt elhencegni vele. De Domi nem tudhatta, ki az áldozat. Talán még most sem sejti, hogy Balázs az. Biztosan azt sem érti, miért Balázs vitte el a balhét. És igazából ezt maga Csaba sem értette.

Tegnap, az osztályfőnökiig egy cseppet sem sajnálta őt. Aztán amikor bevonult a szüleivel, mindenki láthatta a gyáva fejét. Csaba pedig a padban ült, biztonságban, és ahogy bámulta a bocsánatot kérő Balázst, kezdte magát furán érezni. De nem értette, miért. Csak nem sajnálta ezt a vesztest?

Csaba újra a matekfüzete felé hajolt. Nem jegyzetelt. Minek? Úgy is elmegy innen. Inkább a lap szélét tépdeste, és tovább töprengett a korábbi napok történésein, amíg ki nem csöngettek.

Az utolsó nap mindig sokkal gyorsabban telt, mint az összes többi, és egyszer csak azon kapta magát, hogy már véget is ért. Négykor elköszönt tőle az osztály, majd felkereste a hatodikos haverjait, aztán Szandit. De hiába kapott tőle búcsúcsokit. Miközben elfelezték, végig az járt a fejében, vajon mit fog gondolni Szandi, ha később kiderül, hogy Csaba volt a tettes, csak nem vallotta be... folyton ez a gondolat járt a fejében. Nem is maradt vele sokáig, inkább azt hazudta, hogy segíteni kell otthon pakolni, és elsietett a pálya felé.

L.P.S. bandáját kereste. A srácok éppen erősítették. Csaba intett nekik, majd csöndesen megállt a beton szélén, és várt. A szünetben úgyis volt ideje tőlük elbúcsúzni, és elmesélni a történeteket. MUSZÁJ volt valakitől tanácsot kérnie. Azt hitte, majd megnyugtatják. L.P.S. mindig lenézően beszélt a drága cuccos, anya pici fiúcskája srácokról. Hörcsögfejeknek hívta őket. Balázs pedig pont ilyen volt, de ahogy Csaba mesélni kezdett, L.P.S. csak a homlokát ráncolta.

– Miért nem mondtad meg, hogy te tetted?

– Nem tudom – vont vállat Csaba.

– Jaaaa. Szóval gyáva voltál?

Csaba elvörösödött.

– Csak nem volt rá alkalmam. Rám senki se gyanakodott – magyarázkodott.

– Aha. De azt mondd, az a Domi nevű srác tud róla. Mi van, ha holnap, amikor már nem leszel bent, és nem kell félnie tőled, elmondja mindenkinek? Akkor az egész sulis úgy fog rád emlékezni, mint egy gyávára, aki félt bevallani, mit tett.

– Akkor mit csináljak? – kérdezte Csaba.

– Ha teszünk valamit, annak csak akkor van értelme, ha vállaljuk is. Ez a bosszú úgy lett volna az igazi, ha te vagy a tettes és Balázs az áldozat. De ő elvitte helyetted a balhét. Ő lett a bátor. Te meg a gyáva. Pont ellenkezőleg sült el az egész, mint ahogy akartad.

L.P.S. szavaival nem lehetett vitatkozni. Nem csak azért, mert vele sosem szállt szembe senki a bandából, hanem azért sem, mert tökre igaza volt. A többiek folytatták az edzést, Csaba pedig morcosan a pálya szélére ült, és figyelte a házak falait. Arra gondolt, talán ezeket is most látja utoljára. Meg arra, hogy nem akarja, hogy

mindenki gyávának tartsa. Ő azt szerette volna bebizonyítani, hogy Balázs egy vesztes!

Ahogy ment le a nap, egyre homályosabbak lettek a tömbök oldalán a feliratok, és Csabának hunyorognia kellett, ha újra és újra el akarta őket olvasni. Aztán amikor felgyulladtak a lámpák, egyszerre szuper ötlete támadt. Még nem volt késő! Egy pillanat alatt felpattant a padról, és intett a srácoknak. Aztán már ott sem volt.

Sötétedett, amikor az iskola elé ért. Az udvar felé közelített, és a hátsó ajtón surrant be. Oldalzsebében kitapogatta az alkoholos filcet, és a lépcső felé vette az irányt. A takarítónő az első emeleten dolgozott. Az övén szerencsére már végzett. Nem fogja észrevenni a változást – gondolta Csaba, ahogy a nedves folyosón átvágott. A teremben persze már senki sem volt. Alig lehetett látni, mégsem kapcsolt villanyt. Nem mintha tartott volna attól, hogy bárki észreveheti. Csak éppen így poénosabb volt. Sokkal vagányabb.

Hunyorogva felmérte a terepet. Olyan helyet keresett, ahonnan mindenki látja majd a szöveget. Először az ajtó melletti falat szúrta ki, de aztán megakadt a szeme a táblán. Itt nem festettek fölé semmit. Se várat, se mocsarat. Ez már a felső

tagozat volt. A mesék ideje lejárt. Az üres, fehér felület vonzotta Csaba tekintetét. Tökéletes lenne!

A tanári asztalra állt fel, hogy írhasson. Zseblámpaként a telefon kijelzőjét használta. A film jól fogott, de biztonság kedvéért kétszer is áthúzta a betűket, hogy messziről is látszódjon majd a felirat. Amikor készen lett, leugrott a magasból. Hatalmas! Ezt nem lehet majd egyetlen Petőfi-fejjel sem letakarni – gondolta, és elmosolyodott a sötétben. Betonherceg elköszönt!

Aztán felkapcsolódott a villany.

13.

FALRA HÁNYT SZAVAK

Mintha becsukná a szemét, és álmodna. Elképzelte, hogy már otthon van. A szobájában, ahol minden ismerős és megnyugtató. Valahol ott az íróasztala a géppel, ott meg az ágya a fociabdás takaróval, a falon pedig egy világűrös poszter lóg. Aztán amikor már mindez hihetőnek tűnt, ismét belepislogott a sötétbe. Nem értette, korábban miért félt ennyire tőle. Most inkább úgy érezte, a sötétség lehetőség. Bármit bele lehet képzelni, ha nagyon erősen koncentrálnak rá. Elhitethetjük magunkkal, hogy a sötétség mögött ott állnak a szüleink, vagy a tévénk, amiben a kedvenc sorozatunk megy. Akármit odavarázsolhatunk, hogy vidámabbak legyünk. És neki most erre nagy szüksége volt! Szeretett volna ugyanis megnyugodni, hogy megtehesse mindazt, amit eltervezett. Méghozzá szépen sorban. Először is azt, hogy ne remegjen a lába. Másodszor: hogy

sikerüljön megtenni azt a tíz lépést, ami az osztályterem ajtajáig vezet. Harmadszor: hogy szembe merjen nézni az ellenfelével.

Pislogott. Ha nem is látott sokat, azért hallotta az elsőről a takarítónő dúdolását, és a felmosófát, ahogy minduntalan nekicsapódik a padoknak. Egy pillanatig olyan érzése támadt, hogy senki más nincs már itt rajtuk kívül, de aztán emlékeztette magát a valóságra. A folyosón tablók lógnak, az ajtókon őszi díszek, és az 5. a termében biztosan ott van Csaba. Észrevette őt a játszótérről. Már épp elköszönt Istitől, és hazaindult, amikor felfigyelt rá, hogy Csaba az udvar felé rohan. Követte őt. Maga sem értette, miért. Talán félt. Nem is alaptalanul. Attól tartott, Csaba megint valami rosszba akarja őt belekevern.

Balázs dermedten állt a sötét folyosón, éppen úgy, mint hétfő este, és próbálta bemesélni magának, hogy ő is nyerhet. Legalább egyszer. Meg kell próbálnia.

Elindult a terem felé. Ma nem a telefonjáért, hanem azért, hogy megküzdjön Csabával. Tényleg pontosan tíz lépés volt. Aztán nagy levegőt vett, lenyomta a kilincset, és automatikusan felkapcsolta a villanyt.

– Itt vagyok – mondta.

Csaba döbbsen nézett rá vissza. Balázs szintén megtorpant. Maga sem értette, miért is mondta ezt. Előre betanulhatott volna valami frappáns szöveget, mint Domi szokta. De most már mindegy.

– Mit akarsz? – kérdezte Csaba.

– Csak tudni akartam, hogy mit csinálsz itt – motyogta Balázs, de érezte, hogy ez sem az igazi. Ettől még nem lett főhős vagy nyertes. Még muszáj volt hozzátennie valamit.

– El akartam mondani, hogy nem vagyok vesztes. NEM VAGYOK VESZTES – hangsúlyozott minden egyes szótagot Balázs, és közben arra koncentrált, hogy ne remegjen meg a hangja. Tudta, hogy örültség, amit csinál. Csaba nem volt magasabb nála, de jóval erősebb és jobb volt verekezésben. Most majd biztosan hasba üti, mint a múltkor. Vagy megint csinál róla pár fotót. Vajon mire vár még?

Balázs mindenre felkészülve ökölbe szorította a kezeit. A válasz azonban meglepte.

– Tudom – Csaba csak ennyit mondott.

Balázs farkasszemet nézett vele. Nem erre számított. Fogalma sem volt, mit mondjon erre. Látszólag Csaba sem tudta, hogyan tovább. Csak álltak egymással szemben: Csaba a tábla előtt,

Balázs a bejáratnál, és vártak. Valahogy azonban folytatni kellett.

Balázs megint azt szerette volna, ha ez az egész jelenet filmmé változik, ha valaki kitalálja, és megírja neki, mit mondjon, és mi fog történni. Kétségbeesetten körbenézett, előrébb lépett, és akkor megakadt a szeme a feliraton, ami a tábla fölött díszelgett sokkal nagyobb betűkkel, mint múltkor *Az osztály vesztese!* felirat.

**ÉN VOLTAM A TETTES. BALÁZS CSAK ÁTVÁLLALTA.
AZ ÁLDOZATTÓL BOCSÁNATOT KÉREK.
BETONHERCEG**

– Miért árulod el magad? És miért kérsz bocsánatot? – döbrent meg Balázs.

Csaba vállat vont, mintha ő sem tudná a választ.

– Csak – bökte oda.

– Megbántad? – csúszott ki Balázs száján.

Csaba hallgatott. Aztán egy másodperc múlva váratlanul kifakadt:

– Én akartam lenni a tettes! Érted? Én kötöztelek még! Én csináltam a fotót! Hogy merted elvenni a szerepemet? – ordította.

– Én nem akartam elvenni – védekezett Balázs.

– Akkor meg miért vállaltad magadra?

– Nem tudom. Vagyis nem tudtam, mit csináljak. Megkérdezték, mit kerestem este az iskolában. Azt hitték, én tettem, és nem akartam, hogy kiderüljön, hogy én voltam az áldozat – mondta a cipőjét bámulva Balázs. Aztán amikor nem kapott választ, fölnézett. Nem értette, miért ilyen vele Csaba. Miért nem írta fel a tábla fölé, hogy ő az áldozat? Csak nem megsajnálta? De ő nem akarja, hogy sajnálják!
– Te tőlem ne kérj bocsánatot! – tette hozzá a feliratra bökve. – Ha annyira zavar, hogy azt hiszik, én vagyok a tettes, tedd fel a Facebookra azt a képet, amin látszik, hogy én vagyok a jelmezben! – morogta, de rögtön utána meg is bánta. Nem akart újabb ötleteket adni Csabának.

Csaba azonban csak megvonta a vállát.

– Kitéröltem a képeket irodalom után, amikor Mónika néni a tettest kereste. Beszedhették volna a telefonokat, hogy átnézzék, ki készítette a fotókat. Nem tudom, miért nem jutott az eszükbe. A tanárok hülyék! Nekem eszembe jutott.

– Értem – mondta alig hallhatóan Balázs, bár a szíve nagyot ugrott örömeiben.

– Na, én húztam – mondta hirtelen Csaba, zsebre vágva a filcet.

Elhaladt Balázs mellett, és már az ajtóban állt.

– Izé... Várj! – szólt utána Balázs.

– Mi van?

– Te holnap elmész, és engem fognak megint elővenni a firka miatt. Mit mondjak, miért vállaltam én át, ha te tetted?

– Nem érdekel, mit hazudsz. Felőlem mondhatod, hogy barátságból, vagy azért, mert megfenyegettelek. Ami tetszik. Leszarom. Amúgy meg Domi tudja, hogy én tettem. Ő majd bizonyíthatja.

– Azt is tudja, hogy én... – suttogta falfehéren Balázs.

– Nem – rázta a fejét Csaba. – Nem mondtam meg neki, hogy kit kötöztem meg.

Balázs még mindig bizonytalankodott. Ezek szerint a fotók már nincsenek meg. Nincs bizonyíték. De miért ilyen rendes vele most Csaba?

– Megbántad? – kérdezte tőle megint.

– Én semmit se szoktam megbánni – fortyant fel Csaba.

Erre Balázs is dühös lett. Már a száján volt, hogy ő is utálja Csabát, amikor ismét fura mondat törte meg a beszélgetést.

– Azt hittem, haverok leszünk – jegyezte meg neheztelve Csaba.

Balázs megtorpant. Meglepődve nézett fel Csabára.

– Én is – mondta alig hallhatóan.

Aztán újabb csend következett. Nyomasztó várakozás, hogy mond-e még valamit a másik. Végül Csaba szólalt meg előbb.

– Na, minden jót, hörcsögfej! – köszönt el, de nem gúnyosan, inkább olyan hangon, mintha tényleg jó kívánságok hagyták volna el a száját. Balázs már csak a távolodó lépteire kapcsolt.

– Nem vagyok hörcsögfej! – kiabálta utána, de maga sem tudta, elért-e az üzenet a címzetthez.

Nem indult el azonnal. Pedig ma nem volt megkötözve a keze, mint a múltkor. A tábla feletti feliratot bámulta. Azon töprengett, mit mondjon majd holnap. Most van ideje felkészülni. Nem is hazudna, ha bevallaná, hogy ő csak a telefonjáért ment vissza hétfőn a suliba. Ottfelejtette a próba után. Csak megjíedt az igazgatóiban a vádakra! Igen, ezért vállalta magára az egészet... és ez igaz is. De az áldozatot nem látta! Dehogy! Az áldozat talán nem is létezett – gondolta, ahogy kilépett a teremből, és lekapcsolta a villanyt.

Aztán elindult a tablóképek szeme láttára, és már nem félt. Azzal nyugtatta magát, hogy holnap

új nap lesz. Péntek. Olyankor minden más. Mintha szebben sütné a nap, gyorsabban telnének az órák, és jóval finomabb lenne az ebéd. Aztán jövő héten már el is felejtik az egészet. Gréti néni ugyanúgy elkészik majd az angolról, Sára néni ugyanúgy várja majd őket utolsó óra után, és a sor is ugyanolyan hosszan kanyarog majd az ebédlőben. Csak a feliratok maradnak bizonyítékul. De a falakat is minden nyáron lefestik fehérre.

Balázs kiért az utcára. Most senki sem látta távozni. A fejébe húzta a sapkáját, és elindult a tömbök között. A legrövidebb úton haladt. Nem került ki sem a sötét, sem a lámpafényben úszó szakaszokat. Megint azt játszotta, hogy egy filmnek a főhőse. Valaki, aki semmitől sem fél, és átkel a legveszélyesebb városrészen, hogy kövesse az autót, amely a fogságba esett társát viszi. Ha utoléri, még egészen biztosan megmentheti – gondolta, és gyorsabban szedte a lábát. A szél pedig ismét feltámadt, és Balázs arcába repítette azokat a leveleket, amelyek nem voltak elég nehezek a sártól. A kocsit persze eltűnt, de Balázst ez se zavarta. Holnap majd megint belekezd egy új filmbe, és soha többé nem veszít.

TARTALOM

1. Az osztály vesztese	5
2. A sárkány, aki nem tudott repülni	12
3. A kakaós csigák őrzője	25
4. Az életre kelt tablókép	42
5. Zöldborsók között is hercegnő	64
6. Különös dallamok	81
7. A láthatatlan osztálytárs	98
8. A hazugság	120
9. Betonherceg	137
10. A néma varázsló	155
11. Fegyvertelenül	173
12. Búcsú	193
13. Falra hányt szavak	201

WÉBER ANIKÓ: Két nagy szerelmem gyerekkorom óta: az írás és a tanítás. Először az öcsémnek találtam ki történeteket vonatokról és a macskák szigetéről, majd az iskolában második osztályban alkottam meg legelső, hibáktól hemzsgő művemet

A fogyókúrázó liba címmel. Azóta nincs megállás, újságíróként dolgozom, és publikáltam többek között a Kortárs Online-ra, a Bárka Online-ra, a Kortárs folyóiratba, a Kultúra.hu-ra és a Nők Lapja Pszichébe. Az iskolában azonban rátaláltam még egy szenvedélyre: a tanításra, így magyartanár és filozófiatanár szakon végeztem az ELTE-n 2013-ban. Utána egy évig pedagógusként dolgoztam egy budapesti általános iskolában, ahol egy 5. osztályos napközis csoportom volt. Akkor jöttem rá, hogy a napközis élet egyáltalán nem könnyű. Délután egy és négy óra között korog legerősebben a gyomor, süt legmelegebben a nap, mindenki fáradt és szeretne már hazamenni. Nem csoda, hogy kiéleződnek a konfliktusok és védekezni kell. Van, aki bohóckodik, verekszik, beszél, fenyeget és van, aki elfut, hárít, álmodozik vagy hazudik. A választás azon múlik, hogy milyen világot épít fel maga köré. A napköziben ezeket a világokat ismerhettem meg.

Wéber Anikó az Aranyvackor gyerekirodalmi- és illusztrációs verseny harmadik helyezettje lett 2015-ben. Ez az első kötete.

ISBN 978-963-410-189-5

© Wéber Anikó – Pozsonyi Pagony Kft., 2016
www.pagony.hu

Írta © Wéber Anikó

Felelős kiadó: Banyó Péter
Borító és grafika © Horváth Ildi
Szerkesztette: Győri Hanna
A szöveget gondozta Lehotka Gábor
Műszaki vezető: Pais Andrea

Produkción munkák: Wunderlich Production Kft.
Produkción vezető: Mészáros Gabriella
Nyomás, kötés: Alföldi Nyomda Zrt.
Felelős vezető: György Géza vezérigazgató
www.anyrt.hu

A könyv megjelenését a Magyar Kulturális Alap támogatta.

